

КАРОЛАЙН ЛИНДЪН ЛЮБОВ ПО ВРЕМЕ НА СКАНДАЛ

Част 4 от „Скандали“

Превод от английски: Ивайла Русева Божанова, 2016

chitanka.info

*За Марни, чудесен писател и страхотен приятел.
Това ще е твоята година, убедена съм!*

ПРОЛОГ

1805 година

Стратфорд Корт, Ричмънд

Разбит на парчета, Персей лежеше на пода. Ръцете, отчупили се от тялото, държаха отрязаната глава на Медуза сякаш искаше да се предпази от нападателя. И Бенедикт Ленъкс наистина си мислеше, че тя може да го вкамени.

Преди да падне, Персей държеше главата небрежно встрани. Лицето на Горгона бе изкривено от яд, а очите ѝ следяха всеки, който минаваше край нея. Беше противна, дори плашеща, но бащата на Бенедикт твърдеше, че е шедьовър, а той разбираше от изкуство. По тази причина статуята бе изложена на видно място на площадката на главното стълбище в Стратфорд Корт, а отзад бе поставено огромно огледало, за да се вижда гърбът ѝ. Когато минаваше оттам, Бенедикт неизменно се стараеше да не я гледа право в очите, но сега беше неизбежно. Пиедесталът лежеше върху остатъците от огледалото, а парчетата от Персей и трофеят му се бяха посипали по площадката, сред проблясващите остатъци от огледалото.

— Знаеш ли нещо за това? — попита графът на Стратфорд бавно, почти незаинтересовано.

Синът му преглътна с усилие.

— Не, сър.

— Не? — Графът се залюля на пети. — Нищо ли не знаеш? Дори не я разпознаваш?

О, не. Даде грешен отговор. Трескаво затърси правилния.

— Не, сър, не исках да кажа това. Това е статуя на Персей.

Лорд Стратфорд въздъхна разочарован.

— Не е просто статуя на Персей. Това е едно от най-хубавите произведения на изкуството от велик скулптор. Виж как великолепно е пресъздал тялото на героя и жестокостта на Горгоната! — Направи пауза. — Теб обаче това не те интересува, нали?

Бенедикт не отговори. Знаеше, че на този въпрос няма верен отговор.

Стратфорд въздъхна.

— Много жалко. Надявах се единственият ми син да обръща по-голямо внимание на класическото си обучение, но уви... Или пък да съм благодарен, че въобще я разпозна? Иначе целият ни разговор щеше да е безсмислен.

Бенедикт Ленъкс стисна силно юмруци и усети как кокалчетата го заболяват. Стоеше вдървено и не откъсваше поглед от парчетата мрамор и стъкло пред себе си.

Баща му скръсти ръце на гърба, както правеше преподавателят на Бенедикт, когато обясняваше трудна математическа задача.

— Какво още ще ми кажеш за статуята?

— С нея се е случило нещо ужасно, сър.

— Дали не я е поразила светкавица, как мислиш? — попита графът с необичайна загриженост.

Небето отвъд високите прозорци бе по-синьо от яйце на червеношийка.

— Едва ли, сър.

— Да. Не е много вероятно — промърмори баща му, без да откъсва пронизателния си поглед от него.

Бенедикт копнееше да извърне очи, но знаеше, че ще бъде грешка.

— Или я е уцелил заблуден куршум на браконьер?

Стратфорд Корт бе разположен в отлично поддържан парк и заобиколен от градини, посипани с чакъл пътеки и ширнали се морави. Горите, в които може би се навъртаха браконieri, се намираха отвъд реката. На Бенедикт му се искаше да са много по-близо; щеше му се в момента да броди там.

— Възможно е, но е малко вероятно, сър.

— Значи не е браконьер — отсъди Стратфорд замислено. — Признавам, идеите ми се изчерпаха. Как може статуя с огромна стойност да се счупи без външно влияние? И не само тя, но и огледалото. Лош късмет е да счупиш огледало.

Момчето остана смълчано. И той нямаше представа, но подозираше, че всеки момент ще бъде наказан. Наистина лош късмет.

— Какво каза, Бенедикт? Какво е логическото заключение?

Езикът му бе скован.

— Трябва да е бил някой вътре в къщата, сър.

— Изключено! Кой би постъпил така?

Преди да измисли какво да отговори, Бенедикт забеляза с крайчето на окото си движение. Опита се да се въздържи, но баща му долови неволното отклоняване на погледа му и се обърна. В основата на стълбището две момиченца надничаха през перилата.

— Елате насам, мои прекрасни дъщери. Елате — подкани ги графът.

Сърцето на Бенедикт замря. Изведнъж се досети какво е станало с огледалото. Четиригодишната Саманта видимо се колебаеше, но Елизабет, вече на седем, беше пребледняла от страх. Сестрите бавно се изкачиха и на площадката възпитано направиха реверанс.

— Ето ги моите красавици. — Графът ги огледа критично. — Лейди Елизабет, панделката ти ще се развърже. Лейди Саманта, роклята ти е изцапана.

— Съжалявам, татко.

Елизабет се опита да оправи панделката, но тя само се доразвърза. Саманта скри ръце зад гърба си и впи поглед в пода. Съвсем отскоро ѝ позволяваха да излиза от детската стая и почти не познаваше графа.

— С брат ви се опитваме да разгадаем една мистерия. — Графът посочи с ръка отломките. — Знаете ли какво е станало с тази статуя?

Елизабет, загледана в главата на Горгоната, пребледня още по-силно.

— Счупена е, татко — изчурулика Саманта.

— Много добре — похвали я графът. — Знаете ли как е станало?

Ужасените очи на Елизабет се насочиха към него. Бенедикт успя да поклати почти незабележимо глава, преди баща му да се обърне към него.

— Бенедикт каза, че не знае — отсече граф Стратфорд. — Не търси отговор от него, Елизабет!

Щом графът застана с гръб към тях, Елизабет сръга сестра си и докосна с показалец устните си. Зелените очи на Саманта се разшириха. Тя пристъпи по-близо до Елизабет и я хвана за ръката.

Стратфорд отново насочи вниманието си към дъщерите си.

— Някоя от вас знае ли?

Елизабет премигна няколко пъти, но поклати глава.

— А ти, Саманта? — продължи баща им. — Ще бъде грях, ако не ми отговориш.

Изражението на Саманта стана тревожно. Гърлото на Бенедикт се сви, а очите го засмъдяха. Пое си въздух, за да овладее нервите си, и побърза да изпревари сестра си:

— Аз съм виновен, татко.

— Ти ли? — По лицето му се изписа гняв, но тонът му остана ледено спокоен. — Как така, Бенедикт?

Какво да отговори? Ако графът не повярва на историята му, ще яде бой, задето е излъгал, сестра му ще бъде наказана за престъплението, бавачката ще бъде уволнена, защото не се е справила добре със задължението си да пази децата, а майка му ще си понесе последствията, задето въобще я е наела. Като се признае за виновен, и без това, разбира се, ще яде бой. И то заради една грозна статуя, която всички избягваха да гледат.

По челото му изби пот. Момчетата в училище разказваха, че лъжат, за да прикрият сторена пакост, но как лъже човек, за да си припише престъпление? Ще трябва да ги разпита следващия срок. Ала в момента това нямаше да му помогне.

Едва дишайки, подхвана:

— Стана с топка за крикет, сър. Подхвърлях я, но ми се изплъзна, затова се хвърлих да я уловя и... — Стомахът му се сви. Голям бой щеше да яде за това. — Извинявам се, сър.

За момент граф Стратфорд го изгледа изпитателно. Подобно на ястреб той нямаше нужда да примигва.

— Кога се случи това безобразие?

— Не много отдавна, татко. — Сърцето му биеше лудо, но той се насили да продължи. Видът на Елизабет подсказваше, че всеки момент ще се разплаче, а с това нямаше да помогне на никого. — Канех се да взема метла, за да измета.

От удара по тила почти му причерня.

— Един виконт никога не мете! — отсече графът. — Откъде ти хрумна?

— Извинявай, татко — прошепна той.

— И никога не лъже, за да прикрие греха си! — Вторият удар бе по-силен, но той вече беше подготвен. Графът кръжеше около него. —

Елизабет, къде е бавачката?

— В градината, татко — отвърна момичето с разтреперан глас.

— Отидете при нея със сестра си и повече не се отдалечавайте.

— Обърна се отново към Бенедикт и нареди: — Ти ела с мен.

Хванала Саманта за ръка, Елизабет му хвърли пълен със състрадание поглед. После се наведе, вдигна от долното стъпало кукла, която Бенедикт не бе забелязал дотогава, и бързо заслизаха по стълбището. Беше любимата ѝ кукла — със синя копринена рокля, дървена глава и истинска коса. Надяваше се да се сети да изтръска парченцата стъкло от дрехата на играчката.

Пътят до кабинета на графа беше дълъг. Бенедикт броеше всяка стъпка, за да не мисли какво предстои; бе се вторачил в краката на баща си, който вървеше отпред. Двайсет и две стъпки надолу до приземния етаж, четирийсет стъпки на север, единайсет на запад. Шест, за да прекоси кабинета на баща си и да застане пред широкото, лъснато писалище с декоративна перодръжка и мастилница.

— Не търпя да ме лъжат, Бенедикт. — Графът заобиколи писалището и застана до прозорците с изглед към реката. — Това вече трябва да ти е известно.

Бенедикт погледна крадешком навън. Реката проблясваше спокойно и примамливо. Беше прекрасен летен ден и той рано-рано приключи с уроците, защото възнамеряваше да вземе лодката и да отиде на другия, по-див бряг. Приятелят му Себастиан вероятно вече седеше на стария дъб, клатеше крака над водата и го чакаше. Отскоро се бяха посветили на издирването на легендарна пещера. По-точно грото, тъй като не беше естествена, а нарочно издълбана от човека, но това я правеше още по-примамлива. Всички твърдяха, че отдавна е била запълнена, но лейди Бъртън, собственичката на имението, където се е намирала пещерата — двете момчета дълбоко се надяваха още да съществува — им разреши да я търсят. Бенедикт тайно си мислеше, че пещерата ще бъде идеалното място, където да се крие, когато баща му е бесен. Ако знаеше къде е, щеше да избяга от стаята още сега, да извика сестрите си да го последват и тримата да отплават с лодката до отсрещния бряг. Можеха да останат в пещерата завинаги; Себастиан ще им носи храна и никога няма да се върнат в Стратфорд Корт. След време ще пишат на майка си и тя също ще избяга и ще се присъедини към тях в гората. Четиримата ще живеят там, ще се катерят по

дърветата, ще се мият в реката и никога няма да ги наказват заради някаква си счупена статуя или каквото и да било друго.

Графът взе тънката жилава пръчка, опряна на касата на прозореца, и с това прекъсна мечтите му.

— Не само си лъжец, а и си небрежен. Статуята е незаменима, а ти не дойде да си признаеш веднага. Да не мислиш, че нямаше да забележа белята веднага? — Заобиколи писалището. — Нищо не убягва от поглед ми.

— Да, сър.

— Е? — Замахна с пръчката, тя изсвистя и се опря в ботуша на лорда. — Какво чакаш?

Бенедикт хвърли още един пълен с копнеж поглед към реката и далечните гори и чак тогава затвори очи. Ще мине поне седмица, преди да успее да избяга там. Неохотно постави ръце върху плота и зачака.

— Започва да ми омръзва, Бенедикт. Очаквам повече от теб.

— Знам, сър — прошепна той засрамен, защото гласът му трепереше.

Баща му презираше слабите, страхливи хора.

— Не, според мен още не знаеш — обяви графът тихо.

Вдигна пръчката и започна.

* * *

Беше тъмно, когато вратата на спалнята му се отвори.

— Бен? — долетя нервния шепот на Елизабет. — Буден ли си?

Той вдигна глава, но трепна, защото гърбът отново го заболя.

— Да.

Последва изшумоляване и вратата се затвори с тихо щракване.

— Успях да взема малко мляко. — Наведе се към него и му подаде една чаша. — Бавачката май нарочно погледна настрана.

Той се придърпа към края на леглото. Гърбът го болеше от раменете до краката. Отпи от млякото.

— Не е честно, че яде бой и ще си на хляб и вода цяла седмица.

Бенедикт въздъхна и притисна буза към дюшека.

— Не е важно какво смятаме ние.

— Знам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Съжалявам, Бен. Саманта искаше да подържи куклата ми Бес, но аз се заинатих и не ѝ разреших. Тя започна да тегли Бес, аз — също и тогава блъснахме статуята. Бавачката ни викаше и... и...

— Не се притеснявай. — Протегна се и я хвана за ръката. Тя се приближи, опря глава до неговата на таблата на леглото и вдигна ръката му до бузата си. — Погрижи се Саманта да не каже нищо.

— Добре — кимна сестра му. — Казах ѝ да се престори, че е сънувала кошмар и да отиде да се гушне при бавачката, за да се измъкна и да ти донесе млякото. Много ли... Много ли те боли?

Той си придаде нехаен вид, макар гърбът да го болеше адски.

— Не много...

— Мама ще дойде да те види утре, нали?

Той се надяваше на това. Понякога наказанията включваха изолация от всички. Елизабет успя да дойде при него, защото спалнята му все още бе в детското крило на къщата. Бенедикт си мислеше, че ще понесе всичко далеч по-леко, ако майка му дойде, погали го по косата, постави студени компреси на гърба му и му почете. Така постъпваше тя, когато графът отсъстваше от Стратфорд Корт. Когато графът отсъстваше, той, разбира се, въобще не ядеше бой.

— Ще ми се да замине за Лондон — прошепна сестра му, сякаш прочела мислите му.

— И на мен. — Искеше графът да замине за Лондон или закъдето и да било другаде и да остане там завинаги. — Бягай в леглото, преди бавачката да се усети, че си тук.

Тя поднесе чашата към устните му. Той жадно допи млякото и леко побутна Елизабет.

— Лека нощ, Бен — прошепна тя в ухото му. — Благодаря ти.

Той затвори очи, а сестра му се измъкна от стаята. Ако не беше поел отговорността, баща му щеше да започне да подозира момичетата. Стратфорд никога не биеше дъщерите си — Бенедикт се питаше дали ще започне да го прави, когато пораснат — но ги наказваше по други начини. Ако Стратфорд бе видял как Бес лежи на стълбището и се бе досетил за истината, вероятно щеше да изгори куклата. Това щеше да разбие сърцето на Елизабет. Тя обичаше Бес и нежно се грижеше за нея.

След няколко дни гърбът ще престане да го боли. Да изкара цяла седмица на хляб и вода щеше да е мъчително, но беше почти на единайсет и следователно — почти мъж. Млякото и хубавата храна бяха по-необходими на малките му сестри, отколкото на него. С малко късмет майка му щеше да измисли как да дойде да го види и дните ще минат по-бързо. А и хубавото бе, че му позволяваха да учи тук, а не в класната стая.

Но желаше — истински и дълбоко — да се бе родил син на всеки друг, а не и на графа на Стратфорд.

ГЛАВА 1

Лондон, 1822 година

Някои хора са родени с дарбата да оценяват дребните радости в живота: хубава книга, красива градина, тих спокоен дом. Нищо не ги радва повече от възможността да се самоусъвършенстват чрез четене, да се посветят на изкуство като рисуването или музиката, да помагат на болни и немощни. Такива хора са наистина благородни и възвишени.

Пенелопе Уестън определено не беше от тях.

Застанала в периферията на балната зала на лейди Хънсфорд, тя се чувстваше точно обратното на благородна и възвишена, докато мрачно наблюдаваше как красивите двойки се носят по дансинга. Не им завиждаше... много, но определено се чувстваше отегчена. Усецането бе свършено ново за нея. До неотдавна баловете и събиранията ѝ се струваха най-вълнуващото нещо на света. Беше очарована да споделя последните клюки и да обсъжда новите модни тенденции с по-голямата си сестра Абигейл и приятелката им Джоун Бенет. Нито една от трите не беше сред популярните млади дами и затова винаги разполагаха с достатъчно време да разговарят по време на баловете, прекъсвани единствено, ако някой джентълмен поканеше някоя на танц.

Тогава те мечтаеха повече кавалери да ги канят на дансинга, да ги посещават с букети в ръка и да настояват да ги заведат на разходка в парка. Никоя не искаше да остане стара мома до края на живота си. Джоун се вайкаше колко е висока, Абигейл се терзаше, че би я поискал само някой жаден за парите ѝ, ала Пенелопе виждаше нещата по друг начин и неизменно твърдеше, че някъде съществува мъж, който ще възприеме високата като изваяна от мрамор фигура на Джоун за привлекателна, и ще се намери мъж, който не желае Абигейл само заради зестрата ѝ.

Е, оказа се права. Джоун се омъжи за виконт Бърк, а Абигейл бе влюбена до уши в съпруга си Себастиан. Пенелопе много се радваше и

за двете, наистина... но за пръв път в живота си се чувстваше изоставена. Със сестра си, само година по-голяма от нея, цял живот бяха най-добри приятелки, но сега Абигейл щастливо се бе оттеглила да живее в Ричмънд и водеше по-спокоен социален живот, в очите на Пенелопе — доста скучен. Съпругът на Джоун я отведе на вълнуващо екзотично сватбено пътешествие в Италия, за което Пенелопе доста ѝ завиждаше, но очевидно нямаше как да ги съпроводи. Затова за пореден път стоеше в периферията на балната зала, но без най-скъпите си приятелки, а колко по-бързо минаваше времето в тяхната компания.

— Госпожице Уестън! О, госпожице Уестън, колко се радвам да те видя тази вечер.

Пенелопе се откъсна от мислите си и се усмихна. Франсис Локуд, с поруменели от танците страни, ѝ отвърна със сияйна усмивка. Това бе първият сезон на Франсис и тя бе заплена от водовъртежа на лондонския социален живот.

— И аз се радвам, госпожице Локуд. Добре си, надявам се.

По-младото момиче кимна.

— Много добре. Това е най-красивата бална зала, която съм виждала!

Пенелопе продължи да се усмихва. Само преди три години и тя бе така впечатлена и възторжена като госпожица Локуд. Беше забавно, но и смущаващо да вижда как е изглеждала в очите на хората тогава.

— Залата е чудесна. Лейди Хънсфорд умее да подрежда цветята.

— Така е! — съгласи се охотно госпожица Локуд. — А музикантите са от най-талантливите.

— Да.

Обсъждайки подредбата на цветята и оркестъра, Пенелопе се почувства много по-възрастна от своите двама и една години. В момента майка ѝ най-вероятно коментираше същото с приятелките си.

Госпожица Локуд се приближи още крачка.

— А господата са толкова привлекателни, не смяташ ли?

След тази реплика усмивката на Пенелопе леко застина. Франсис Локуд беше внучка на виконт. Баща ѝ бе джентълмен, а майка ѝ — дъщеря на банкиер; благородническото потекло си казваше думата. Бащата на Пенелопе, обикновен адвокат, бе забогатял от инвестиции във въгледобива и това бе всеизвестно. Приемаха семейство Локуд навсякъде; Франсис, със зестра наполовина по-малка от зестрата на

Пенелопе, минаваше за изгодна партия. Пенелопе не мечтаеше за ухажорите на Франсис — общо взето глупави млади мъже с празни джобове — но се дразнеше, като гледаше как се навъртат около приятелката ѝ.

— Привлекателните джентълмени в Лондон не са малко — обяви Пенелопе.

Отговаряше на истината, но в тази част на балната зала, където се бяха струпали неомъжените млади жени, такива не се навъртаха. Ако Джоун беше тук, щяха да обсъждат скандалните развратници, събрали се в далечния край на помещението, по-близо до виното. Но Франсис, едва седемнадесетгодишна, щеше силно да се изчерви, ако пред нея Пенелопе се възхити как са опънати панталоните на лорд Фентън на бедрата му.

Франсис кимна с блажена усмивка. Приблужи се още повече към Пенелопе и сниши глас.

— Госпожице Уестън, мога ли да ти се доверя? Държиш се мило с мен и са ми важни съветите ти как... да се държа с господата, заинтересувани само от Едно Нещо.

Боже, Франсис имаше предвид златотърсачите, които се навъртат около нея. Пенелопе се постара да не въздъхне шумно. За жалост имаше прекадено богат опит с такива джентълмени и почти никакъв с истински ухажори. Вероятно не бе никак подходяща да дава съвети в тази област, но Франсис я питаше именно за това.

— Пак ли те тормози някой от онези? Ако е така, веднага го разкарай. Такъв човек никога няма да те направи щастлива, щом се интересува само от състоянието и връзките ти.

— О, знам го отлично — отвърна Франсис искрено. — Отказах на господин Уитингтън и на сър Томас Филпот, а дори и на лорд Дартмунд, макар мама да не остана доволна, че постъпих така с последния. Едва когато ѝ обясних, че си го определила като един от най-отявлените златотърсачи, се примири.

Лорд Дартмунд, най-малко четирийсетгодишен, имаше славата на комарджия. Госпожа Локуд постъпваше глупаво, ако го иска за дъщеря си, независимо от благородническата титла.

— Ще си доволна от постъпката си, когато срещнеш по-добър джентълмен, който държи на теб, убедена съм.

По-младото момиче кимна, а лицето ѝ отново засия.

— Знам! Знам, защото го срещнах! Госпожице Уестън, той е най-привлекателният мъж, когото някога си виждала. Винаги е елегантно облечен, отличен ездач е и ценител на музиката. При последното му посещение у дома ме слуша почти цял час как свиря и ме похвали. — Франсис говореше замечтано; много обичаше да свири на пиано и се упражняваше поне по един час дневно. Пенелопе не само не си представяше как би се посветила на такова занимание, но и не допускаше, че доставя някому удоволствие. — Освен това е наследник на граф и няма нужда от моята зестра. Мама е много доволна, татко — също. Посещава ме вече от две седмици, винаги носи дребен подарък или цветя и е най-чаровният и възхитителен мъж, когото мога да си представя!

Пенелопе кимна; надяваше се чулото да отговаря на истината.

— Чудесно. Казах ти, че се намират и симпатични мъже. Просто минава време, докато ги откриеш.

Франсис се засмя жизнерадостно.

— Права си! Другите ми приятелки направо се скандализираха, защото отказах да приема господин Уитингтън. Той е великолепен танцьор, макар и да е затънал в дългове, но ти се оказа напълно права. На твоя мъдър съвет дължа и сегашното си щастие и предстоящия ми великолепен брак! Да те запозная ли? Той ще присъства тази вечер.

За момент на Пенелопе ѝ се прииска да каже „не“. Намираше за достатъчно да стои до Франсис — чувстваше се стара и нежелана. Приятелката ѝ беше сладка и мила, но и донякъде наивна и глуповата. На Пенелопе ѝ стигаше, че стана свидетел как Джоун и Абигейл се омъжиха за невероятно привлекателни мъже. Пенелопе обичаше и двете и искаше да са щастливи; желаше същото и на Франсис, но тази вечер ѝ идваше в повече да узнае, че дебютантката вече с намерила идеалната си половинка и ще се омъжи още по време на първия си сезон, докато Пенелопе вече три години я пренебрегваха всички, освен най-отявлените златотърсачи.

Даде си сметка колко дребнаво разсъждава и се насили да се усмихне.

— Разбира се. Винаги ми е приятно да се запознавам с привлекателни мъже, както знаеш.

Очите на Франсис се разшириха от тревога и Пенелопе побърза да добави:

— А особено приятно ще ми е да се запозная с някой, който те обожава.

Усмивката на Франсис се върна.

— Така е, госпожице Уестън. Вярвам, че е така! Дори загатна за предстоящ разговор с татко. — Приятна руменина се разля по страните ѝ. — Как да отвърна, ако ме попита направо?

— Ако искаш да се омъжиш за него, кажи на баща ти, че това е мъжът за теб. И отстоявай правото си — продължи тя. — Родителите невинаги разбират какво е в сърцата ни и затова трябва да дадеш ясно да се разбере.

— Да, разбирам — кимна Франсис. — Надявам се да го одобриш, госпожице Уестън.

— Важно е твоето одобрение.

Пенелопе се питаше дали някога е търсила така силно нечие одобрение за мнението си. Ще попита Абигейл следващия път, когато я види.

— Ето го! — възкликна Франсис видимо развълнувана. — Боже, толкова е привлекателен. Униформата му стои чудесно, не смяташ ли?

Пенелопе проследи погледа на приятелката си и видя как неколцина офицери от Кавалерийската кралска лична охрана влизат наперено в залата. Инстинктивно сви устни. Запозна се с някои от тях миналото лято. Тогава един от тях — Бенедикт Ленъкс, лорд Атертън — ухажваше сестра ѝ. Пенелопе бе убедена, че никога не е бил влюбен в Абигейл и, когато сестра ѝ призна за любовта си към друг мъж, лорд Атертън реагира като разстроено дете. Пенелопе се надяваше да не е в групата, но в този момент зърна тъмнокосата му глава.

Потисна желанието си да се отдалечи в противоположна посока. Не го бе виждала, след като неохотно ѝ помогна да разрешат стара мистерия, опетнила името на човека, когото Абигейл обичаше. Бяха обвинили Себастиан Вейн, че е откраднал голяма сума пари от бащата на лорд Атертън, а самият Атертън не бе предприел нищо, за да го оневини, макар някога да е бил пръв приятел със Себастиан. Да, след това Атертън се бе държал относително почтено, признаваше Пенелопе, но продължаваше да го смята за неискрен човек, който гони личния си интерес, независимо какво изисква истината или справедливостта.

Едва когато Атертън се обърна и погледна към тях, Пенелопе си даде сметка, че го е зяпнала. Отмести поглед и леко се завъртя с надеждата да не я е забелязал. Така обаче се озова лице в лице с Франсис, сияеща от радост.

Защото... Пенелопе затвори очи, молейки се да греши. В ума ѝ обаче се завъртяха подробности и всичките стигаха до едно-единствено ужасно заключение. Атертън бе наследник на графа на Стратфорд, доста заможен благородник. С огромно отвращение Пенелопе трябваше да признае, че е необичайно привлекателен. Когато го погледна крадешком през сведените си мигли, видя как крачи право към тях.

Боже, какво да му каже сега?

— Госпожице Локуд.

Пенелопе стисна зъби, докато той се покланяше. Гласът му бе мек и плътен; от онези, с които всяка жена мечтае да ѝ нашепват палави закачки.

— Много се радвам да те видя тази вечер.

— Аз се радвам още повече, милорд. — Поруменяла и сияеща Франсис направи реверанс. — Мога ли да ти представя моята добра приятелка, госпожица Пенелопе Уестън?

Погледът му се насочи към нея без следа от изненада. Беше я забелязал и очевидно бе по-подготвен от нея за тази среща.

— Разбира се, но с госпожица Уестън вече се познаваме.

Пенелопе направи лек реверанс, а Франсис ги изгледа слисано.

— Така ли? — успя да промълви тя. — Добри приятели ли сте? Боже, не знаех...

— Почти не се познаваме — обади се Пенелопе, преди той да успее да отговори. — Всъщност сме бегли познати.

Сините очи на Атертън се задържаха върху нея за миг и едва тогава се насочиха към Франсис.

— Семейство Уестън притежават къща до имението Стратфорд Корт.

— Значи сте просто съседни? — попита Франсис с надежда. — В Ричмънд?

— Дели ни река — уточни Пенелопе. — Много широка река.

Атертън я изгледа строго, но за щастие не възрази.

— Да, в Ричмънд. За жалост по-голяма част от годината прекарвам в Лондон. Сестра ми Саманта познава госпожица Уестън по-добре.

— Така ли? — усмихна се Франсис пресилено. — Надявам се лейди Саманта да е добре.

— Да — увери я Атертън след кратка пауза. — Добре е.

Прекалено късно Пенелопе се сети какво се случи със Саманта. В стремежа си да изчистят името на Себастиан Вейн, та Абигейл да се омъжи за достоен човек, сестрите Уестън, без да искат, се натъкнаха на мрачна тайна, свързана със Саманта, за която брат ѝ твърдеше, че ще доведе до тежки последици за нея. Пенелопе не искаше да навреди на Саманта, но Себастиан бе обвинен в убийство и кражба; щастието на Абигейл зависеше от оневиняването му и само Саманта можеше да им помогне. Пенелопе се притесни, че сега я споменават, но пък Атертън каза, че тя е добре — значи последствията не са били чак толкова лоши. Тя истински харесваше Саманта — несравнимо повече от брат ѝ — и съжеляваше задето така замеси името ѝ.

Известно време тримата стояха вкаменени. Пенелопе хапеше език, Франсис изглеждаше разстроена, а Атертън я наблюдаваше доста изпитателно. Той се опомни пръв.

— Госпожице Локуд, надявам се да сте ми запазили танц.

Усмивката на Франсис, макар и не толкова лъчезарна, се възвърна.

— Разбира се, милорд. За следващите два съм свободна.

— Чудесно.

Погледна я топло и Франсис видимо остана прехласната.

Наложи се Пенелопе да призове цялата си воля, за да не забели очи. Как да се спаси? За щастие, видя познато лице в другия край на залата и се усмихна облекчено.

— Извинете ме, но пристигна една скъпа приятелка. Госпожице Локуд, лорд Атертън.

Направи лек реверанс и бързо се отдалечи.

За Пенелопе Оливия Таунсенд бе сред най-любимите хора на света. Само няколко години по-голяма от Абигейл, за момичетата Уестън тя бе повече от сестра, откакто Пенелопе се помнеше. Някога двете семейства живееха близо и здраво приятелство свързваше четирите деца. Междувременно семейството на Пенелопе се замогна

— и то значително — за разлика от родителите на Оливия. Сравнително млада тя се омъжи прибързано за чаровния, но нехаен Хенри Таунсенд, който успя да пропилее зестрата ѝ доста бързо преди смъртта си преди няколко години. Оттогава Оливия живееше изключително скромно. Изненада се да я види тук тази вечер, защото много рядко ходеше по балове.

— Оливия!

Приятелката ѝ оглеждаше залата и очевидно не бе забелязала приближаването ѝ. Подскочи, чувайки възгласа на Пенелопе.

— Боже — сепна се тя, — стресна ме.

Пенелопе премигна.

— Видях. Кой помисли, че е? Чудовище ли?

За миг приятелката ѝ застана нащрек и се усмихна тъжно, но после загърби залата и ласкаво стисна ръката на Пенелопе.

— Извинявай. Бях се отнесла. Харесва ли ти бала?

— Горе-долу. — Пенелопе я изгледа изпитателно. — Какво става? Изглеждаш притеснена.

Оливия махна нехайно с ръка.

— Няма нищо. Много мило от твоя страна да зарежеш приятелите си и да дойдеш при мен.

Пенелопе едва се въздържа да не изсумти.

— Нямахте начин да остана. Никога няма да се сетиш кой е новият ухажор на госпожица Локуд.

— Кой?

— Лорд Атертън — прошепна Пенелопе, след като хвърли предпазлив поглед през рамо.

Оливия видимо се изненада.

— Атертън? Онзи, който ухажваше...

— Същият — отвърна Пенелопе мрачно. — А сестра ми изпитваше такива угризения, задето го е отхвърлила. Веднага ще ѝ пиша, за да я успокоя, че далеч не страда, а си е намерил младо и глупаво момиче, за което да се ожени.

— Пен, не говори така. Ами ако е дълбоко привързан към нея?

Този път вече изсумтя.

— Тя определено е привързана. По думите ѝ той е идеалният. Не знам как щях да реагирам, ако знаех за кого говори. Седи и я слуша как свири на пиано. Представяш ли си?

— Вероятно му харесва...

Очите на Пенелопе се разшириха от смайване.

— Или е хлътнал до уши и му доставя удоволствие да седи и да я наблюдава — добави Оливия. — Случва се.

— Ха!

Пенелопе направи гримаса. Само при мисълта, че лорд Атертън седи и я наблюдава, я побиха тръпки.

— Е, госпожица Локуд ще си носи кръста — отбеляза Оливия трезво.

— Но ако се ожени за нея, ще се налага да го виждам от време на време.

Освен млада и наивна Франсис беше и доста мила и Пенелопе я харесваше.

Оливия се засмя и хвана приятелката си под ръка.

— Може омайването да ѝ мине и да не се оженят.

Пенелопе зърна лорд Атертън на дансинга с Франсис. Танцуваха кадрил. Младото момиче го гледаше с обожание. Пенелопе потисна желанието си да изтича при Франсис и да я предупреди да не се поддава на очарователната му усмивка, атлетичното тяло и невероятно красивото му лице.

— И за нея, и за мен ще е по-добре, ако не се съберат — промърмори тя. — Надявам се да се размине.

ГЛАВА 2

Бенедикт Ленъкс не се възприемаше като човек, който приема нещата за даденост, но сега бързо преосмисли това мнение.

Приятелството на Франсис Локуд и Пенелопе Уестън го изненада доста неприятно. Отчасти защото все още не бе опознал добре госпожица Локуд, но онова, което знаеше, му бе достатъчно да прецени колко различни са двете. Госпожица Локуд винаги бе готова да угоди, жадно слушаше всяка негова дума, сякаш е от Светото писание. Госпожица Уестън привидно също смяташе думите му за библейски, но по-скоро излезли от устата на змията в Райската градина. Госпожица Локуд се наслаждаваше на простите удоволствия в живота: свиреше на пиано и танцуваше. Госпожица Уестън жадуваше за приключения и нищо не бе в състояние да я спре, както Бенедикт лично се бе убедил; у нея имаше нещо диво и нетрадиционно. Различаваха се колкото Хестия се различаваше от Афродита.

Опита се да не мисли и по какво друго не си приличат. Госпожица Локуд бе кръглолика и хубавка по един момински начин, а госпожица Уестън сияеше от вътрешен плам, от който човек лесно можеше да се захласне; госпожица Локуд приличаше на истинска съпруга — приятна на вид, без да е омайваща. Бъдещият съпруг на госпожица Уестън — независимо кой щеше да е нещастникът — трябваше да търпи начина, по който всички мъже я гледат.

Бенедикт прогони тези мисли. Изискваше се да е с бистър ум тази вечер, докато се опитва да прецени колко сериозно всъщност иска да преследва госпожица Локуд. След две седмици ухажване беше редно вече да познава момичето, както и тя — него. След един отказ за брак — и то от сестрата на госпожица Уестън — не желаше да се подлага повторно на подобно унижение.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер — увери той госпожица Локуд по време на кадрила.

Госпожица Уестън потъна в тълпата, но Бенедикт бе готов да се обзаложи на солидна сума, че ги наблюдава отнякъде. Кожата му

настръхна все едно усещаше сините ѝ очи, впити в него.

— Благодаря, сър — изчерви се госпожица Локуд, ала усмивката ѝ бе сияйна.

Бенедикт започна да се отпуска. Имаше си работа с момиче, което не би прибягнало до хитрост или отмъщение. Най-добре да спре да мисли за Пенелопе Уестън и да насочи вниманието си към младата дама, за която възнамерява да се ожени.

— Балът харесва ли ти?

— О, да. Особено сега, когато ти си тук.

Тя извърна скромно очи, но той долови щастието в тона ѝ.

Наведе глава към нейната.

— Тогава се извинявам, че не се появих по-рано, след като допринасям за удоволствието ти.

Тя го погледна с блеснали очи. Това го изпълни донякъде с удовлетворение, но и с известно неудобство, сякаш е спечелил нещо без никакво усилие — нещо, само по себе си абсурдно. Госпожица Локуд беше добра партия; можеше да избира от куп мъже, защото той не бе единственият ѝ ухажор. Ако се спре на него, значи наистина го иска. Той имаше какво да предложи на една жена. За жалост доста от предимствата си — богатството, титлата, именията — дължеше на баща си. Чисто негови си бяха привлекателността и добрите обноски. Наумеше ли си, никога не се затрудняваше да спечели жена... с изключение на Абигейл Уестън, за огромна радост на сестра ѝ Пенелопе.

Не. Няма да мисли повече за нея. След размяната на двойките отново застана срещу госпожица Локуд и ѝ се усмихна.

— Отдавна ли познаваш госпожица Уестън? — попита тя.

Бенедикт мислено изруга, а на глас каза:

— Не съвсем.

— Аз я познавам от няколко седмици, но ми се струва много забавна и умна. — Вдигна любопитен поглед към него. — Ти какво мислиш за нея?

Старая се да не мисля, мина му през ума, ала все пак сподели:

— Тя е каквато казваш. И в добавка е предана и отдадена на семейството си.

Госпожица Локуд кимна облекчено.

— Да, точно така, нали? Нямах представа как да се държа или какво да правя на баловете, но тя ме насочва. Без нея със сигурност щях да се държа като глупачка.

Бенедикт си пое дълбоко въздух, за да потисне истинското си мнение. Според него намесата на Пенелопе Уестън никога не водеше до нещо добро.

— Нямахше да се изложиш, убеден съм. Ти си много разумна млада дама.

Думите му я накараха да засияе.

— Много си мил. — Сниши глас. — Един джентълмен, който ме ухажваше, далеч не беше толкова галантен. Намекна, че госпожица Уестън ми влияе зле. По-късно обаче научих, че е затънал в дългове, а имал и любовница. Следователно мотивите му съвсем не са били почтени.

— Откъде научи? — попита Бенедикт, макар да се досещаше.

Госпожица Локуд отговори точно според очакванията му.

— Госпожица Уестън ми каза! А когато попитах госпожица Дръмънд дали е така, тя потвърди.

Танцът отново ги раздели. Бенедикт изпълни следващите стъпки, потънал в мрачни мисли.

Пенелопе Уестън очевидно упражняваше значително влияние върху госпожица Локуд. Това бе лошо по няколко причини, а първата и най-значимата бе, че Пенелопе го презираше. С това щеше да се примири, както и със способността ѝ да му лази по нервите. Не биваше обаче да ѝ позволява да му попречи да ухажва Франсис Локуд. Какво значение имаше за Пенелопе за кого ще се омъжи госпожица Локуд? Нека момичето само реши, а не да го подвежда острият език на Пенелопе.

Налагаше се да предприеме мерки. След танца отведе дамата си при майка ѝ и размени любезности с госпожа Локуд. С малко повече късмет Франсис ще се вслуша по-скоро в съветите на майка си — чието одобрение бе видимо — а не в приказките на приятелката си. След като си осигури покана да се отбие у тях на следващия ден, Бенедикт дръпна госпожица Локуд настрана.

— Ще се разстроиш ли, ако покания приятелката ти на танц?

Тя премигна, а по лицето ѝ премина тревога.

— Искаш да танцуваш с госпожица Уестън?

— Само защото ти е приятелка — наблегна той на последната дума и ѝ се усмихна. — Държа да се разбирам с близките ти, скъпа.

Госпожица Локуд почти се разтрепери от вълнение.

— Да, разбира се. Направи го. Самата госпожица Уестън каза...

— Какво? — подкани я той, когато тя млъкна.

Франсис навлажни устни, сякаш щеше да сподели тайна.

— Посъветва ме да внимавам с всеки джентълмен, който не се интересува от приятелите ми или те не го одобряват. Тя смята, че не бива да се отказвам от приятелите си заради мъж. Ти... Ти съгласен ли си, милорд?

— Напълно. — Съветът наистина беше похвален. Оставаше само да го обърне в своя полза. — Не исках да се изненадаш, че я каня. Затова те попитах.

Тя му хвърли пълен с обожание поглед и част от притеснението на Бенедикт изчезна.

— Ти си истински джентълмен, сър.

Вдигна ръката ѝ към устните си и се отдалечи, като си повтаряше, че е и ще продължи да бъде джентълмен. Не изпитваше неприязън към Пенелопе. Напротив. Някога дори се забавляваха заедно, когато тя го предизвика да докажат, че духове обитават Хамптън Корт и заедно се смяха из прашните коридори, докато търсеха свърталището на призраците. Споменът го накара да ускори крачка. Когато Пенелопе беше в добро настроение, умът ѝ бе по-остър от бръснач, а смехът ѝ караше мъжете да спират и да се заслушват. Той трябваше само да възстанови добрите им отношения, та тя да не настройва госпожица Локуд срещу него.

Откри я само за няколко минути. За разлика от госпожица Локуд, която постоянно наблюдаваше танцуващите, обзета от нетърпение да се слее с тях, Пенелопе се бе оттеглила в ъгъла. Бенедикт си проправяше път през тълпата, без да бърза, за да ѝ осигури достатъчно време да забележи приближаването му. Съвсем точно определи в кой момент тя го съзря. Тя вирна брадичка, хвърли му хладен поглед и преднамерено му обърна гръб.

По дяволите. Нямаше да му е лесно, но по някаква необяснима причина предизвикателството го изпълни с вълнение.

Застана до нея и я дари с най-очарователната си усмивка.

— Госпожице Уестън?

Тя го изгледа, както вероятно кралица Елизабет е погледнала графа на Есекс, преди да го прати на гилотината.

— Лорд Атертън, какво неочаквано удоволствие. — Кимна към жената до нея. — Да ти представя моята приятелка госпожа Таунсенд. Госпожо Таунсенд, това е лорд Атертън. Баща му притежава много красиво имение в Ричмънд, близо до нашето.

Той се поклони с думите:

— Приятно ми е, госпожо Таунсенд.

— Как сте, сър? — отвърна тя с реверанс и хвърли любопитен поглед към Пенелопе.

Поради някаква причина заподозря, че двете са говорили за него, и внезапно изпита неимоверно желание да омае госпожа Таунсенд, за да види реакцията на Пенелопе. Потисна този импулс; искаше да я спечели, а не да я настройва допълнително срещу себе си и затова продължи да се усмихва.

— Преди малко не успяхме да си поговорим. Ще ми окажеш ли честта да танцуваш с мен, госпожице Уестън?

— Много мила покана, милорд. Нима госпожица Локуд е готова да се лиши от присъствието ти? — попита тя леко язвително.

— Тя ме насърчи — отвърна той.

Едната вежда на Пенелопе се стрелна нагоре.

— Нима? Е, тогава как да ти откажа? — С многозначителна усмивка тя му подаде ръка. — Да вървим.

Присъединиха се към застаналите на дансинга двойки. За разлика от останалите — едни разговаряха оживено, други поне си разменяха погледи — Пенелопе гледаше право напред все едно никой не стои до нея.

— Надявам се семейството ти да е добре — подхвана той дружелюбно.

— Да — отвърна тя. — Всички са много добре. — Най-послед го удостои с поглед. — Особено сестра ми.

Бенедикт прие, без да трепне. И без друго го очакваше.

— Радвам се да го чуя. Винаги съм й желаел доброто.

— Вече е омъжена, както знаеш — продължи тя. — Сватбата беше великолепна. Малка и в тесен кръг. Не съм виждала по-влюбен мъж от новия си зет.

Той стисна зъби и се постара изражението му да не се промени.

— Вейн заслужава късмет и щастие. Радвам се, че ги е намерил.
Музиката започна.

— Определено — отвърна Пенелопе и пусна нова лукава усмивка.

Извърнаха се и се поклониха на двойките от двете им страни, после застанаха с лице един към друг и отново се поклониха. Следващите няколко стъпки ги разделиха, но когато тя отново хвана ръката му и се завъртя, очите на Пенелопе блестяха по начин, който го накара да застане нащрек. Съвсем скоро разбра защо.

— Отдавна ли познаваш госпожица Локуд, сър?

— От няколко седмици.

— Така е — съгласи се Пенелопе радушно. — Привързана съм към нея. Имам я за по-малка сестра.

Бенедикт прие думите ѝ като предупреждение.

— Щастливка е, че си ѝ приятелка — подметна предпазливо той.
Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Смята се за щастливка, задето е привлякла твоето внимание.

— Не мога да коментирам това.

— Не? Не си човек, който пренебрегва предимствата си, сър.

За щастие танцът ги раздалечи, преди той да изгуби контрол над нервите си и да каже нещо грубо. Тя изглежда беше наясно, защото му хвърли изпепеляващ поглед, докато се въртеше с другите кавалери. Той едва озаптяваше нетърпението си тя да се върне отново пред него. Подобна забележка не можеше да остане без отговор.

— Да не би да ме обвиняваш, че се представям не за онзи, който съм? — попита той, щом тя отново се озова пред него.

Тя наклони глава сякаш обмисляше отговора.

— Не знам... Много високо мнение ли имаш за себе си?

Той я изгледа смаян, а тя се усмихна и леко поклати глава.

— Няма значение. По-добре ми кажи какво най-много харесваш у милата госпожица Локуд.

За момент той не отговори; не можеше. Жената пред него бе прогонила от главата му всякаква мисъл за госпожица Локуд, неговата евентуална съпруга. Тези нейни сияещи сини очи и тайнствената усмивка го вбесяваха, а освен това тя имаше дарбата да го изкарва от равновесие. Опита се да си събере ума и да каже нещо смислено.

— Нейното топло и дружелюбно излъчване.

Пенелопе кимна.

— Естествено. Тя е склонна да вижда най-доброто у хората, дори когато то не съществува.

Бенедикт едва се въздържа да не попита дали това обяснява привързаността ѝ към Пенелопе. Тя се опитваше да го провокира. Трябваше да го очаква. Удоволствието да го дразни отначало бе забавно, но започваше да му омръзва. За разлика от преди, когато се стараяше да не му обръща внимание, сега залогът бе доста висок. Ако тя реши да настрои госпожица Локуд срещу него, той няма да ѝ позволи да го прави.

— Това определено е привлекателна черта за една истинска дама — отбеляза той спокойно. — Добре е да си жена, която всички харесват и от която се възхищават.

Язвителната забележка попадна в целта. Разбра го по очите ѝ. За секунди те притъмняха, сякаш е наранена, но после отново възвърнаха блясъка си; сега вече сияеха като сапфири.

— Нима? Какво прозрение, сър. Винаги съм мислила, че джентълмените се интересуват далеч повече от женските прелести на дамите.

Той неволно погледна надолу. Пенелопе не бе така слаба като госпожица Локуд и танцуваше с плам. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха по доста примамлив начин в светлосиньото деколте на роклята. Кожата ѝ бе с цвят на праскова, а медальонът ѝ се бе наместил между гърдите. Бенедикт бе възнамерявал да я постави на място, а откри, че е запленил.

— Един мъж възприема всичко у една жена — заяви той някак между другото.

— Но на някои части отделя повече внимание, както забелязвам — отсече тя разгорещено и направи пирует.

Той мислено се наруга, докато изпълняваха следващите стъпки от танца. Как тази жена успяваше винаги да го среже? Бенедикт почти не помнеше как продължи да танцува. Нервите му бяха изопнати до краен предел. Явно не само той усещаше напрежението, ако съдеше по свирепите погледи, които тя му хвърляше. Музиката спря. Предложи ѝ ръката си, за да я отведе от дансинга, и забеляза, че нейната трепери.

Нямаше чувството, че е разстроена; по-скоро бе обзета от гняв. Откровено казано и той изпитваше същото. Изкушението да я

придърпа в някоя стая, където да се разкрецят един на друг, беше огромно. За миг стъпките му неволно поеха към коридора, преди да се овладее.

По дяволите, нещата не се развиваха съгласно плановете му.

— Госпожице Уестън — заговори той, докато се движеха сред гостите, — поканих те на танц с намерението да възстановим непринудените си взаимоотношения от миналото лято в Хамптън Корт. Много ми се иска отново да се разбираме. — В тона му неволно се прокраднаха предупредителни нотки. — Доста се привързах към приятелката ти. Ако успея да я спечеля, се надявам да получим благоразположението ти.

Тя спря и се обърна с лице към него. Изглежда го изучаващо.

— Говориш за привързаност, но наистина ли е така? А и привързаността достатъчна ли е, за да последва брак? — Забеляза как той леко трепна при последната дума. — Госпожица Локуд очаква предложение. Такова ли е намерението ти? Наистина ли я обичаш достатъчно, за да ѝ се вречеш във вечна вярност?

— Това засяга само мен и госпожица Локуд — заяви той хладно.

— Така е — съгласи се тя. — Но Франсис ми е приятелка. Допускаш ли, че няма да чуя, ако е нещастна?

Бенедикт стисна зъби. Не можеше да се закълне, че госпожица Локуд винаги ще бъде щастлива с него; беше невъзможно. Бракът не е предпоставка за щастие, а за сигурност, статут и пари. При повече късмет човек си осигурява удовлетворяващо другарство и то евентуално може да доведе до щастие. От друга страна, ако признае вероятността бракът да не е щастлив, ще въоръжи Пенелопе с оръжие, с което да го пониже, а вече се бе убедил колко бързо може да го направи тя.

— Не искам тя да е нещастна — обяви той.

— Но въпреки това ти допада склонността ѝ да мисли най-доброто за хората. Включително и за джентълмените, които я посещават. Естествено е един истински влюбен мъж открито да заяви чувствата си, а не да отговаря уклончиво. Не е нужно някой да пита Себастиан дали обича сестра ми. Изписано е на лицето му, когато я погледне, което той прави през цялото време. — Тя махна нехайно, когато видя каменното изражение на Бенедикт. — Нито веднъж не съм забелязала да поглеждаш госпожица Локуд. Затова пък мен ме гледаш,

както котка гледа мишка — сякаш най-голямото ти желание е да ми извиеш врата.

— Котката — процеди той през зъби, — не извива врата на мишката. Изяжда я. Наистина ли ме обвиняваш, че не държа на госпожица Локуд само защото не съм обзет от ревност и не следя всяка нейна стъпка? Що за брак би бил, ако не позволявам на съпругата си да танцува с друг или да не е постоянно пред погледа ми? Ти говориш за някакъв вид притежание, а не за брак.

Не го беше грижа, че почти призна за намерението си да предложи брак на Франсис Локуд. Нещо у Пенелопе Уестън караше кръвта му да закипи.

— Не е нужно да си обзет от ревност — изсумтя тя, — а да изпитваш страст към нея. Това иска всяка жена от мъжа, за когото се е венчала.

Той за малко да избухне. Всяка жена ли? По негови наблюдения едва ли и половината го искаха. В момента само в балната зала Бенедикт виждаше повече от дузина жени, омъжили се за пари, статут и власт. Ако търсеха страст, сигурно я намираха извън брачното ложе, защото познаваше доста женени двойки в Лондон, които едва се понасяха.

— Какъв очарователен идеализъм — заяви той ледено. — Явно живееш в някакъв романтичен Рай. Или си прекалено наивна и не разбираш браковете във висшето общество.

— Не е идеализъм! — възрази тя разпалено.

Той я изгледа снизходително.

— Тогава не си виждала достатъчно взаимноизгодни бракове.

— Може, но съм виждала доста щастливи бракове, сред които и брака на сестра ми. — Изгледа го изпепеляващо. — Това е разликата между нас, лорд Атертън. Аз вярвам, че мъжът трябва да обича жената, за която се жени, както и тя него. Според мен не е достатъчно „да се разбират и да им е приятна взаимната им компания“.

Причерня му. Беше забравил, че е изрекъл тези думи, но презрителният поглед на Пенелопе му ги припомни. Не беше лудо влюбен в Абигейл Уестън, когато ѝ предложи, но и не излъга, че е. Постъпи честно с нея, а сега Пенелопе му го напомняше сякаш е тежка обида. Един ден някой щеше да ѝ даде заслужен урок и се надяваше да бъде свидетел.

— Това е само една от многото разлики между нас. — Поклони й се. — Приятна вечер, госпожице Уестън.

Отдалечи се, но при всяка крачка усещаше впития й в гърба му поглед. Колегите му от Кавалерийската кралска лична охрана се бяха събрали в далечния край на залата, по-близо до масите, където се играеха карти и се пиеше вино. Преситен от женско присъствие за момента той се отправи натам, като продължаваше да се пита как би могъл да спечели благоразположението на Пенелопе Уестън отново, ако въобще някога е разполагал с него. Вероятно редките дружелюбни погледи от нейна страна са били само плод на въображението му.

— Какви ги вършеше?

Въпросът на лейтенант Кабът го сепна.

— Танцувах.

Кабът се разсмя.

— Видяхме! Пожъна ли успех?

Бенедикт взе чаша вино от подноса на минаващия прислужник.

— В какъв смисъл?

— С момичето на Уестън — уточни Кабът, снишавайки глас. — Онзи, преуспелият гражданин.

— А, тя ли? — Бенедикт отпи. — Не ме интересува.

Усмехнат насмешливо, ефрейтор Холандър го изгледа изпитателно.

— Нима? Не откъсваше очи от нея.

Бенедикт го погледна раздражен.

— Сигурно е скучно да стоиш тук и да гледаш как другите танцуват. Не успя ли да си намериш партньорка?

— Не и с такава огромна зестра — отвърна Холандър. — Нито с толкова хубаво лице. Държиш се като човек, решил да си намери съпруга. Щом възнамеряваш да се обвържеш, поне си намери богаташка.

— Не съм се заженил.

Поне не за неподходящо момиче.

Кабът се подпря с лакът на рамото на Бенедикт, вероятно за да запази равновесие. Миришеше на вино и леко се люлееше.

— Не те виня. Доста е привлекателна. Чувал съм, че има остър език, но всичко друго й е закръглено.

Бенедикт неволно си припомни гърдите ѝ. Отново изпита тръпката, пробягала през него, когато тя му хвърляше привидно свенливи погледи. Да, Пенелопе Уестън си я биваше. Бог да му е на помощ. Отпи пак от виното и отмести лакътя на Кабът.

— Да, хубава е — призна той.

Холандър изсумтя.

— Хубава?! Тя е красавица! Бих искал да ми падне. Съблазнителните са доста темпераментни в леглото.

Боже, картината никак не помагаше на Бенедикт да остане хладнокръвен. Махна на прислужника да му донесе още вино.

— Добре е да не пиеш повече, ако ще се пробваш да я спечелиш — посъветва той приятеля си.

Прислужникът услужливо му пъкна нова чаша вино в ръката и той веднага я поднесе към устните си, за да прогони мисълта за Пенелопе в леглото, където струящата от нея енергия се превръща в страст... Мъжът сигурно трябва да я притисне към дюшека... Или да я върже...

Или да легне по гръб и да я остави да го язди...

— За двайсет хиляди паунда бих се пробвал — обяви Кабът засмян.

— По-добре си купи малко акъл за двайсет хиляди паунда — посъветва го Холандър.

— На кого си хвърлил око, Кабът? На момичето Уестън ли? — Банистър, снажен низш офицер, се включи в разговора. — Не те съветвам.

— Не съм те питал — сопна се Кабът.

Хлъцна, докато говореше, и затова никой не му обърна повече внимание.

— Атертън я ухахва — оповести Холандър.

— Нищо подобно — процеди Бенедикт през зъби.

Виното не го успокои, както се бе надявал.

— Нима? Той има някакъв шанс, но вие, останалите... — Банистър направи гримаса. — Баща ѝ е амбициозен и иска за зет най-малкото граф.

— Така ли? — Кабът премигна и отново се подпря на рамото на Бенедикт. — Иска граф? На какво основание?

— Основанието са четиридесетте хиляди паунда зестра. — Банистър се усмихна на тихото подсвиркване, с което Холандър изрази смайването си. — Чух го лично от госпожа Хароу — продължи той.

— А тя какъв интерес има?

— Ами... — Банистър се усмихна. — Май ѝ признах как една заможна съпруга ще ми развърже ръцете, за да поддържам разни приятни занимания, които иначе ще трябва да плащам от джоба си.

Холандър се ухили.

— Банистър, ти си негодник! Караш любовницата ти да ти помогне да си намериш съпруга, за да продължиш да я издържаш? Невероятен си, човече.

Банистър се направи, че не го е чул и се обърна към Бенедикт:

— Но значи ти си я харесал, а? Нали те интересуваше госпожица Локуд? Ако си променил решението си, няма да навлизам в твоя територия...

Бенедикт изруга на ум. Тази вечер кавалеристите явно се бяха превърнали в група клюкарки.

— Като джентълмен отказвам да обсъждам с такъв вулгарен тон която и да е дама. Имах удоволствието да се запозная с госпожица Уестън миналото лято и ви уверявам всички, че най-много на света ненавижда неискреността.

— О, аз възнамерявам да съм искрен — промърмори Банистър и обходи залата с очи като опитен ловец. — В края на краищата баща ми е маркиз, макар аз да не съм наследникът. Тя тук ли е?

— Преди минути танцуваше с Атертън.

Кабът наистина трябваше да спре да пие. Бъбреше повече от слугиня, прекалеше ли с виното.

— Беше кадрил — уточни Бенедикт хладно. — Разговорът ви ми доскуча. Приятна вечер.

Без да обръща внимание на подмятанията и закачките им, се отдалечи.

Едва по-късно му мина през ум, че щеше да сложи край на всичко, признавайки, че ухажва Франсис Локуд. Започваше да се убеждава все повече каква прекрасна съпруга би излязло от нея. Другарите му вече го бяха виждали да танцува с нея, но не бяха се шегували с това. Вероятно защото госпожица Локуд не бе упражнявала острия си ум върху толкова джентълмени, колкото Пенелопе, с което

вече бе формирала мнението на обществото за себе си. Или защото зестрата на Пенелопе беше несравнимо по-голяма от зестрата на госпожица Локуд, макар да нямаше титла? Реши, че не е защото госпожица Локуд изглеждаше плаха и обикновена в сравнение с Пенелопе, а ентусиазмът на Холандър относно темперамента на момичето се дължеше на обилното количество погълнато вино. А и Бенедикт не желаше темпераментно момиче, пък било то и красиво.

Въобще не желаше такава.

ГЛАВА 3

— Трябва да има начин да го спрем!

— Не виждам как, без да си навлечеш неприятности — възрази Оливия.

Пенелопе беснееше. Още не можеше да си намери място от гняв след снощния вбесяващ танц с лорд Атертън, когато той директно призна как не обича Франсис Локуд, но въпреки това възнамерява да се ожени за нея. Щеше ѝ се да не я беше поканил да танцуват. Тогава щеше да слуша хвалебствията на Франсис по негов адрес и да се прави, че той ги заслужава. Можеше да си мълчи и само да се съгласява колко е привлекателен, колко добре танцува и колко изгодна партия е. Всичко това отговаряше на истината, а Франсис, от своя страна, си имаше майка и баща, които да я посъветват кой ухажор да избере.

А сега, дяволите да го вземат, мислеше само за решението му да въвлече Франсис в прибързан брак, без да го е грижа дали ще са щастливи след сватбата. За негово нещастие Пенелопе го бе виждала да постъпва така и преди. Миналото лято стана свидетел как насочва същата очарователна усмивка към сестра ѝ; как пренебрегва всеки знак, че Абигейл не проявява интерес към него. Според Пенелопе лорд Атертън или не бе особено интелигентен, или постъпваше нечестно. Понеже никой не го смяташе за малоумен, явно Атертън бе преследвал Абигейл по някакви свои — и следователно нечестиви — причини. За щастие, Абигейл вече бе дала сърцето си на друг, по-добър мъж, и чарът на Атертън не ѝ въздейства.

Горката мила Франсис обаче никога нямаше да прозре истинската му същност. Подобно на нейните родители, майката и бащата на Франсис също бяха възхитени, че той ухажда дъщеря им. Щяха да му я дадат, без да се поколебаят. Едва по-късно, когато липсата на чувства от страна на Атертън станеше очевидна, Франсис щеше осъзнае грешката си.

Освен ако някой... Пенелопе например... не ѝ отвори очите.

Сякаш прочела мислите ѝ Оливия я побутна.

— Не е твоя задача да я спасяваш — изгледа я строго тя. — Пък и няма от какво. Ти може и да не го одобряваш, но защо същото да важи и за нея?

Тя се намръщи и се извърна от витрината, която Оливия старателно изучаваше. Потънала в мрачните си мисли, Пенелопе дори не забеляза изложените шапки.

— Не искам да се меся. Ще ми се тя сама да види колко е неискрен. Тогава и думичка няма да кажа. Но, Оливия, какво ще стане, ако не го направи?

Приятелката ѝ я хвана под ръка и двете подновиха разходката си по Бонд Стрийт.

— Понякога не можеш да спреш някого да постъпи, както си е наумил. Щом тя иска да се омъжи за него, а той — за нея, какво ще ѝ кажеш? Не си ѝ майка, нито сестра. Никой не иска твоего одобрение.

— Знам — призна тя с въздишка. — Не искам да развалям щастието ѝ. Но не ме радва да гледам колко лесно се убеждава.

— Най-добре е да не обсъждаш Бенедикт с нея.

— Да, най-добре е, но едва ли е възможно.

Оливия ѝ се усмихна съчувствено.

— Опитай.

— Повярвай, ще опитам — обеща Пенелопе разпалено. — Наистина никак не ми се говори за него. — Пресичаха Мадокс Стрийт и тя предложи импулсивно: — Да се отбием ли в онзи магазин?

— Добре. В кой?

Книжарницата се намираще съвсем близо до ъгъла. Беше малка и имаше запуснат вид. Ако госпожа Уестън разбере, че Пенелопе е идвала тук, за да си набави една забранена брошура, ще побеснее, но понеже Оливия беше с нея, майка ѝ въобще нямаше да заподозре. Оливия беше толкова почтена и благонадеждна, че госпожа Уестън дори не прати прислужница да ги придружава.

Това, разбира се, не омаловажаваше дързостта на начинанието. Ако госпожа Уестън все пак разбере по някакъв начин, не само щеше да отстрани Пенелопе от Лондон за месеци, но и нямаше да вярва вече на Оливия. Пенелопе бе наясно с всичко това, ала реши да не се притеснява. Трябваше ѝ нещо, което да я разсее, за да не беснее срещу поредния опит на лорд Атертън да подведе това добросърдечно

момиче да се омъжи за него, и „50 начина да съгрешиш“ щеше да ѝ послужи най-добре.

Посочи книжарницата и Оливия я изгледа изпитателно.

— Какво ти трябва оттам?

— Нищо специално.

Пенелопе я дръпна напред, защото Оливия вече пристъпваше побавно.

— Пенелопе, не прави глупости! — предупреди я тя. Пенелопе я изгледа накриво и Оливия прехапа устни. — Тогава поне остави аз да я поискам. Много ще загазиш, ако майка ти разбере...

— Не ме интересува.

Пенелопе отвори вратата. В момента наистина ѝ беше безразлично. Лондон ѝ се струваше скучен и монотонен. Абигейл се бе оттеглила в Ричмънд, Джоун се наслаждаваше на красотите на Италия. Пенелопе полудяваше и се чудеше какво да прави; в допълнение се тревожеше, като наблюдаваше как лорд Атертън ухажда Франсис. Колкото и да се насилваше да не се интересува от действията му, не можеше да се спре и това безкрайно я дразнеше. Надяваше се нещо със скандален характер да ѝ помогне да забрави за него.

Щом влязоха извън звънче. Книжарницата беше малка, мрачна и миришеше на прах. Огледа се с интерес, но Оливия я придърпа зад една етажерка, преди да успее да види каквото и да било.

— Прави се, че търсиш друго. Аз ще я поискам.

— Няма кой знае какво значение кой ще я поиска — отвърна Пенелопе също шепнешком.

— Не, но ако купиш нещо друго, няма да излъжеш майка си, като кажеш, че си влязла за това, а не за брошурата.

На Пенелопе ѝ идеше да изругае. Ако беше омъжена или вдовица, нямаше да търси одобрението на майка си и щеше да си купува колкото иска похотливи брошури. Нямаше обаче изгледи скоро да се омъжи, а още по-малко да овдолее. А не след дълго седемнайсетгодишната Франсис Локуд вероятно ще е задомена и тя отново ще стои отегчена и сама в ъгъла на поредния бал. Другите дами или бяха скандализирани от приключенския дух на Пенелопе, или бяха прекалено големи сноби, за да дружат с някой с ниско потекло. Джентълмени често я заглеждаха, но на танци я канеха само приятели на брат ѝ и то от съжаление; или изпечени негодници, хвърлили око на

парите на баща ѝ, или — понякога — на фигурата ѝ. Всички напътствия на майка ѝ за почтеност и благоприличие я ограничаваха, а и макар да ги бе следвала, нищо не получи. Животът се изнизваше край нея.

— Оливия, ако майка ми ме попита за това, значи вече ме подозира и с мен е свършено. — Вдигна вежда, виждайки изражението на приятелката си. — Ако открие, че ти си я купила за мен, ще ми забрани да се виждаме. Достатъчно ми е тежко, задето загубих Абигейл и Джоун. Ако и с теб не мога да се виждам, не знам какво ще правя.

— А тя как ще разбере, че аз съм ти я купила? — попита Оливия шепнешком.

Пенелопе забели очи.

— А как ще разбере дали аз съм я купила?

Приятелката ѝ не изглеждаше убедена и затова продължи:

— Ако искаш да не загазим и двете, ти си намери книга и отвлечи вниманието на продавача. Ако някой, за нещастие, ни е видял да влизаме тук, ще обясня, че си търсила определена книга.

Оливия въздъхна.

— Чувствам се като непочтена жена, която допринася за лошото поведение на млада дама.

— Не допринасяш. Просто не успяваш да обуздаеш лошото ми поведение. Но не се притеснявай. И Абигейл, и Джоун също не постигнаха успех в тази насока.

— Да, това наистина не е малко — съгласи се Оливия и въздъхна. — Нямам представа как успяваш да ме склониш да правя такива неща.

— Защото си най-добрият вид приятелка. — Усмихна се и стисна ръката на Оливия. — И защото винаги искаш да ме предпазиш от самата мен, макар да е безнадеждно.

— Дано не е така — промърмори по-възрастната жена. — Хайде, действай, преди да се е обадила съвестта ми.

— Трябва ли ви помощ, дами?

И двете подскочиха. Слаб млад мъж, почти момче, стоеше усмихнат пред тях.

— Ами...

— Тук имаме романи. — Посочи с ръка. — А тук е поезията.

— Имате ли пътеводители? — окопити се първа Оливия. — За Италия, например.

Младият човек кимна.

— Да, да. Имаме цял раздел с книги за Италия. Елате насам.

Той тръгна към единия ъгъл на книжарницата.

— Побързай — настоя Оливия шепнешком, преди да го последва.

Пенелопе погледна иззад етажерката. Собственикът, пълен, червендалест мъж, обслужваше висок мъж в дебело палто. От указанията на Джоун помнеше, че изрично трябва да назове брошурата. Значи се налагаше да изчака. Като надаваше ухо кога ще приключи разговора, тя се обърна към полиците до нея. Книгите бяха стари и опърпани. На някои заглавията въобще не се четяха. Взе една и откри, че е медицински наръчник с ужасяващи илюстрации на кости. От следващата, която отвори, се посипа прах и тя кихна. Направи гримаса и я върна. Защо сестра ѝ се захласваше толкова по книжарници? По някаква невеста причина Абигейл бе в състояние да ги посещава всеки ден.

Звънчето извънтя. Собственикът бе съпроводил високия мъж до вратата, където даже му се поклони. Явно клиентът бе купил доста книги, ако съдеше по раболепния маниер на книжаря. С разтуптяно сърце Пенелопе застана на пътя му, когато той се насочи отново към тезгяха.

Той спря веднага.

— Добър ден, мадам. Търсите ли нещо конкретно?

— Да — отвърна тя, като се стараше да звучи напълно овладяно. — Имате ли броеве на „50 начина да съгрешиш“?

— Не съм сигурен. — Залюля се на пети и погали изхвъркналия си корем. — Много ги търсят. Ако ме извините, ще погледна отзад.

Тя кимна, а той се отдалечи. Размени поглед с Оливия, която разглеждаше изложените пред нея книги в другия край на тезгяха. Приятелката ѝ кимна едва забележимо и попита помощника дали нямат по-нови издания.

Пенелопе се отдръпна още по-далеч и започна да разглежда с изключителен интерес копчето на ръкавицата си, ослушвайки се дали от задната стаичка ще дочуе възклицание, че брошурата е намерена. Чуваше шумове от ровичкане и преместване, но не и радостен възглас.

На няколко метра от нея Оливия продължаваше да иска все нови и нови пътеводители. Пенелопе знаеше, че приятелката ѝ го прави, за да привлече вниманието, ако някой влезе. Книжарницата се намираше само на метри от Бонд Стрийт, където в момента сигурно се разхождаха някои достолепни дами, зорко следящи с очи за всякакво непристойно поведение.

Рискуваше да бъде сурово наказана, Пенелопе добре го съзнаваше. Не биваше да чете „50 начина да съгрешиш“, защото бе порочно четиво. С най-големи еротични подробности в брошурите се описваха многобройните любовни приключения на лейди Констанс, дама с разюздан морал. Веднъж майка ѝ я залови да я чете и направо побесня. Първо ѝ изнесе дълга лекция за почтеното и скромно поведение; Пенелопе вече бе чувала всичко, но не посмя да я прекъсне. Последва напомнянето, че дори да не я е грижа за собственото ѝ добро име — което само щеше да покаже колко лекомислено и глупаво момиче е — не бива да забравя репутацията на близките си и как ще им се отрази това. По онова време Абигейл бе неомъжена и Пенелопе искрено се притесни, че ще я изложи, но сега сестра ѝ имаше семейство и тази тревога отпадна. Нещо повече: съпругът на Абигейл одобряваше четенето на „50 начина да съгрешиш“ и това влизаше в пълно противоречие с предупрежденията на майка им, че това би отблъснало всеки джентълмен, затова Пенелопе се съмняваше дали наистина шансовете ѝ да се омъжи, като чете тези истории, ще намалют.

В заключителната част на лекцията майка ѝ изрази дълбокото си разочарование как след всичко сторено от баща ѝ да ѝ осигури удобен живот Пенелопе безразсъдно се бе поддала на похотливото си любопитство. На последното не бе в състояние да възрази. Колкото и да копнееше животът ѝ да е по-вълнуващ, Пенелопе обожаваше баща си и не искаше да го разочарова. Седеше разкаяна и обеща да не купува нови броеве, само и само майка ѝ да не казва на баща ѝ. За нейно облекчение госпожа Уестън се съгласи, а после изцяло ограничи светския ѝ живот за два месеца. Най-накрая наказанието ѝ свърши и Пенелопе пак можеше да излиза, без да я придружава майка ѝ или доверена прислужница.

А ето я сега: само няколко месеца по-късно нарушава даденото обещание, сякаш изкушаваше съдбата отново да бъде наказана.

Донякъде се чувстваше виновна и гузна, но не дотам, че да забрави как през тези два месеца не я напускаше усещането за клетка. Държат я вътре, а с всеки изминал ден тя става все по-малка и по-малка. Сегашното посещение в книжарницата не бе само заради „50 начина да съгрешис“, колкото и съблазнително четиво да беше; то по-скоро бе свързано с неутолимото желание на Пенелопе за приключения. Любов и вълнуващи истории обгръщаха всички, но не и нея или Оливия, макар приятелката ѝ да не бе изразила желание за непозволена любовна авантюра или незаконно приключение. Пенелопе съзнаваше, че не е редно да изпитва такива потребности, но не можеше да се спре. Понякога трябваше да ги задоволява, защото иначе щеше да се пръсне.

Затова сега бе тук и правеше нещо, което никоя почтена млада дама в Лондон не би предприела.

Най-накрая, след броени минути, но според нейните представи цяла вечност, собственикът се появи с тънък пакет, завит в хартия и вързан с канап.

— Заповядайте, мадам. Брой трийсет и четири.

Намигна ѝ, докато го поставяше на тезгяха.

Тя премигна и се постара гласа ѝ да е спокоен, когато попита:

— А имате ли брой трийсет и три?

— Не, съжالياвам. Много бързо се разпродават, както знаете.

— Да. — Усмихна се, като се надяваше да изглежда овладяна. —

Така съм чувала.

В другия край на тезгяха Оливия разлистваше някаква книга. Пенелопе знаеше, че няма да я купи; Оливия рядко имаше излишни пари за харчене. Понеже днес Пенелопе се чувстваше изключително благоразположена към света, импулсивно помоли продавача да включи цената на пътеводителя към нейната сметка и плати двете, преди приятелката ѝ да успее да възрази.

— Благодаря ти. Хиляди благодарности!

Пенелопе бе готова да изръкопляска, когато отново се озоваха на Мадокс Стрийт.

— Страхотен номер — възторгна се тя.

— Значи успя, така ли? — попита Оливия и погледна пакета в ръката на младото момиче.

Пенелопе се засмя.

— Да. Чела съм до трийсети втори брой, а този е трийсет и четвърти. Значи един ми се губи.

Беше вълнуващо. Щеше да е предизвикателство да го открие. Явно животът ѝ бе доста монотонен, щом я очароваше такава перспектива.

Оливия я зяпна.

— Чела си до... Боже, Пенелопе, откъде ги намираш?

— Няма значение. Ти какво избра?

— Не биваше да ти позволявам да я плащаш. Не беше необходимо.

Пенелопе махна с ръка.

— Направих го, защото си затваряш очите за скандалното ми поведение. Коя е книгата?

Очите на Оливия излъчваха искрена благодарност. Тя често се съпротивляваше на усилията на Пенелопе и Абигейл да я възнаградят с нещо дребно, независимо колко разпалено я убеждаваха, че компанията ѝ за тях е много по-скъпа.

— Пътеводител за Италия. Порядъчно четиво, което ще ме обогати.

— Радвам се.

— И аз. Едва ли някога ще видя Италия.

— Глупости! Един ден ще се появи привлекателен мъж, ще те плени и ще те отведе в Италия, Франция, а дори и в Индия, ако пожелаеш.

— Това е само прекрасна мечта — въздъхна Оливия.

— Защо да не се сбъдне? — учуди се Пенелопе.

Приятелката ѝ се усмихна печално.

— Това обичам у теб, Пен. Постоянното ти търсене на приключения и увереността, че нещо вълнуващо ще ти се случи.

— Като сегашното отбиване в книжарницата ли? — Направи гримаса. — Това е дребно приключение. Дори ми е леко тъжно. Няма нищо общо с преживелиците на госпожа Констанс, а тя дори не напуска Лондон.

— Какво толкова ти допада в нея?

Пенелопе я изгледа изненадана.

— Как може да питаш?! Чела си историите ѝ, нали?

Лицето на приятелката ѝ силно поруменя.

— Една-две...

Свиха по Бонд Стрийт. Похотливата брошура бе опакована в обикновена хартия и заглавието не се четеше, но все пак беше дръзко да я носиш в сърцето на Лондон. Пенелопе си надяна благовидно изражение и сниши глас:

— Тогава знаеш какво. Историите са шокиращи, но пленителни. Хем са похотливи, хем интригуващи. Така ли е наистина между мъжете и жените? Никой не казва на младите момичета как е всъщност и именно това ни кара да търсим отговора. Пък и... всички ги четат. Защо да не ги чета и аз?

— Едва ли всички ги четат — промърмори Оливия и пак се изчерви. — Не ти ли се струват малко преувеличени?

Пенелопе сниши още повече глас.

— Джоун ме увери, че са достоверни. Абигейл също го потвърди. Казват истината, защото вече са омъжени и знаят тези неща. Това означава...

— Какво? — полюбопитства Оливия, защото Пенелопе млъкна.

Приятелката ѝ си прочисти гърлото.

— Това означава, че трябва да ги чета. Образователни са.

— Образователни? — Оливия я зяпна и се засмя. — Непоправима си, Пенелопе.

— Така е — съгласи се момичето, макар и с леко пресилена усмивка.

Да, „50 начина да съгрешиш“ беше интригуващо четиво и достоверно, както казват мнозина. Но и да не беше, Пенелопе пак щеше да чете брошурата. Вярна или не, от нея разбираше донякъде какво е страст. В съчетание със засилващото се усещане, че в Лондон няма човек, за когото да е готова да се омъжи, Пенелопе смяташе за оправдано да научи някои неща, преди да разбие сърцето на майка си и да се впусне в греховен живот. Може да си остане стара мома завинаги, но не е задължително да е девствена. Лейди Констанс бе успяла, нали? Живееше сред почтено женените в Лондон, радваше се на нов любовник, когато си поискаше, и трупаше състояние, като описваше еротичните си преживявания. Дори само половината дами, които по баловете обсъждаха шепнешком зад прикритието на ветрилата „50 начина да съгрешиш“, да си купуваха броеве, Констанс изкарваше

повече пари, отколкото можеше да преброи. На Пенелопе всичко това ѝ звучеше вълнуващо; беше опияняваща смес от свобода и наслада.

Това не означаваше, че няма да приеме с отворени обятия нещо повече. Всеки път, когато виждаше как сестра ѝ си разменя погледи със съпруга си, Пенелопе изпитваше завист. Колкото и шокиращи и примамливи да бяха приключенията на лейди Констанс, Абигейл се бе справила по-добре: беше намерила мъж, който ѝ предлагаше не само страст, но също другарство и любов. Самата Констанс признаваше, че сърцето ѝ не трепва за никой от любовниците ѝ, което на Пенелопе ѝ звучеше малко тъжно. Да, имаше страст, емоции и вълнения, но накрая оставаше по-скоро самотна.

Реши да загърби тези мисли. Може да иска нещо повече, но всъщност в момента не преживяваше нищо. Засега не бе загубила напълно надежда, ала Пенелопе не се славеше с търпението си. Вероятно ще минат още година-две, преди майка ѝ да се примири и да престане да тормози брат ѝ Джеймс да я запознава с джентълмени. Изпитваше съжаления към тези мъже, които винаги бяха любезни, но незаинтригувани от нея. Щеше ѝ се брат ѝ да прояви характер и да обясни на майка им, че никой от познатите му не желае да я ухажда, но понеже това нямаше да стане, се налагаше да изчака. Ако лейди Констанс продължи да пише, а по някакво чудо Франсис реши да откаже брак на лорд Атертън, вероятно ще успее да го преживее.

ГЛАВА 4

Съдбата явно чу мълчаливо произнесеното ѝ желание и се залови да го осъществява при първа възможност. Само два дни по-късно по време на следобедно светско събиране Франсис Локуд я придърпа настрана.

— Имам страхотна новина — обяви тя с грейнало лице.

Моля те не казвай Атертън, помисли си Пенелопе.

— Така ли?

— Най-прекрасната! — Франсис сграбчи ръката на Пенелопе. — Лорд Атертън е говорил с татко!

Очакваше се. Пенелопе продължи да се усмихва, но не каза нищо.

— Още не ми е направил предложение, но... Боже, едва дишам, като си го помисля! Какво да му кажа? Как да реагирам? Моля те, посъветвай ме. Страх ме е да не се изложам.

Тя не отговори веднага. В главата ѝ се въртяха думите на Оливия: Ти може и да не го одобряваш, но защо същото да важи и за нея? Съществуваше, естествено, възможността лорд Атертън да се влюби дълбоко във Франсис, след като заживеят заедно и я опознае. Пое си дълбоко въздух, като си представи как той отвежда Франсис в леглото и страстно я люби.

— Послушай сърцето си — подхвана тя. — Държиш ли достатъчно на джентълмена, за да прекараш остатъка от живота си с него?

Франсис премигна и неволно разтвори изящните си устни сякаш не бе мислила какво ще последва след сватбата.

— О, боже, това звучи малко плашещо...

— Затова трябва да си напълно сигурна в чувствата си към него и на неговите към теб, преди да приемеш.

— Да... — промълви Франсис бавно, а после по-уверено: — Да! Не съм срещала по-привлекателен и чаровен джентълмен. Сигурна съм.

Не това те попитах, помили си Пенелопе, ала не го изрече на глас.

— Ако си убедена, че и той те обича, тогава кажи „да“.

Приятелката ѝ свъси вежди.

— Ами... Не знам дали ме обича. — Поколеба се, а после, сякаш да убеди и двете, добави: — Но според мама любовта не е от първостепенно значение при брака. Важно е да си избира сговорчив и възпитан мъж. Съветът ѝ не е ли изключително разумен?

Пенелопе трескаво се опитваше да измисли подходящо извинение, за да побегне от стаята. С всяка секунда ѝ ставаше все по-трудно да си държи езика зад зъбите.

— Това наистина са похвални качества.

— Но не и най-важните ли? — попита Франсис разтревожено. — Как да взема правилното решение?

Попитай го защо иска да се ожени за теб.

— Ще го направиш, убедена съм.

Франсис млъкна за известно време, което се случваше рядко.

— Ти не го харесваш, така ли да разбирам?

Пенелопе се сепна. Защо? Ох, защо Франсис не бе привлякла друг ухажор, а не арогантния лорд Атертън?

— Какво? Ами... Откъде ти хрумна?

Франсис прехапа устни.

— Другите ми приятелки ахнаха от възторг, когато им казах, че е говорил с татко. Никоя не ме накара да се замислям за чувствата му към мен. Приемат, че има такива, щом възнамерява да ми направи предложение.

— Никога не приемай нищо за даденост, когато става въпрос за лорд Атертън.

Думите излязоха от устата ѝ, преди да успее да ги спре. Шокираната Франсис я изгледа с разширени очи, а на Пенелопе ѝ идеше сама да се зашлеви. Побърза да замаже гафа.

— Имам предвид, че една дама не бива да приема нищо за даденост, става ли въпрос за мъж. Изборът, на съпруг е най-важното решение...

Замълча, обхваната от дълбоко съжаление защо въобще заговори.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — промърмори Пенелопе. Опита се да се усмихне. — Не ми обръщай внимание. Малко ме боли главата...

— Не, моля те. Каж ми. — Франсис я гледаше напрегнато. — Става въпрос за остатъка от живота ми!

Пенелопе се огледа дали няма кой да я спаси. Но на партито присъстваха надуты лордове и високомерни дами, които никога нямаше да я поканят, ако не беше богатството на баща ѝ, но дори и заради него не бяха склонни да разговарят с нея. Оливия я нямаше, майка ѝ бърбеше с не най-снобски настроените матрони и на Пенелопе ѝ се налагаше сама да се грижи за себе си, а подобно положение рядко завършваше добре, дори при голямо старание от нейна страна да се държи прилично, както беше сега.

Помоли се мислено Бог да я въоръжи с тактичност.

— Ако не знаеш какви са чувствата му към теб, защо не го попиташ? Влюбеният мъж няма да се поколебае да се разкрие.

— Да се разкрие?

— Да. Би паднал на колене и да се закълне, че не може да живее без теб или нещо подобно.

Франсис премигна.

— Ясно... Разбирам. Би било много мило и романтично... Ти такова нещо ли очакваш?

— Да — увери я Пенелопе замечтано. Разговорът поемаше в по-безопасна посока. Никога не бе крила предпочитанията си към романтиката, драмите и великодушните жестове. — С нищо по-малко няма да се задоволя. — Лека усмивка пробягна по устните ѝ, представяйки си пламенния и предан въображаем любовник. — Мъж, който би се бил на дуел за мен, който би умрял за мен. Мъж, който няма да престане да ми повтаря, че ме обича отчаяно и страстно всеки ден от брака ни.

— Не ми звучи правдоподобно да го направи англичанин — възрази Франсис, свъсила вежди.

— Тогава не са за мен — отсече Пенелопе. — Ще чакам да се появи чужденец. Искам мъж, способен да проявява страст и готов да действа. Човек, в чиито чувства няма да се съмнявам, който публично ще ме целуне пламенно, без да мисли за последствията.

Франсис я слушаше смаяна.

— Боже...

Пенелопе се поуспокои след разгорещената си реч и ѝ се усмихна.

— Сега разбираш защо ме числят към старите моми. Никой от английските джентълмени не притежава замаха и страстта, които предпочитам.

Известно време приятелката ѝ остана смълчана. После попита:

— Но как ще срещнеш такъв мъж? Освен това, ако мъж ме целуне публично, мама ще се намеси. Как може момиче да си намери страстен ухажор, когато постоянно сме с придружителки?

— Не знам — сви рамене Пенелопе, защото подобни подробности не я интересуваха. — Един решителен мъж ще намери начин.

— Да — промълви Франсис бавно. — Естествено. Влюбеният мъж няма да се поколебае.

— Нищо няма да го спре — насърчи я Пенелопе.

— Влюбеният мъж поне веднъж ще бъде обзет от страст, нали?

— Надявам се. Иначе няма да е особено вълнуваща любов.

— Така е. — Франсис се замисли. Най-накрая попита: — Ако лорд Атертън иска да се ожени за мен, значи ме обича, нали?

— Ами... — Прекалено късно Пенелопе си даде сметка, че е трябвало да си държи езика зад зъбите. — Определено.

— А щом ме обича, следва да го докаже — продължи Франсис по-разпалено.

Пенелопе обаче се съмняваше дали лорд Атертън обича друг освен себе си, затова замълча.

— Но не го е направил. — Младото момиче я погледна и попита: — Да му кажа ли, че трябва?

Пенелопе прочисти гърло, за да спечели време.

— Не знам... Ако му кажеш да го направи, откъде ще си сигурна, че е продиктувано от неговото желание, а не просто за да ти угоди?

Франсис впи изпитателно очи в нея.

— Мислиш, че няма да иска ли?

Боже!

— Нямам представа какво иска лорд Атертън.

— Но ти го познаваш.

— Бегло — натърти Пенелопе. — Много, много бегло. А и за кратко. Не повече от месец. Изненадах се, че въобще ме помни.

Това даже я дразнеше. На Пенелопе ѝ се искаше да забрави за него. Но Франсис я гледаше разтревожено, а не биваше. Представяше си как госпожа Локуд посещава майка ѝ и обвинява Пенелопе, че се бърка в годежа на Франсис. Това щеше да доведе и до загубата на още една приятелка.

Пое си дълбоко въздух и стисна ръката на Франсис.

— Не ме слушай мен, а сърцето си. Важното е ти да го обичаш и той да ти отвръща със същото. Ако е влюбен, няма да му е трудно да го сподели. И по друг начин, предполагам, ще ти докаже любовта си и тогава ще знаеш как да отговориш на предложението му.

— Наистина ли?

Пенелопе засия, доволна, че приятелката ѝ се успокои. На Франсис ѝ трябваше да чуе няколко пламенни думи — искрени или не — от Атертън и щеше да бъде доволна. Дори той не можеше да е такъв идиот, че да не го направи.

— Разбира се! О, извини ме. Майка ми ме чака.

— Благодаря, госпожице Уестън — промълви Франсис. — Много ми помогна.

— Помни: довери се на сърцето си. Няма значение какво приказват хората.

— Така ще постъпя — увери я Франсис.

Пенелопе отново се усмихна и се отдалечи. Никога през живота си не се бе радвала толкова, че майка ѝ я чака.

ГЛАВА 5

Когато мислеше за Франсис Локуд, Бенедикт Ленъкс стигаше до едно заключение: Франсис Локуд е сладка, хубава и честна. Да, беше и млада, десет години по-млада от него, но не го намираше за недостатък. Разбираха се добре и не допускаше, че ще имат много разногласия. Освен това тя имаше подходящи връзки. С две думи: покриваше всички изисквания към бъдещата му съпруга.

И за негово огромно облекчение повече не спомена Пенелопе — поредното доказателство, че сегашното ухажване ще протече далеч по-гладко от предишното. Разговаря с господин Локуд и получи искрената му благословия. Госпожа Локуд го гледаше със сияещо изражение при всяка среща; същото важеше и за Франсис. Всички признаци бяха насърчаващи.

Единствено не разбираше защо още се колебае. Защо не задвижи бързо нещата, а продължава... Огледа салона на поредното светско събиране, раздразнен от себе си. Вместо да предприеме незабавни действия, за да си осигури избраницата, той все още усещаше горчилката от последните думи на Пенелопе Уестън към него. Мъжът трябва да е пропит от страст към съпругата си! В кое общество става така, не спираше да беснее той. Определено не и в тяхното. Проследи как лорд и лейди Ротерхам влязоха в салона заедно и мигом се разделиха. Виконтът веднага се отправи към стаята за игра на карти, а съпругата му се присъедини към графа на Уилбър, за когото се знаеше, че е неин любовник. Семейство Ротерхам щяха да си прекарат поотделно една приятна вечер и най-вероятно да се видят отново едва на сутринта. Това бе нормален брак и не ставаше дума за никаква драматична страст. Пенелопе четеше прекадено много женски романи.

Той, естествено, не възнамеряваше да живее като Ротерхам. Бенедикт искаше съпруга, която да уважава и да харесва, а и да не е роконосец. Затова Франсис беше идеална за него. Помежду им съществуваше достатъчно привързаност, за да не се появят досадни усложнения от рода на любовници или напрежение в брака им.

Страстта далеч не беше жизненоважна. Пенелопе я изнасяше на преден план заради своя приповдигнат дух, буен темперамент и жаждата за приключения; затова бе естествено да очаква страстни срещи и драматични признания. Щеше да е от онези съпруги, които влудяват мъжа, любят се с него в карети, върху одеяла за пикник, на масата в трапезарията или...

Обузда мислите си. Нямаше значение къде ще се люби Пенелопе със съпруга си, който вероятно ще се пресити след няколко години с нея. Това не е негова грижа. Бенедикт се насили отново да огледа залата. Този път зърна госпожица Локуд и се насочи към нея.

Тя, както винаги, остана очарована да го види и след няколкоминутен разговор той я изведе под ръка на дансинга. Не успяха да говорят много по време на танца, но когато свърши и той я попита дали ще го придружи в по-тихия близък коридор, тя охотно се съгласи.

— Благодаря, че прие да дойдеш с мен.

Дари го с по-различна усмивка от обикновено; по-съблазнителна и флиртуваща.

— Не се съмнявам, че имаш причина да го поискаш.

— Така е — съгласи се той. Беше време да премине Рубикон. — При това, доста специална.

Госпожица Локуд се притисна малко по-плътнo към ръката му.

— Да потърсим по-закътано място.

— Добре — отвърна той леко стъписан.

Не очакваше от нея подобно предложение; обикновено обръщаше огромно внимание на благоприличието. Но пък той вече разговаря с баща ѝ и вероятно родителите ѝ бяха разрешили да наруши донякъде правилата. Така или иначе възнамеряваше да ѝ предложи брак и макар някоя ниша да бе достатъчна, малко повече уединеност нямаше да е излишна. В края на коридора натисна бравата на поредната врата и се озоваха в уютен музикален салон, окъпан в сребристата светлина на увисналата над съседните покриви луна. Той остави вратата отворена, но тя се пресегна и почти я затвори.

Изгледа я с любопитство, ала тя само наклони глава с грейнало в очакване лице. Бенедикт се отърси от колебанието си. Ако възнамеряваше да му откаже, нямаше да се затвори тук с него. Разчете го като добър знак. Пресегна се и улови ръката ѝ.

— Госпожице Локуд, за мен е истинско удоволствие, че се запознахме.

— И на мен ми е приятна компанията ти, милорд.

— Добре се разбираме, нали? — Пристъпи по-близо към нея. — Имаме и доста общи интереси.

Тя се наведе към него почти закачливо.

— Луд ли си по мен?

— Моля? — попита Бенедикт смаян. — Привързан съм към теб и очаквам това да се засили с времето. Вярвам, че ще бъдем щастливи заедно и се надявам да си съгласна с мен.

— Но сега, в този момент, лудо ли си влюбен в мен? — попита тя настойчиво. — Ще отидеш ли на дуел заради мен? Готов ли си да умреш за мен?

— Да умра?! — повтори той невярващо. — За какво говориш?

— Желая да се омъжа за човек, който ме обожава — възкликна тя и притисна сърцето си с ръка. — За мъж, който заявява безграничната си любов към мен всеки ден!

Той мигом разбра какво се бе случило.

— Госпожица Уестън ли те посъветва да говориш така? — процеди той през стиснати устни.

— Обичаш ли ме? — попита тя напористо. — В такъв случай няма да ти е трудно да го изречеш!

— Долавям нечия намеса — промърмори той под носа си. — Госпожице Локуд, не очаквах ти...

— Възможно е това да съм истинската аз. — Постави ръце на гърдите му и вирна брадичка почти обвинително. — Дори не си направил опит да ме целунеш. Не искаш ли?

Идеше му да извие врата на Пенелопе. Нервите на Бенедикт се изопнаха до краен предел. Как смее да натиква екстравагантните си романтични представи в ума на порядъчна млада дама? Къде изчезна сладката, винаги готова да те зарадва Франсис Локуд, за която възнамеряваше да се ожени? Ако му трябваше нахакана и напориста жена, направо щеше да се насочи към Пенелопе.

Хвана ръцете ѝ и ги отместил от гърдите си.

— Извинявай — той овладяваше гласа си, — но май нещо те е прихванало и...

— Питам само дали ме обичаш. — Вирна брадичка. — Мислех, че е така, защото говори с татко. Останал е с впечатлението, че искаш да се ожениш за мен. Ако е така, значи държиш на мен, а същевременно не ми го казваш.

— Какво да ти кажа? — сопна се той. — Госпожица Уестън какъв отговор настоя да изкопчиш?

Тя придоби упорито изражение.

— Тя няма нищо общо. Защо питаш все за нея?

Той прокара пръсти през косата си.

— По дяволите! Не ми се говори за нея.

— Ругаеш, сър — направи му забележка тя.

Бенедикт пренебрегна упрека ѝ и продължи:

— Не разбирам дали това наистина си ти, или играеш роля, с която да развеселиш Пенелопе Уестън, но повярвай: не ми допада. Тласкаш ме да изляза на дуел заради теб? Защо? Нима очакваш да флиртуваш с всички мъже, без дори да си дадеш труда да проявиш дискретност? Защото такива жени карат мъжете да излязат на дуел, скъпа моя. Неверните, които пет пари не дават за последствията от постъпките си. Ако възнамеряваш да си такава, определено няма да ти се закълна във вечна любов и още по-малко ще рискувам живота си за теб.

Сините ѝ очи се разшириха и в тях проблеснаха сълзи, а перото в косите ѝ потреперваше при всяко поемане на въздух.

— Ти... Ти си безсърдечно чудовище. Никога повече не искам да те видя!

Извърна се и с решителни крачки прекоси салона; ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци. Вратата се затръшна след нея и той чу бързо отдалечаващите се по коридора стъпки.

— По дяволите! — Бенедикт закрачи напред-назад. — Проклетата работа!

Замахна и заби юмрук в стената. Пронизващата болка го накара отново да изругае. Разтърси ръка, за да отшуми болката.

Тя явно олицетворяваше дявола. Друго обяснение нямаше. Златокос, синеок дявол с усмивка на сирена, чиято единствена мисия в живота е да провали плановете му, а после да злорадства заради разбитите му надежди. Представяше си доволната ѝ усмивка, докато Франсис Локуд ѝ съобщава новината: отново отхвърлиха

предложението му и за пореден път изгуби евентуална съпруга. Всъщност, честно казано, не смяташе, че отказът на Абигейл Уестън се дължи на влиянието на Пенелопе, но нямаше съмнение — тя е подстрекавала госпожица Локуд да се държи така драматично тази вечер. Ще умреш ли за мен? Това ли искат съвременните жени? Накъде отива светът?

Бенедикт разтърка натъртените си пръсти и се насили да мисли. Значи Франсис Локуд отказва да го види повече. Това вероятно си имаше и хубавите страни. Дори да промени решението си, злото бе налице: не бе я виждал в тази светлина и остана доволен, че тя се разкри, преди да е станало прекалено късно. Но несъмнено и Пенелопе Уестън имаше своите заслуги и той нямаше търпение да се разправи с нея. Ако не предприеме нищо, ще го смята за слаб и страхлив. Лесно му бе да си представи как Пенелопе разпалено разказва на изисканите млади дами от елита какъв коравосърдечен негодник е и как всички отхвърлят предложението му за брак.

— По дяволите! — промърмори той за пореден път.

Последното ни най-малко не отговаряше на истината, но два пъти да отхвърлят предложенията му не беше за подценяване и клюките около тези случаи щяха да вгорчат живота му за години напред, а той не разполагаше с години, за да си намери съпруга. Дори не си бе представял, че ще трае толкова дълго. Англия гъмжеше от млади дами, които търсеха привлекателен благородник, за да се омъжат, а някои дори разполагаха със солидна зестра. Явно обаче никоя от тях не искаше точно него.

За разлика от повечето си приятели Бенедикт се чувстваше напълно готов да се ожени. Не го тласкаше поетичен копнеж за любов, не и защото бързаше да се задоми, а защото му бе омръзнало баща му да го разиграва като кукла на конци. Графът на Стратфорд държеше здраво юздите на семейството и контролираше съпругата и децата си по всички възможни начини. Бенедикт успя донякъде да се спаси, но все още бе зависим от баща си заради парите. Графът многократно бе спирал издръжката му без никакво предупреждение; неведнъж се бе налагало Бенедикт да моли за средства, които му се отпускаха след период на разкаяние и примирение. В продължение на години търпеше подобно отношение, а изискванията на баща му ставаха все по-строги и по-скоро придобиваха формата на наказания. Нееднократно

Стратфорд бе уволнявал предани дългогодишни прислужници, поставяше почти неизпълними условия на адвокати и търговци, раздели го с познати и приятели, които не одобряваше. Наистина му омръзна.

Джентълмен в положението на Бенедикт обаче трудно постигаше независимост. Нямаше професия, а службата му в Кавалерийската кралска лична охрана не му носеше добри доходи; можеше да се каже, че му струваше пари. Не разполагаше с капитал, за да го вложи; нямаше пари дори да замине за Америка или Индия, където човек можеше да започне от нулата. Не разбираше от политика, не притежаваше някакъв особен талант... Разполагаше само с името си и с външния си вид; но пък и двете бяха доста привлекателни за дамите. Очевидно решението бе да си намери заможна съпруга.

За жалост такива сякаш не изобилстваха тази година. Дори ако разшири кръга и включи скандални вдовици или дъщерите на търговци, пак ще се окажат само няколко донякъде приемливи жени. Бенедикт не изпитваше никакво желание да замени тиранията на баща си с тиранията на съпруга, а и всяка, на която се спираше, вече бе обект най-малкото на половин дузина ухажори.

Миналата година той възприе като подарък от небесата вестта на сестра си, че заможен мъж с две красиви дъщери е купил имение близо до Стратфорд Корт в Ричмънд. И наистина се оказа, че Абигейл Уестън е красива, добра, скромна и разумна. За негова радост добре се разбираха. Представяше си задружен брачен живот с нея. В продължение на няколко кратки седмици миналото лято в неговите очи нещата се подреждаха чудесно.

Как да предвиди, че ухажването на Абигейл Уестън ще се окаже колосална грешка? По онова време определено не му се струваше такава. Никой не му спомена, че тя е тайно влюбена в друг. Никой не го предупреди, че ще му я отмъкне Себастиан Вейн, някогашният му най-добър приятел, преди баща му да сложи край на дружбата им.

Болеше го от провала с Абигейл и то не само защото тя предпочете Себастиан. Тя, според него, бе най-правилното решение: щеше да държи на тази съпруга и да я уважава, а богатството ѝ най-после щеше да го направи независим от баща му. Вместо това тя го отхвърли и се наложи да изтърпи презрението на баща си, защото явно

нищо не струва, щом жената предпочете мъж с недъг в крака и умопобъркан родител.

А като капак на всичко си навлече и враждебността на Пенелопе Уестън.

Мисълта за Пенелопе събуди гнева му. Да не би тази хубостница да възнамерява да го тормози вечно? Не, закле се той. Няма да го позволи. Пренебрегна факта, че опита му за цивилизовано сдобряване не се увенча с успех. Няма отново да позволи тя да злорадства заради затрудненото му положение и това да остане без последствия. И макар да знаеше, че не бива да го прави и да подозираше, че е по-разумно да не се изправя пред нея, той тръгна да я търси.

ГЛАВА 6

Най-добре ще е в продължение на няколко дни да избягва компанията на Франсис Локуд, реши Пенелопе.

Донякъде се опасяваше. Не желаше да става свидетел на възторга на Франсис породен от годежа ѝ с лорд Атертън, нито желаше да слуша развълнуваните ѝ сватбени планове, а още по-малко — дългите, прехласнати оди за неговата привлекателност. Искаше Франсис да е щастлива, но не издържаше да слуша откровенията на приятелката си колко я обожавал лорд Атертън или как я целувал. Само при мисълта това да я сполети ѝ идеше да скочи от балкона.

Правеше го обаче донякъде и от дискретност. Имаше чувството, че се изказа прекадено прибързано и остро по време на последното събиране. Тя имаше щастието родителите ѝ да приемат — или поне да толерират — склонността ѝ към драматизъм и вродената ѝ дързост. Франсис нямаше този късмет и ако следваше съветите на Пенелопе, щеше да загази сериозно. Следователно да избягва Франсис беше не само за нейно добро и начин да не слуша за лорд Атертън, но щеше да е от полза и за приятелката ѝ.

С пристигането на соарето у семейство Госнолд тя остана до майка си и не се възползва от относителната свобода, на която се радваше по време на събирания, да се присъедини към другите млади дами. Майка ѝ я изгледа учудено, но нищо не каза. Пенелопе, със залепена на устните любезна усмивка, седеше до майка си с пълното съзнание, че мозъкът ѝ се размеква като масло на слънцето. Омъжените жени не разговаряха за нищо: госпожа Арчър разказа дълга история за някаква неразбория с една прислужница; госпожа Хийтком описа до най-малката подробност новия си чаен сервиз; лейди Данфорд не устоя на възможността да спомене скорошния годеж на дъщеря си и барон Редмейн.

Както ѝ бе добре известно обаче, те разговаряха за доста повълнуващи неща, когато бяха насаме. Нали тя започна да чете „50 начина да съгреша“, след като чу приглушен разговор между същите

тези дами? Отне ѝ цяла седмица щателно издирване, за да открие брошурата на майка си, което се оказа по-рисковано, отколкото очакваше. За миг си представи какво ще стане, ако ги попита какво мислят за брой трийсет и четири, където Констанс бе сексуално удовлетворена в карета.

За щастие зърна познато лице, преди да предприеме опасното начинание. Обърна се към госпожа Уестън.

— Мамо, видях Оливия ей там. Може ли да отида?

Майка ѝ кимна и тя се запромъква между гостите, като се стараеше да мине възможно по-далеч от дансинга, където доскоро бяха лорд Атертън и Франсис Локуд. Не свалеше очи от Оливия. Изненада се приятно, че въобще я вижда тук. Не канеха Оливия на всички соарета и балове, а Пенелопе подозираше, че и тя не откликва на всички отправени ѝ покани. Веднъж Абигейл ѝ спомена, че Оливия не може да си позволи да има нужните тоалети, поради което двете сестри ѝ правеха дребни подаръци. За господин Уестън не представляваше абсолютно никаква трудност да купи още една шапка или чифт ръкавици, а така двете му дъщери имаха възможност по-често да се виждат с приятелката си.

Но тази вечер в Оливия имаше нещо особено. Стоеше сама близо до вратата, но не с обичайната си топла усмивка, а с преbledняло, почти мрачно лице. Пенелопе се замисли и си даде сметка, че и преди е виждала същото изражение на Оливия, особено когато приятелката ѝ си мислеше, че не я наблюдават. Пенелопе свъси вежди. Какво не беше наред? Тази вечер Оливия сякаш търсеше някого. Очите ѝ шареха из залата, ала изведнъж се заковаха. Тя кимна почти незабележимо, преди да се обърне и да излезе.

Пенелопе извърна леко глава, за да разбере на кого кимна Оливия. Неколцина джентълмена стояха в единия край; някои от тях подчертано привлекателни и дръзки. В ума ѝ загъмжаха всевъзможни въпроси. Да не би Оливия да поддържа тайна връзка? Понечи да се усмихне, но се сети за изражението на приятелката си. Това я накара да сбърчи чело. Оливия би изглеждала по-доволна и нетърпелива, ако ѝ предстоеше да се срещне с някой от привлекателните мъже. Все още свъсила вежди, тя последва приятелката си и излезе от залата.

Къщата на семейство Госнолд беше просторна и величествена; до средата на широката площадка водеше грандиозна вита стълба.

Пенелопе зърна как Оливия бързо се спуска надолу. Отне ѝ доста време да слезе, защото нагоре все още прииждаха и се качваха гости. Долу Пенелопе се обърна наляво — там коридорът водеше към стълбището за прислужниците; прекоси антрето и тръгна по противоположния коридор.

Тази част от къщата не беше отворена за гости — беше тихо и притъмнено. Пенелопе се поколеба, но чу някъде напред да се отваря и затваря врата. Любопитството и известна тревога я тласнаха да продължи. Трябваше да внимава; никак не искаше да наруши тайна любовна среща, но въображението ѝ рисуваше и неприятни възможности: някой изнудва Оливия; или я заплашва; или я тормози...

Пенелопе спря пред една затворена врата и се заслуша. Чу плътния глас на мъж, а след дълга пауза — и на жена. Пенелопе напрегна слух. Последва тишина, после — ахване и накрая — проплакване. С широко отворени от смайване очи прилепи ухо към дървото.

— Моля те — чу тя Оливия да казва, — не ме карай да го правя...

Без да се поколебае, Пенелопе сграбчи топката и я завъртя.

Оливия стоеше с лице към вратата. Мъжът зад нея бе обгърнал с една ръка талията ѝ, а с другата я държеше през врата, притиснал лице към шията ѝ. При внезапното отваряне на вратата проникналата светлина провокира приятелката ѝ да извърне глава, но не и преди Пенелопе да успее да види измъченото ѝ лице. Напусна я всякакво притеснение, че е нарушила романтична среща. Пристъпи смело напред.

— Оливия! — възкликна тя жизнерадостно. — Търсех те навсякъде.

Оливия се освободи от хватката на мъжа и пристъпи няколко крачки напред. Видимо трепереше. Държеше брадичката си приведена, но не достатъчно, за да прикрие червените отпечатыци от пръсти по шията си.

— Да. Ето ме.

Мъжът, който допреди секунди държеше Оливия, бавно вдигна глава и изгледа Пенелопе изпепеляващо. С отвращение разпозна Саймън, лорд Клери. Беше само виконт, но разполагаше с отлични контакти. Съпругата му бе дъщеря на граф, а майка му произхождаше

от знатна морска фамилия. Минаваше за привлекателен мъж. Очите му бяха дълбоки и тъмни, носът — аристократичен, а устните му сякаш бяха изваяни от мрамор. Държеше се надменно и тайнствено и вечно имаше леко отегчен вид. Някои го намираха за страшно симпатичен. Пенелопе смяташе, че по-скоро прилича на дявол. Никак не харесваше този тъмен и опасен мъж; в него виждаше нещо застрашително.

— Госпожа Дженингс питаше за теб — продължи Пенелопе със същия жизнерадостен тон. — Възхитила се от шапката, с която беше онзи ден и иска да разбере откъде си я купила.

Приказките ѝ бяха долна лъжа и Оливия щеше да се досети; и двете не познаваха никаква госпожа Дженингс.

Оливия погледна към лорд Клери. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо.
— Благодаря — промълви тя.

Клери изсумтя и Оливия неволно се отмести. Очите ѝ блестяха, но Пенелопе си даде сметка, че не от гняв или страх, а от омраза. Без дума повече Оливия вдигна полите си и само дето не се затича, за да излезе от стаята.

Пенелопе зяпна след нея смаяно. Какво ставаше? Направи крачка, за да я последва, но лорд Клери се пресегна, сграбчи я за ръката и я спря.

— Необузdana палавница си ти.

— Не съм палавница, а млада дама — отвърна тя. — И няма нищо необузвано да разговарям с една от най-добрите си приятелки, каквато е госпожа Таунсенд.

— Госпожа Таунсенд беше ангажирана в личен разговор, който ти прекъсна.

— Така ли? — Пенелопе нарочно ококори очи. — Боже, сър, нямах представа. Много съжалявам.

Той я погледна изпитателно.

— Нима? — промърмори той накрая. — Колко точно?

Не толкова, колкото че съм още тук и разговарям с теб, помисли си тя.

— Ужасно много. Дълбоко съм засрамена и се разкайвам. Направо ще припадна от притеснение. Трябва да намеря мама веднага.

Опита се да се отскубни, за да си тръгне.

— Закъде се разбърза? — Лорд Клери протегна ръка и бутна вратата да се затвори. — По-добре да седнеш. — Стисна я здраво за

ръката, отведе я в другия край на стаята и я бутна да седне във фотьойла. Докато Пенелопе се опитваше да нормализира дишането си, той коленичи пред нея и постави ръце върху облегалките на стола. — Тя ли те помоли да я последваш в тази стая?

— Кой? Госпожа Таунсенд ли? — Пенелопе се стараеше да звучи спокойно, а всъщност ѝ се искаше да го фрасне и да побегне. — Не, разбира се.

— Хммм... — Той се наведе напред. — Появата ти беше съвсем... ненавременна.

— Така ли? — Тя премигна невинно. — Знаех за уговорката на госпожа Таунсенд, така че разговорът ви скоро щеше да приключи, нали?

Той се наведе още по-напред. Сега лицето му бе съвсем близо до нейното. От това разстояние тя вече виждаше вените по слепоочията му. Той сведе глава и си пое дълбоко въздух.

— Ухаеш съблазнително — прошепна той.

За пръв път я обзе тревога.

— Много ми е приятно. Парфюмът ми е подарък от татко. Мама също доста го харесва.

Струваше ѝ се уместно често да споменава родителите си. Така той ще разбере, че има кой да я защити. Не е сама като Оливия.

— Но не ми ухаеш на девствено момиченце. — Прокара пръст по бието на деколтето ѝ. — И не се държиш като такова.

— Не ме докосвай — предупреди тя тихо, но решително. — Не съм момиченце, а млада дама, която умее да креци доста високо, ако бъде нападната.

— Нападната? — На устните му заигра бегла усмивка, от която съвсем заприлича на дявол. — Не съм те докоснал.

Докато говореше, той продължи да прокарва пръст по бието на деколтето.

— Не го прави, сър — настоя тя. — Пусни ме да си вървя.

— Още не. — Леко докосна брошката, закачена между гърдите ѝ. — Репутацията ти е добре известна, госпожице Уестън. Нахакана си, дръзка си и прекалено приключенски настроена за порядъчна млада дама. Но какво да се очаква от начинаеща интригантка?

Да си наложи да не губи самообладание.

— Ще пренебрегна, че не познаваш репутацията ми, и няма да коментирам противната ти истинска същност. Остави ме да си вървя.

— Кой ще повярва на твоите думи, а не на моите? — продължи той. — Имам връзки, за които баща ти може само да мечтае. Ако ти или той ме обвините в нещо... — сви рамене. — Но приятелката ти госпожа Таунсенд ми обеща нещо тази вечер, а ти ѝ попречи да ми го даде. Защо да не го получа от теб?

Пенелопе не помръдна, но го изгледа с ледена омраза.

— Не заслужаваш нищо нито от нея, нито от мен.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Да заслужавам ли? Кой говори за заслужаване? Но защо пък да не научиш какво се случва на любопитните момиченца, които прекъсват уговорени срещи?

Шокът, че Оливия е имала уговорена среща с този противен мъж, бързо отмина, когато лорд Клери ненадейно дръпна брошката от роклята ѝ. Дантелата по бието се скъса и тя побесня.

— Само ще ги погаля — заяви той, сграбчи гърдите ѝ и ги стисна.

Прилагайки съвета на брат си, Пенелопе заби коляно между краката на лорда. Не успя да го направи така силно, както Джейми бе препоръчал, но очевидно бе достатъчно. Клери изруга и се наведе назад, а тя постави другия крак върху гърдите му и ритна с всички сили. Той падна по гръб на пода и тя скочи от фотъойла. Не бе в състояние да продума; сърцето ѝ биеше лудо, а ръцете ѝ трепереха. Бясна, отвратена и страшно изплашена, тя се опита да побегне към вратата, но той успя да я сграбчи за глезена.

— Като кучка предпочиташ да се боричкаме, така ли? — Дръпна я за крака и тя се стовари тежко. Пред очите ѝ се разлетяха звезди. — Това ми харесва.

— Отвратителна свиня!

Пенелопе отново ритна, но танцовите ѝ пантофки не допринесоха с нищо за силата на удара ѝ.

Лорд Клери пъкна ръка под полата ѝ и стисна болезнено коляното ѝ.

— Отвратителен ли? Искам само онова, което всички мъже желаят. След като си единствената жена наоколо, която може да ми го даде...

— Баща ми ще те убие!

Пенелопе се опита да се отскубне, но той я държеше здраво. Докато се съпротивляваше, фустите ѝ се вдигаха все по-нагоре. Ръката на лорд Клери пълзеше и разголваше още повече краката ѝ.

— Пет пари не давам за баща ти — промърмори насилникът. Сега Пенелопе вече разбираше истинската му същност. — Нито за проклетия ти брат или братовчеди.

— А за мен?

Гласът изкънтя в стаята съвършено спокойно и леденостудено. Пенелопе надзърна през кичурите коса и сърцето ѝ подскочи. Бенедикт Ленъкс, лорд Атертън, стоеше на прага висок, тъмен като буреносен облак и видимо ядосан. Или поне така ѝ се струваше от легналото ѝ положение на пода.

— Попитах даваш ли пет пари за мен — повтори той, понеже никой не му отговори. Влезе в стаята и затвори вратата. — Стани, Клери.

Лорд Клери хвърли на Пенелопе последен злобен поглед, преди да я блъсне настрана и да стъпи на крака. Тя бързо се изправи и застана в безопасност зад фотьойла. Наблюдаваше с мълчалива благодарност как лорд Атертън, един от най-нелюбимите ѝ хора, пристъпва към лорд Клери. За миг погледът му се отклони към нея.

— Наранена ли си, госпожице Уестън?

Тя безмълвно поклати глава. Не отговаряше на истината. Ще има синини по коляното ѝ и вероятно дни наред няма да може да заспи, припомняйки си противния допир на лорд Клери и нечестивите му намерения. Но мисълта какви несравнимо по-сериозни наранявания щеше да получи само след броени минути, ако събитията не се бяха развили така, я изпълваше с облекчение.

— Чудесно. — Атертън отново се обърна към Клери, който си оправяше жакета и изглеждаше бесен. — Напусни къщата.

Клери стисна устни и процеди:

— Къде са ти маниерите, млади човече?

Атертън започна да разкопчава кавалерийския сюртук.

— Наричай ме Атертън, макар да предпочитам въобще да не ми говориш. Напусни къщата или ще те съсипя.

Клери се засмя.

— Как? Като намекнеш, че съм имал връзка с нея? Опитай. Няма да се поколебая да кажа на всички, че тя се е срещнала тук с мен, жадна за малко приключение. Никой в града няма да я погледне след това, независимо от милионите на баща ѝ от търговията с въглища.

Пенелопе побесня. Какво, по дяволите, е накарало Оливия да се срещне с такъв мъж? Ако Пенелопе не беше я последвала, Оливия щеше да е тук, със синини и още по-лоши наранявания. Клери бе разярен, че са го прекъснали, но и към Оливия нямаше да се отнесе по-добре, прецени Пенелопе от онова, което бе видяла.

— Опитай. — Атертън изправи рамене. — Но не те съветвам. Ще кажа, че по-скоро си се готвил да я изнасилиш.

— Не съм я изнасилил. — Клери погледна към Пенелопе. — Никой няма да ти повярва.

— Но ако кажа, че си се опитал да насилиш мен... — Атертън направи пауза, защото лицето на Клери пребледня от шок, — тогава ще е обяснимо защо съм направил това.

Преди Клери да успее да реагира, Атертън го удари не един, а два пъти в корема.

Ударът на виконта явно беше несравнимо по-силен от ритника на Пенелопе. Лорд Клери се стовари на колене, позеленя и се помъчи да си поеме въздух. Атертън го сграбчи за връзката и вдигна главата му все едно го бесеше.

— Изчезвай или рискувай — посъветва го Атертън с напълно овладян тон.

От мястото си зад фотьойла Пенелопе прецени, че шансовете на Клери никак не са добри. Лорд Атертън се бе надвесил над него като Ангела на смъртта. Едната му ръка още бе стисната в юмрук. Тя го погледна с известно страхопочитание. Беше леко изненадана от неговата тъй неочаквана помощ, особено оказана така галантно и самоотвержено. Бе на крачка да забрави, че не го харесва, а вместо това да забележи колко е висок и невероятно привлекателен...

Затвори очи и извърна глава. Не искаше да знае колко е висок и привлекателен. Откакто се бяха запознали, си беше все такъв, но бързо доказа колко е недостоен за възхищение. Продължаваше да се чувства глупачка, задето е допуснала външният му вид и чар да я омаят. Слава богу, че сестра ѝ не се омъжи за него. Слава богу, никой не подозираше, че първите ѝ чувства към него бяха коренно

противоположни на неприязънта, която изпитваше сега... през по-голяма част от времето.

Остана със затворени очи, докато лорд Клери просъска нещо богохулно. Поле се чу шум от провлачени стъпки. Пенелопе отвори очи тъкмо навреме, за да получи последен отровен поглед от Клери, преди той да излезе от стаята и да я остави насаме с Атертън.

ГЛАВА 7

За момент тишината беше убийствена.

— Сигурна ли си, че не те нарани? — попита виконтът отново.

— Не лъжа! — тросна се Пенелопе.

Той я изгледа с любопитство; очевидно се питаше защо му се сопва, след като току-що я спаси от насилие.

— Не съм казал подобно нещо.

Протегна ѝ ръка.

Този път, засрамена от себе си, тя поруменя.

— Извинявай — промълви тя и се опита да се овладее. Възползва се от облегалката на фотьойла, а не от ръката му, за да потърси упора. — Не мога да повярвам, че той...

Съвсем неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи и тя панически започна да ги бърше.

— Седни. — Атертън я настани на фотьойла и падна на колене. — Какво ти причини?

Плъзна поглед към разкъсаното деколте и разчорлената ѝ коса.

— Сграбчи ме и ми отскубна брошката. Приклеци ме в този стол и не ми позволи да си тръгна. — Опита да отметне разпилените по лицето си кичури, но те не ѝ се подчиниха. Ръцете ѝ трепереха силно и едва ги усещаше. — Искях да избягам, но ме сграбчи за крака и после... после... — гърлото ѝ се стегна, като се сети колко брутално Клери стисна коляното ѝ.

Очите на Атертън потъмняха. Извади кърпичка от джоба и ѝ я подаде.

— Защо беше тук с него?

Тя си бършеше очите и същевременно използваше кърпичката като щит срещу изпитателния му поглед.

— Случайно. Не съм имала намерение да се срещам с него, ако това намекваш.

— Смятам те за умна и не допускам да го направиш.

Пенелопе зяпна, а той сведе поглед и продължи:

— Кракът ти наранен ли е?

Тя се опита да го размърда, но спря, пронизана от остра болка. Виконтът я чу как сепнато си пое дъх.

— Разрешаваш ли да го опипам, за да проверя дали не е счупен?

Пенелопе искаше да каже „не“, но глезенът ѝ пулсираше така силно, че отново ѝ потекоха сълзи. Тя кимна.

Той не я гледаше, докато вземаше стъпалото ѝ в ръце. Главата ѝ леко се замая, когато той отметна полата на роклята и прокара топлата си длан по кожата ѝ. За миг си представи как ръката му продължава нагоре, но не грубо като тази на Клери, а нежно и прелъстително. Бързо отмести поглед от тъмната му глава и си каза, че изпитва огромно облекчение, задето ръката му се върна отново върху глезена ѝ и леко го натисна. Допирът му стана по-лек, когато тя простена тихо.

— Не е счупен, мисля, но най-добре е да не го пресилваш няколко дни.

— Благодаря.

Редно бе да измъкне крака си от ръцете му, но поради някаква причина не го направи.

— Чорапът ти е скъсан. — Вдигна очи. Бяха най-дълбокото синьо, което бе виждала. — Какво провокира лорд Клери да постъпи така?

— Злият му нрав — прошепна тя.

— Несъмнено. Но не съм чувал упреци по негов адрес. Трудно ми е да повярвам, че напада млади дами по време на бал, особено ако те се съпротивляват и се опитват да се измъкнат.

Пенелопе прехапа устни. Острият му бдителен поглед не се откъсваше от нея.

— Какво му каза? — настоя той. — Когато си тръгна имаше вид на човек, готов да си отмъсти.

— Ти го удари.

— В твоя защита.

Пенелопе извърна глава, защото това бе самата истина.

— Не мога да го споделя.

Той пусна крака ѝ.

— Не ме смятай за неблагодарна — побърза да добави тя. — Дълбоко съм ти задължена. Но не мога да ти кажа защо Клери ми се разгневи.

Не възнамеряваше да споменава името на Оливия, а и откровено казано тя самата не знаеше как се стигна дотук. Засега.

— Тогава те съветвам да го избягваш — въздъхна Атертън. — Да доведе ли майка ти?

— Не! — възкликна тя. — Недей. Добре съм.

На Пенелопе ѝ се искаше да е в компанията на майка си, но не искаше да обяснява защо е в такъв раздърпан вид.

— Все едно си била навън по време на буря — оповести той безцеремонно. — Косата ти е разчорлена.

Неизвестно защо по страните ѝ плъзна руменина. Надяваше се да не го е забелязал.

— Колко галантно е да го кажеш.

Вдигна ръце и започна да си прибира косите с фиби. Хем ѝ се искаше той да си тръгне, хем не желаше да остане сама. Беше странно и обезпокоително лорд Атертън да стои на колене пред нея и да я гледа така загрижено.

Още известно време той остана с впит в нея поглед. Пенелопе го усещаше, въпреки извитата си настрана глава, докато наместваше фибите. Половината ѝ коса се бе разпиляла по раменете, а другата половина все още стоеше в стегнат кок на тила. Пръстите ѝ продължаваха да треперят, а неговата близост не ѝ помагаше.

— Чакай — продума той накрая. — Правиш нещата само по-лоши.

Без да иска разрешение отмести ръцете ѝ и прокара пръсти през косата ѝ.

Пенелопе застина. Сви ръце в юмруци в скута си и се загледа втренчено в тях, сякаш щяха да ѝ помогнат да не усеща как пръстите му се плъзгат през косата ѝ и вадят фиба след фиба, както би правил съпруг или любовник. На ум си повтаряше, че е пълна глупачка, задето не става и не му благодари царствено отново, преди да излезе от стаята като самоуверена, изтънчена жена, която не е реагирала на допира му. Вместо това обаче реши да го избягва до края на живота си и промърмори:

— Пак ти благодаря, задето ми се притече на помощ.

Крайчетата на устните му се извиха в лека усмивка.

— Звучиш изненадана, че съм го направил.

Гъст кичур отново се освободи и се разпиля по лицето ѝ. Пенелопе се надяваше, че е скрила поруменяването, породеното от чувство за вина.

— Не очаквах да постъпиш така.

— Нима? Защо?

Тя сепнато вирна брадичка и среща занесения му поглед. Усети как остатъка от косата ѝ се разпиля по гърба. Той протегна ръка и ѝ подаде фибите.

— Не ме харесваш, нали? — осведоми се той.

Поддейства ѝ като шамар. Пенелопе седна по-изправена във фотьойла и пое фибите.

— Не говори глупости, милорд. — Събра косата си и я нави на кок. — Кое те кара да мислиш така? — С всяка следваща фиба, която поставяше на място, овладяността ѝ най-после се завръщаше. — Отново ти благодаря за безценната помощ.

Беше ѝ направил услуга; при това огромна, както бе редно да признае. Едно доказателство за наличието на известна почтеност и галантност, но нищо повече. Благодарна му бе, особено задето удари лорд Клери, но смяташе да продължи да стои далеч от него.

— За мен бе чест — отвърна той кисело. — Предполагам, че това е твое.

Той вдигна брошката, която Клери отскубна от роклята. На закопчалката още се виждаше част от дантелата.

— Да. — Пенелопе погледна съсипаната си рокля. Потрепери от спомена за противното опипване на Клери. Притисна с ръка гърдите си сякаш да заличи случилото се. — Скъса ми роклята.

— Виждам...

В тона му се долавяше нещо стегнато. Пенелопе вдигна поглед. Лорд Атертън бе впил поглед в бюста ѝ. Очевидно онова, което виждаше, му допаднаше. По такъв начин я гледаше и преди няколко вечери; тогава се опита да я постави на място и ѝ заяви, че един мъж има предвид всички женски прелести...

От другия край на стаята долетя шум. Все още озадачена от подчертания интерес по лицето на лорд Атертън, в първия момент Пенелопе не обърна внимание. Виконтът обаче скочи на крака и се обърна към вратата.

— Да? — тросна се той.

— Ето те, сър! — възкликна високо госпожа Локуд. — Къде ли не те търсих...

Млъкна.

Пенелопе, замръзнала във фотьюйла, не смееше да помръдне. Съвсем ясно си представяше какво вижда госпожа Локуд: мъжът, който ухажва дъщеря ѝ, преди секунди бе надвесен загрижено над силно раздърпана и разчорлена жена. Отправи наум бърза молитва в стаята да е достатъчно тъмно, за да не я разпознаят.

— Защо?

В стаята изглежда единствен Атертън не бе загубил ума и дума. Застана пред Пенелопе, за да я скрие от погледа на госпожа Локуд.

Но това, уви, не се оказа достатъчно.

— Ти! — изсумтя госпожа Локуд. — Само създаваща интриги и сплетни долна никаквица!

Всяка дума бе придружена от все по-нарастващо възмущение.

Пенелопе се сви почти на кълбо. С надежда това да е някакъв кошмар тя надникна иззад лорд Атертън, който продължаваше да стои пред нея. Майката на Франсис стоеше на прага. Светлината от коридора очертаваше силуета ѝ. Шок и бяс се излъчваха от цялата ѝ стойка и от изражението ѝ.

— Защо ме търсиш, госпожо Локуд? — попита Атертън повторно, този път малко по-хладно.

Това върна говора на онемялата жена и тя протегна ръка към коридора, за да притегли някого оттам.

— Виждаш ли, Франсис, колко глупава си била? — Посочи обвинително с пръст Пенелопе. — Казах ти, че това момиче не ти мисли доброто, като ти пълни главата с онези щуротии. Сега ясно ли ти е колко права съм била?

Дълбоко смутена Пенелопе срещна смаяния поглед на Франсис. Младото момиче очевидно беше плакало; по страните ѝ още проблясваха сълзи. Сега я зяпаше шокирана и едва прошепна сякаш не вярваше на очите си.

— Госпожице Уестън?

— Не е онова, на което ти прилича — изригна Пенелопе. Скоси от фотьюйла и се отдалечи възможно повече от виконта. — Франсис, не прибързвай...

— Да прибързва? — Госпожа Локуд трепереше от гняв. — Франсис, не бъди глупачка! Не виждаш ли сега, че е възнамерявала да развали годежа ти с лорд Атертън, защото го е искала за себе си?

— Не — възрази Пенелопе. Боже, в какво само я обвинявах. — Това е лъжа. Никога не бих го направила!

С две крачки Атертън прекоси стаята.

— Какво искаш, мадам? — почти изсъска той. — Тази вечер дъщеря ти ми каза, че не желае да ме вижда повече. Явно нещо много спешно те е накарало да ме потърсиш.

— Водех я да се извини за думите си, но очевидно сбърках, като я накарах да промени решението си. — Изглежда презрително Пенелопе. — Сега разбирам причината за думите ѝ. Доловила е онова, което ми е убягвало: ти си неверен!

— Тя не изтъкна тази причина.

Той изгледа Франсис изпитателно и момичето пребледня.

— Няма значение — не се предаваше госпожа Локуд. Хвана Франсис за ръката. — Не е очаквала такава злонамерена намеса и предателство от госпожица Уестън, която се преструваше на нейна приятелка.

На Пенелопе ѝ идеше да удари тази жена. Насочи очи към Франсис и поклати глава: умоляваше я да прояви разбиране, но май беше прекадено късно.

Франсис се отскубна от ръката на майка си.

— Не, мамо. — Погледна за миг Пенелопе. — Не вярвам госпожица Уестън да е кроила планове да вземе лорд Атертън за себе си. Тя го ненавижда.

Боже! Виконтът се обърна към нея. Едната му вежда бе леко повдигната. Пенелопе се изчерви. Дори Франсис да реагираше, водена от желание да ѝ помогне, искаше ѝ се приятелката ѝ да не бе изричала тези думи; не и толкова скоро след като Атертън така геройски се застъпи за нея. Навлажни устни и се помоли наум да намери подходящото обяснение да се измъкне от тази ситуация така умело, както Абигейл би го направила.

— Всичко е едно ужасно недоразумение. Паднах по стълбите и в резултат се докарах до този умопомрачителен вид. Лорд Атертън случайно ме откри и любезно ме придружи до тази стая, за да се оправя. Наистина няма нищо друго...

Замълча, защото забеляза колко втрещено Франсис разглежда разпилените ѝ коси, скъсаната рокля и босия ѝ крак. Унизена, Пенелопе затвори уста. В съчетание с не по-добрия вид на Атертън — разчорлени коси по челото, разкопчан сюртук — положението не изглеждаше никак розово.

— Не. — Франсис прозвуча огорчена. В гласа ѝ се долавяха и обвинителни нотки. — Не е недоразумение. Вече не мисля така. През цялото време се е преструвал. Въобще не е искал мен, а теб.

Госпожа Локуд ахна. Пенелопе ококори очи.

— Атертън? — Беше нелепо, направо комично и тя се засмя истерично. — Това е абсурд!

— Постоянно говори за теб — продължи Франсис с горчивина. — „Госпожица Уестън ли го спомена?“ „Какво каза госпожица Уестън?“, „Може ли да танцувам с госпожица Уестън?“

— Вярно ли е, сър? — попита госпожа Локуд с пурпурно лице.

— Не, разбира се! Невъзможно е. — Паникьосана, Пенелопе се обърна към виконта. — Кажете им! За бога, предложил си брак на Франсис...

— И тя ме прати да вървя по дяволите — допълни той.

Не беше отместил очи от нея, откакто Франсис обяви, че Пенелопе го ненавижда. Ужас! Знаеше, че трябва да си мери приказките пред Франсис. Цялата ситуация вече я влудяваше. Защо той не възразява? Няма начин да иска да се ожени за нея! Иска да се ожени за Франсис, а въпреки това седи и с любопитство и недоумение наблюдава как се вихри кошмарът.

После стана още по-лошо. Бузите на Франсис Локуд поаленяха, а тя изправи рамене.

— Отказах ти, защото не си влюбен в мен. Не направи нищо, което един влюбен мъж би предприел. — Посочи обвинително Пенелопе. — Влюбен си в нея, нали?

— Не ставай идиот — изтресе Пенелопе, преди да съобрази какво прави.

Франсис пребледня, после почервеня.

— Явно ме смяташ за такава. Каза ми, че мразиш лорд Атертън, а при първа възможност се измъкна с него!

Госпожа Локуд взе дъщеря си в прегръдките си и хвърли убийствен поглед на лорд Атертън.

— Сега определено разбирам постъпката на дъщеря си. — Погледът ѝ се насочи към Пенелопе. — Що се отнася до теб, госпожице, от самото начало знаех, че ще ѝ повлияеш зле. Рано или късно нисшият произход винаги си проличава, както стана и този път.

— Грещиш — опита се да се защити Пенелопе, но беше безполезно. — Не е каквото изглежда...

Погледна лорд Атертън с надежда той да предприеме нещо, за да сложи край на сцената, но той само леко сви рамене, сякаш няма и най-бегла представа какво да каже.

Този път в погледа на госпожа Локуд се мярна нещо подобно на съчувствие.

— Мислиш, че правилата не важат за теб, така ли, госпожице? Не е така, уверявам те. — Взе ръката на дъщеря си. — Ела, Франсис. Ще си намерим по-достойна компания.

Пенелопе се загледа след тях онемяла. Беше обречена. За да си отмъстят, семейство Локуд щяха да я унищожат. Боже, защо не си държа езика зад зъбите онзи ден? Франсис бе скъсала с лорд Атертън, а майка ѝ винеше Пенелопе. Сякаш тя я бе подучила да го прати по дяволите. Боже, наистина ли Франсис го бе изрекла? Поклати глава, защото мислите ѝ все още бяха объркани и неподредени.

Бавно се обърна към Атертън. И той зяпаше към вратата, но с потнесено изражение, явно потънал в собствените си мисли. Остатъците от добронамереното отношение на Пенелопе към него, се бяха стопили. Ето с какво се увенча героичното му спасяване. А стигаше само да каже на Франсис няколко утешителни думи, да прояви преувеличена загриженост заради навехнатия глезен на Пенелопе и госпожа Локуд щеше да се успокои. Вместо това стоеше пред нея разчорлен, красив и с виновен вид. Всичко това стана причина Пенелопе отново да го намрази. И още по-лошо: обърна се към огледалото на стената зад тях и започна да закопчава сюртука си, както би направил мъж след незаконна, скандална любовна среща.

— Защо не прекрати сцената?

Едната му вежда се стрелна нагоре. Без да отмества поглед от изображението си, той попита:

— Как?

— Като грабнеш Франсис в обятията си и я целунеш.

— Така ли трябваше да постъпя?

Пенелопе се изчерви от суховатия му тон.

— Поне нямаше да навреди!

— Не? — Завъртя се на пети и тръгна към нея, с което я принуди да отстъпи разтревожено. — Ако бях „грабнал Франсис в обятията си и я бях целунал“, както ти деликатно ми предлагаш, майка й щеше да настоява да се ожения за нея. А както вече знаеш — тонът му стана направо свиреп, — тя отхвърли предложението ми.

За това тя вече се бе досетила.

— Но ако си й направил предложение, значи искаш да се ожениш за нея — възрази тя на глас.

— Вече не.

Издърпа разхлабената си вратовръзка и започна отново да я връзва.

Беше разбираемо. Пенелопе премина към следващия най-болезнен въпрос. Възнамеряваше да се преструва, че Франсис не е споменала за чувствата на Атертън към нея, което само по себе си беше глупост.

— Но сега госпожа Локуд е убедена, че сме имали... уговорена среща.

Изглежда я светкавично от главата до петите, но това не попречи кожата й да настръхне и да се възпламени.

— С лорд Клери ли предпочиташ да те бе заварила?

Тя потрепери при споменаването на името и се обгърна с ръце, защото я побиха студени тръпки.

— Не!

Той си върза вратовръзката, закопча последното копче на сюртука и се обърна към нея.

— Тогава ти предлагам да се оправиш и да продължиш да си прекарваш вечерта, както аз възнамерявам да постъпя. — Очите му отново се плъзнаха надолу. — Сигурна ли си, че не искаш да повикам майка ти?

Пенелопе го зяпна. Нима той щеше да се върне в залата, да се усмихва и да танцува все едно нищо не се е случило?

— Ти луд ли си? — попита тя със стегнат глас. — Тя ще... Ще каже на всички...

— Съмнявам се.

Изгуби самообладание. Той я спаси, вярно, от ужасно премеждие, но после не направи нищо, за да я предпази от следващото — навярно още по-ужасно — скандала. Преди да успее да се спре, ръката ѝ се насочи към лицето му.

Той я хвана за китката непосредствено, преди да го шамароса. Спряна внезапно, тя залитна напред и се озова в прегръдките му, защото изкълченият ѝ глезен поддаде. С една ръка той я прихвана през талията, за да ѝ позволи да си възвърне равновесието и Пенелопе застина. За миг всъщност и двамата застинаха, докато широко отворените ѝ очи се взираха в неговите.

— Недей — промълви той и леко стисна вдигнатата ѝ ръка. — Може да се окаже, че и двамата имаме нужда един от друг.

Стомахът ѝ се сви на топка. Високото му, стегнато и силно тяло се опираше в нея; от аромата на сапуна му за бръснене ѝ се замая главата; гладко избръснатата му брадичка се намираше така близо до лицето ѝ, че тя виждаше всяка гънка на твърдите му, чувствени устни. Пенелопе потисна топлината, която се разливаше по вените ѝ. Той я привличаше; това бе фатална слабост и тя трябваше да я преодолее.

Отблъсна се от гърдите му и отстъпи. Вече не се интересуваше как изглеждат косата и роклята ѝ.

— Трябва да стоим настрана един от друг. — Тя се ядосваше, защото гласът ѝ е задъхан и разтреперан. — Дай ѝ време да премисли, да схване, че е било недоразумение... Или да си намери друг ухажор и да спре да се интересува от нас...

— Наистина ли ме ненавиждаш? — прекъсна я той.

Тя пак се изчерви.

— А ти наистина ли си бил влюбен в мен през цялото време?

И двамата не продумаха.

— Виждаш ли? И двамата ни представиха в погрешна светлина. Благодарна съм, че ме спаси от лорд Клери, но те умолявам: не говори повече с мен, не ме търси, не прави нищо, което би настроило и други мои приятели срещу мен... — При следващите думи гласът ѝ изневери: — Надявам се да не кажеш на никого за случилото се. — Изчака и след секунди той леко кимна. — Довиждане, сър.

Обу изхлузилата се пантофка, вирна брадичка и куцукайки излезе от стаята. Отчаяно се надяваше навехнатия ѝ глезен да е най-лошото, което ѝ се случва тази вечер.

* * *

Бенедикт я наблюдаваше как се отдалечава. Не бе сигурен какво направи току-що, но бе напълно сигурен, че сега няма да се върне на соарето. Остави на Пенелопе достатъчно време да се отдалечи, отиде в преддверието и прати прислужник да му донесе шапката.

Всичките му действия бяха оправдани: не бе похвално да последва Пенелопе, за да я упрекне как е повлияла на Франсис, но като я завари да се боричка с лорд Клери на пода, нямаше начин да не се намеси. Кой джентълмен не би постъпил така? Задържа се да се увери, че е невредима, защото тя бе млада дама, почти на възрастта на помалката му сестра, и ако Саманта някога изпаднаше в подобно положение, се надяваше някой да направи същото за нея.

Но след това... Трябваше незабавно да доведе майка ѝ, независимо от възраженията ѝ. Не биваше да докосва косата ѝ, макар и това да стори, защото искаше да ѝ помогне. Треперещите ѝ ръце опровергаха твърдението ѝ, че е невредима: възхити се от душевния ѝ кураж да излъже, въпреки че очевидно не умееше. Но това се оказа грешка, защото се озоваха прекадено близко един до друг. С пръсти, потънали в копrienените ѝ коси, той ясно видя руменината на страните ѝ, учестения пулс във вената на шията и напъпилите гърди в разкъсаното ѝ деколте. И точно както предишния път остана потресен каква красавица всъщност е Пенелопе Уестън.

За миг се сети за налудничавото ѝ предложение да сграбчи Франсис и да я целуне, за да успокои двете дами Локуд. Вероятно щеше да даде резултат, но... той вече не желаше да се ожени за Франсис. Някъде между разпаления ѝ изблик и онзи момент, когато нападнатата Пенелопе го погледна със сияещо от радост и благодарност лице от пода, където лорд Клери я притискаше, интересът на Бенедикт към брака му с Франсис Локуд се бе изпарил. Иначе веднага щеше да обясни на госпожа Локуд, че не той е причината за разкъсаната рокля на Пенелопе, за разрошената ѝ коса и изхлузената пантофка. Можеше да подкрепи и неубедителната ѝ история как е паднала по стълбите, която го представяше единствено като загрижен и галантен човек, случайно озовал се там.

Но той не каза нищо подобно.

Бенедикт бръкна в джоба си. Брошката представляваше овален ахат, заобиколен от перли. На закопчалката все още висеше парченце фина, скъпа дантела. От приказките на Банистър онази вечер научи, че дъщерите на Уестън имали зестра от по четирийсет хиляди паунда. Беше повече, отколкото би получила от бащата на всяка друга млада дама, с която се запозна през последните два сезона, и двойно по-голяма от тази на Франсис Локуд. Подобна зестра, съчетана с бляскавия вид и високата интелигентност на Пенелопе, представляваше сериозно изкушение. Тя определено бе лъчезарна и забавна, с остър ум; беше лоялна и безстрашна в предаността си към близките си. С разрошени коси и поруменяло лице беше изкусителна, а страстната ѝ натура пораждаше в съзнанието му греховни помисли.

От друга страна го ненавиждаше. Не му убягна гузното ѝ изчервяване, когато Франсис го оповести.

При появата на прислужника с шапката и ръкавиците той пъхна брошката в джоба си. Баща му обичаше да повтаря, че често е предимство да стоиш настрана и да видиш какви възможности ще породят един скандал. Колкото и да не желаше да го признае, Бенедикт си помисли, че този път баща му има право.

ГЛАВА 8

На сутринта Пенелопе се събуди със зачервен и подут глезен. Вместо да твърди, че е добре, остави майка си да се суети около нея. Сблъсъкът с лорд Клери истински я изплаши, а последвалата сцена с Франсис и лорд Атертън я разстрои.

На майка си не каза нищо. Ако ѝ довереше случилото се с лорд Клери, се налагаше да обясни защо се е озовала насаме с него. В такъв случай майка ѝ веднага щеше да повика Оливия и да я разпита, а едно признание на приятелката ѝ за връзка с него най-вероятно щеше да доведе до забраната на госпожа Уестън двете изобщо да се виждат. Младата госпожица не само възнамеряваше да защити приятелката си — несъмнено силно разстроена от срещата с лорда — но и да разбере защо въобще Оливия е била склонна да говори с такъв човек. При опита да предупреди майка си за сплетните на госпожа и госпожица Локуд щеше да се наложи да обяснява какво ги е продиктувало, следователно — да разкаже за случката с Клери. Пенелопе не виждаше как би могла да сподели тези неща с майка си.

Затова остави лекаря да прегледа глезена ѝ и прие смирено препоръката му да лежи и да си почива. Както и лорд Атертън установи, нямаше счупено, но кракът дяволски много я болеше. Майка ѝ изпрати лекаря, след като получи указания за мазилата и компресите, върна се в стаята и седна на ръба на леглото на Пенелопе.

— Снощи беше хубаво, нали? — подхвана тя.

— Прекарвала съм и по-добре — промърмори Пенелопе.

Майка ѝ я изгледа изпитателно.

— Падането ли те разстрои?

Бе обяснила раздърпания си вид с инцидент по стълбите, но майка ѝ изглежда не ѝ повярва напълно.

— И преди това не се забавлявах особено.

Госпожа Уестън стисна ръката ѝ.

— Нещата не са същите, след като Аби се омъжи, а?

— Никак даже — възнегодува Пенелопе.

Ако снощи Абигейл беше до нея, Пенелопе щеше да остане в балната зала, за да клюкарстват и кошмарът нямаше да я сполети.

— За теб е по-тежко, знам — призна майка ѝ. — Откакто тя надникна в бебешкото ти кошче и настоя да си играе с теб, двете сте много близки.

— Много се радвам за нея — усмихна се леко Пенелопе.

— И аз — увери я майка ѝ. — Но и на мен ми липсва. — Наведе се и целуна дъщеря си по челото. — Както ще ми липсваш и ти, когато се задомиш като Абигейл.

— Тя срещна подходящия мъж — напомни Пенелопе. — Мъжът на мечтите си! А ти го казваш все едно е решила, че ѝ е време и идеалният съпруг се озовал до нея.

— Не беше така, знам — съгласи се майка ѝ кисело. — Баща ти още мърмори за това от време на време. Опитай се да не му създадеш такива грижи, когато ти се влюбиш, Пенелопе.

— Старая се да не създавам грижи.

— Получава се от само себе си, така ли? — Майка ѝ се изправи. — Той непременно ще намине, за да се пошегува как си станала инвалид. Да ти донеса ли нещо, за да минава по-бързо времето?

Пенелопе поклати глава и майка ѝ излезе. Легнала на възглавниците, тя съзерцаваше тавана. Наистина ли създаваше грижи? Не го правеше нарочно. Снощи всичко възникна съвсем случайно.

Същевременно няма за какво да се притеснява, стига госпожа Локуд да държи устата си затворена. Дано, като се успокои и гневът я напусне, да преосмисля събитията и да прецени колко по-добре е да си мълчи. При всичките вълнения на Франсис би било глупаво да тръби, че лорд Атертън я е ухажвал, а в действителност е искал друга.

Най-добре ще е Атертън и Франсис да се сдобрят и да се сгодят, но едва ли щеше да се случи. Питаше се какво ли е направил виконта; вероятно е било нещо ужасно, щом бъдещата съпруга е заявила, че отказва да го види повече. Франсис нямаше търпение да приеме предложението му, когато Пенелопе я срещна на следобедното парти. Може би се е държал неприлично или някак се е издал колко е коравосърдечен и Франсис го е зашлевила, преди да го загърби? Тази мисъл силно развесели Пенелопе.

За жалост обаче с нищо не разведряваше последвалата кошмарна сцена. Франсис едва ли вярваше истински, че Атертън е влюбен в

Пенелопе. В такъв случай защо не я бе ухажвал миналото лято в Ричмънд или напоследък в Лондон? А той въобще не я поглеждаше, флиртуваше с други млади дами, танцуваше с тях, посещаваше ги и ги слушаше как свирят на пиано.

Пенелопе стана от леглото. Трепна от болка, изруга наум, но докуцука до писалището, извади хартия и отвори мастилницата. Стига с този Атертън; той ѝ навлича само неприятности. Междувременно Оливия беше в беда и Пенелопе изгаряше от любопитство да разбере какво точно я грози. Защо приятелката ѝ се бе срещнала с лорд Клери? Защо се бе оставила той да я държи, въпреки че това я разплакваше? Пенелопе написа кратка бележка до приятелката си и повика прислужник с поръчението да я отнесе веднага.

И часовете се заточиха бавно. Прочете отново всичките си списания и дори малкото си броеве на „50 начина да съгрешиш“. От опит знаеше, че е опасно да ги задържа задълго — няма начин майка ѝ да не е наредила на прислужничките да претърсват стаята ѝ за забранените брошури, когато почистват — но сега нямаше на кого да ги препредава. Допреди няколко месеца щеше да ги дава на сестра си или на Джоун, ала сега и двете ги нямаше. Липсата на човек, с когото да обсъжда шокиращото поведение на Констанс, отнемаше част от тръпката. Въпреки това очакваше да изпита известно удоволствие от четенето им и остана неприятно изненадана, че не се случи.

Както майка ѝ предположи, баща ѝ дойде да я навести. Пенелопе застана нащрек и се питаше дали вече не е чул някакви клюки, но той бе в отлично настроение. Пошегува се с временното ѝ задържане в леглото и изрази съжаление, че си е навехнала крака по стълбите, а не докато е танцувала с привлекателен благородник, който си търси съпруга. Пенелопе се засмя заедно с него, но лицето ѝ неволно пламна. Беше в обятията на дяволски привлекателен благородник, който снощи я спаси от позор, но не можеше да го сподели с родителите си.

За щастие следобед дойде Оливия. Пенелопе седеше до прозореца и наблюдаваше замислено огрените от слънцето дървета по площада. Забеляза приятелката си да идва. Възкликна облекчено и накуцвайки слезе долу, за да приеме гостенката си в сутрешния салон. Едва изчака прислужничката да им поднесе чай и да ги остави сами.

— За какво въобще ти трябваше да се срещаш с онзи негодник?
— подхвана тя разпалено.

Оливия отпи от чая и избягна да я погледне в очите.

— Моля те, не ме питай.

— Да не те питам? — очите на Пенелопе се разшириха. — Та аз буквално те спасих от него!

— Не биваше да ме проследяваш.

Пенелопе се намръщи. Част от нея беше съгласна. Ако не я беше проследила, лорд Атертън нямаше да проследи нея. Но пък тогава Оливия щеше да бъде оставена на милостта на Клери. И двете перспективи не бяха приемливи.

— Какво щеше да стане, ако не се бях появила? Лорд Клери се канеше да ти стори нещо лошо и неморално, нали?

— Не мога да ти кажа — отсече Оливия и стисна зъби.

— Защо не? — възнегодува Пенелопе. — Защо се видя с него. Той каза, че сте имали уговорка. Вярно ли е?

— Не! — Оливия направи гримаса. — Да. Отчасти.

— Как така отчасти?

Приятелката ѝ си пое дълбоко въздух.

— И това не бива да ти казвам.

Разтревожена Пенелопе свъси вежди. Оливия обикновено не се държеше така тайнствено.

— А би ли казала на Аби? Ще ѝ пиша още днес и ще я помоля да дойде...

Оливия вдигна ръка. Изражението ѝ бе овладяно, но вдигнатата ръка трепереше и говореше за бушуващи в нея чувства.

— Недей! И на нея мога да кажа толкова, колкото на теб, затова не я викай в града.

Нещо в непреклонното изражение на Оливия не допадна на Пенелопе. Чувстваше се изолирана и безпомощна, а ненавиждаше да е безпомощна. Вбесяваше я, дразнеше я и я ужасяваше.

— Не можеш да ѝ кажеш или няма да ѝ кажеш?

Оливия сви ръката си в юмрук, а после я отпусна вяло в скута си. Загледа се напред сякаш търсеше отговора. Проникващите през стъклото слънчеви лъчи подчертаваха фините бръчки около устата, а тъмните кръгове под очите ѝ я състаряваха с години.

— Няма да ѝ кажа.

— Защо не? Аз няма да го споделя с никого. Виждам колко много си разстроена. Всеки би бил, ако лорд Клери упражнява някакво

влияние над него. Не съм благоразумна като Аби, но искам да ти помогна.

Оливия стисна ръката на Пенелопе, а на устните ѝ се появи тъжна усмивка.

— Благоразумна си. Ти си най-милата приятелка, за която мога да мечтая, а си стабилна и умна колкото Аби. Но това... — Поколеба се и пусна ръката на Пенелопе. — Това е мой проблем и няма да те въвличам в него. Не исках да узнаваш за него. Ако лорд Клери ти стори нещо, няма да си го простя.

— Вече ми стори — обяви Пенелопе. Тихо гласче, доста сходно с онова на сестра ѝ, се обади в главата ѝ и възнегодува, че е на път да бъде нагла и манипулираща, но както обикновено тя не му обърна внимание. — Беше ядосан. Бях прекъснала вашата... вашата уговорена среща.

Лицето на Оливия пребледня.

— Какво? Ти не излезе ли от стаята веднага след мен? Той какво ти направи?

— Сграбчи ме и не ми позволи да те последвам. Не бил получил каквото иска от теб и щял да си го вземе от мен. — Предупредителното гласче отново се обади. Пенелопе мислено му заповяда да млъкне. Поважно беше да разбере в каква беда е приятелката ѝ. Оливия беше благородна и самопожертвувателна, но Пенелопе нямаше да го допусне. — Бутна ме във фотьойла, дръпна брошката от роклята ми, сграбчи крака ми и го изви. Затова глезенът ми е надут.

Последвалото потръпване от отвращение при спомена не беше изкуствено.

— Мили боже! — Оливия имаше вид на човек, готов да припадне. Остави чашата рязко и чинийката издрънча. — Защо ме последва? — Притисна слепоочията си с ръце и поклати глава. — Не. Несправедлива съм. Аз съм виновна. Трябваше да се уверя, че си излязла. Постъпих глупаво. Но бях толкова благодарна да се отърва от него. Направо побягнах. — Вдигна плахо очи. — Клери... Той какво направи...

— Ритнах го между краката, както ме е учил Джейми, а после някой влезе в стаята и прогони Клери.

— Ритнала си... — Оливия зяпна от изненада. За миг на лицето ѝ се изписа задоволство. След това свъси вежди. — Кой влезе? Кой те

отърва от Клери?

— Лорд Атертън — отвърна Пенелопе все едно името е без значение за нея.

— Атертън?!

Веждите на Оливия се стрелнаха нагоре и тя отново погледна смаяно приятелката си.

Пенелопе си разбърка чая и небрежно сви рамене.

— Държа се извънредно галантно.

— Виконт Атертън? Който ухажваше Аби миналото лято? — Оливия продължаваше да не вярва на ушите си. — Който всеки момент се кани да предложи брак на госпожица Локуд?

— Същият. — Започваше да й омръзва да обсъжда романтичните намерения на Атертън. — Клери получи урок и ще стои далеч от мен, но подозирам, че теб няма да те остави на мира. Нищо чудно да излее гнева си върху теб. — Внимателно наблюдаваше Оливия, за да види дали последното няма да я шокира, но това не се случи. Явно вече я бе спходила същата мисъл. — Трябва да ми кажеш. Или на някой друг. Сподели с Джейми. Той с радост ще фрасне самодоволната физиономия на Клери.

Оливия се замисли дълбоко. Накрая промълви:

— Не. Не казвай на брат си.

На Пенелопе й идеше да си скубе косите от отчаяние. Защо някои хора са толкова добродушни? Ако тип от сорта на Клери я принуди със зли намерения да се срещне с него на уединено място, тя нямаше да се поколебае да се обърне към някого за помощ; или поне да й вземе пистолет, за да се погрижи сама за негодника.

— Защо не? Джейми няма да си помисли нищо лошо за теб — възрази тя, опитвайки се да вразуми приятелката си. — Той е вдървен и скучен, но не е идиот и ти е приятел... откакто се помня. Ще запази тайната ти, убедена съм.

— И аз. — Оливия замълча. Явно внимателно подбираше думите си. — Не че му нямам доверие. Вярвам също така и на теб, и Абигейл. Но никой от вас не е в състояние да направи каквото и да било, за да ми помогне. Не желая да ви ангажирам с моите проблеми. Обещай ми да стоиш далеч от Клери, а дори и от мен, ако той е наблизо.

— Тогава ти ми обещавай, че ще предприемеш нещо, за да се спасиш от него. — Пенелопе махна безпомощно, защото приятелката й

продължаваше да мълчи. Остави чашата на масата и се наведе напред. — Положително има какво да се направи. Или някой, към когото да се обърнеш за помощ. Обещавам да не кажа на никого, дори на Аби, щом не желаяш, но проумей: Клери е чудовище! Щом мислиш, че сама ще се справиш, защо не си го направила досега?

— Знам! — избухна Оливия, загубила самообладание. По бузите ѝ се появиха яркочервени петна. — Наясно съм, Пенелопе! Но на него трудно се отказва и ми е нужно време. Ти само ми обещавай да стоиш далеч от него. Моля те.

— Ако ми позволиш да кажа на Джейми, за да е близо до теб — отвърна Пенелопе бързо.

Нямаше никакви угризения, че ще превърне брат си в пазач.

Приятелката ѝ придоби твърдо и непоколебимо изражение.

— В никакъв случай! — Пое си дълбоко въздух. — Трябва да предприема нещо по отношение на Клери. Наясно съм. Кълна ти се: усилено мисля по въпроса. Щом си съставя подходящ план, веднага ще се обърна за помощ към теб, ако е необходимо.

— Оливия... — Пенелопе я погледна загрижено. Не знаеше какво да каже. — Как въобще се забърка с него?

Приятелката ѝ не отговори веднага. Чак след време промълви:

— Заради Хенри.

Боже. Хенри Таунсенд, покойният съпруг на Оливия, бе от хората, които постоянно се забъркваха в неприятности. Пенелопе прехапа устни, за да не изрече някои обидни думи по адрес на Хенри.

— Добре: обещавам да мълча. Но ще продължа да мисля по въпроса. Ако знаех как те тормози, щях да помоля лорд Атертън да го удари още няколко пъти.

— Лорд Атертън го е ударил? — премигна Оливия объркано.

Пенелопе прочисти гърло. Първоначално не възнамеряваше да го споменава.

— Да. Спаси ме от Клери, като го удари здраво един-два пъти в стомаха.

Вместо да се зарадва Оливия пребледня.

— Ще ми се да го беше направил десетина пъти — добави Пенелопе, потискайки приятната тръпка, обзела я при спомена как Атертън стои над Клери със стиснати юмруци, готов да я защити. — Клери го заслужаваше.

Оливия изглеждаше притеснена.

— Значи ви е запомнил. И двамата.

— Е, вече не може да бъде предотвратено. Затова смятам да се наслаждавам на факта, че удари Клери. — Пенелопе видя тревогата на приятелката си и омекна малко. Взе ръката ѝ. — Не се притеснявай. Атертън няма да каже на никого, убедена съм. На мен дори ми се стори, че му е приятно. А пък теб въобще не те видя и не знае в какво си замесена.

Както и аз не знам, помисли си Пенелопе. Питаше се какво ли е направил Хенри Таунсенд, та Клери да тормози вдовицата му, а самата Оливия да не намира изход от положението и да му позволява.

Оливия стисна ръката ѝ.

— Много съм доволна, че се е намесил. Сигурно си се зарадвала да го видиш.

— Ами... да. — Пенелопе се усмихна смутено и освободи ръката си. — Поне този път.

Боже, защо не си тръгна веднага след като прогони Клери?

— Постъпил е като герой, Пен. Това ще подобри мнението ти за него, като се ожени за госпожица Локуд.

Пенелопе бе сигурна, че това вече няма да се случи, но предпочете да не споделя информацията. Колкото по-малко говорят за семейство Локуд, толкова по-добре. Продължаваше да се моли госпожа Локуд да изпадне в трескав делириум, който изцяло да заличи от съзнанието ѝ спомена за соарето у семейство Госнолд, а кавалерийският полк на лорд Атертън внезапно и незабавно да бъде преместен в Северна Шотландия.

— Да... — промълви тя неопределено.

Оливия се усмихна съчувствено.

— Е, аз поне съм му благодарна. — Поколеба се и продължи: — Както и на теб. Ще ми се Клери да не те бе видял, но признавам, че много се зарадвах, когато ти отвори вратата.

Пенелопе също се усмихна, но предпазливо.

— Тогава не съжалявам, задето го сторих. Разбирам как се чувстваш. Когато Атертън се появи, бях готова да го разцелувам.

Оливия премигна, после прихна. Пенелопе засия, доволна отново да я види щастлива.

— Сигурна ли си, че си добре, Оливия?

Все още усмихната — макар и малко тъжно — Оливия кимна.

— Добре съм. Внимавай с Клери — повтори тя и се изправи. — Заради мен, ако не заради себе си.

— Той е последният човек, който бих искала да видя — увери я Пенелопе съвсем искрено. — Помни: можеш да разчиташ на мен, ако ти е нужна помощ.

— Добре. — Оливия я прегърна. — Благодаря, Пенелопе.

ГЛАВА 9

Усещането на Бенедикт, че срещата му с Пенелопе ще му предостави неочаквана възможност, се потвърди на следващия ден.

Не беше обаче, каквото очакваше.

— Атертън, лукаво куче такова — обърна се към него Холандър в офицерската стая. — Много хитро постъпи.

— Нямам представа за какво говориш — отвърна Бенедикт, наливайки си чаша порто.

Холандър изсумтя.

— Нямах представа, а? Беше толкова възмутен. „Отказвам да обсъждам една дама“. — Засмя се. — Сега разбирам защо. Но, за бога, защо не довери тайната си на някого от нас?

— Тайна ли?

Отпи от портото, придавайки се нехаен вид, ала всъщност вниманието му бе изострено.

— Е, вече не е. — Холандър хвърли поглед през рамо и сниши глас. — Слуховете са верни, нали? Нямахше търпение да потушиш мераците на Кабът към нея онази вечер.

Бенедикт сви безразлично рамене, но умът му работеше трескаво. Какви слухове се носеха за него и Пенелопе? Очакваше да се появят някакви; нямахше начин госпожа и госпожица Локуд да проявят пълна дискретност, но от нетърпеливото изражение на Холандър съдеше, че са по-пикантни от предполагаемото.

Както очакваше привидната му незаинтересованост само провокира допълнително колегата му офицер.

— Така значи — веждите на Холандър се стрелнаха нагоре. — Опитал си сладостта ѝ и сега не искаш да имаш конкуренция, така ли?

— Конкуренция в какво? — Кабът се настани в стола срещу Бенедикт. Погледна двамата мъже. — За какво шушукаш, Холандър?

— Атертън май успя да изиграе всички ни — отвърна той, без да сваля очи от Бенедикт. — Не е особено честно. Явно се забавлява с момичето Уестън, а нас ни отстранява да не се наместим между...

Бенедикт скочи от стола и го хвана за яката.

— Нито дума повече! — процеди той през зъби.

Кабът го хвана за ръката и го дръпна.

— По дяволите, Атертън! Кавалерист не се напада!

Бенедикт охлаби хватката си, леко бутна колегата си и огледа помещението. Холандър бе ококорил очи, но на устните му играеше доволна усмивка. Всички бяха млъкнали и ги наблюдаваха хем смаяни, хем в очакване. Изпъна рамене и подхвана тихо:

— Пълни глупости, Холандър. Ще съм ти благодарен, ако не ги повториш.

Холандър го погледна подигравателно и се изправи.

— Кое? Че си й се насладил, или че ние, останалите, не бива да я закачаме?

— На кого се е насладил? — попита Кабът недоумяващо. — Да не искаш да кажеш...

— Госпожица Уестън. Излиза, че е още по-малко дама, отколкото се представя.

Кабът зяпна, но успя да се съвземе. Посочи им вратата.

— Да излезем, господа. Това е частен разговор — подкани той сурово. — Да не би да се карате заради жена? — изгледа ги озадачен в преддверието.

— Не се караме — уточни Бенедикт с равен тон. — Холандър дрънка като стара клюкарка.

— Нима? — Ефрейторът скръсти ръце на гърдите си. — Не си ли чул клюката? Всички, жени и мъже, млади и стари, съвсем скоро ще я узнаят.

— Не, не съм — отвърна Кабът за огромно облекчение на Бенедикт.

Умираше да узнае, но не смееше да попита.

— Пенелопе Уестън е лека жена — отвърна Холандър. — Всеки може да я прелъсти по време на бал или соаре. Онази вечер си тръгнала по-рано от парти поразголена след особено бурна среща.

Вторачи се в Бенедикт, който някак успя да запази овладяно и неутрално изражение.

Кабът се намръщи.

— Сигурен ли си? Не ми звучи правдоподобно. Тя е наследница, при това, хубавица.

Холандър сви рамене.

— Но не е дама.

— А една жена е само дама или лека жена, така ли? — попита ледено Бенедикт.

Струваше му известно усилие да държи юмруците до тялото си, макар да съзнаваше, че всъщност не Холандър е виновникът за тези приказки.

— Предавам само какво съм чул — отвърна Холандър.

— Стига! — Лейтенант Кабът вдигна ръце. — Холандър, не се говори така за жена, особено ако нямаш доказателства. Атертън... — Той се поколеба. — Не го удряй, задето повтаря слухове, независимо колко е неподходящо за офицер от кралската лична охрана да разпространява подобни долни клевети. — Изглежда свирепо Холандър. — Лека нощ.

Ефрейторът изсумтя и се отдалечи. Кабът се обърна към Бенедикт.

— Преследваш ли момичето?

Бенедикт отпусна юмруци. Ръцете му се бяха вдървили.

— Не желая да бъда дамгосан като човек, озлочествяващ млади момичета, не.

— Но с опита си да удушиш сплетника по-скоро потвърждаваш, че май наистина я искаш.

— Холандър я нарече лека жена, а аз държа такива приказки да не се разпространяват, за да не ѝ налети друг. — Бенедикт изгледа колегата си изпитателно. — Ако те обвини, че си убил баща си, ти ли ще си виновен, задето си се опитал да му затвориш устата?

Кабът трябваше да признае, че в думите на Бенедикт има логика.

— Все пак не бива да му се нахвърляш. Холандър обича препирните. Само го насърчаваш.

Макар и неохотно Бенедикт кимна. Вратата се отвори. Този път се оказа Банистър.

— Чух, че съм изпуснал ръкопашен бой — подметна той с усмивка. — Я ми го опиши удар по удар.

Кабът въздъхна и изправи рамене.

— Не се стигна до бой. Ще отида да посъветвам Холандър да си държи езика зад зъбите.

Тръгна към основното помещение на казармата.

Банистър го проследи с поглед как се отдалечава, после се обърна към Бенедикт.

— Защищаваш честта на една дама, така ли?

Бенедикт му хвърли мрачен поглед.

— Колко злостни са клюките? Чул си ги, предполагам.

— Ти не си ли? — Банистър го погледна изпитателно, когато Бенедикт поклати глава. — Бих ги нарекъл скандални или нещо по-лошо. Чух подробна история относно покварата на дамата.

— И с кого е нарочена, че е била?

Банистър сви рамене.

— С никого конкретно. Или по-скоро — с всички. Не подбирала, както чувам. Горкият Холандър сигурно се е почувствал пренебрегнат, а той също искал да се вмъкне под полите ѝ.

Бенедикт потисна желанието си да изръмжи недоволно. Холандър бе най-малката му грижа. Сбогува се с Банистър и се насочи към конюшните, за да остане насаме.

Не изглеждаше автори на тези слухове да са майката или дъщерята Локуд. Бенедикт очакваше да се чуят приказки за безсрамния начин, по който тази жена се е опитала да отмъкне ухажора на горката Франсис или нещо подобно. Ако Холандър го бе погледнал развеселен и го бе попитал кое момиче всъщност ухажва, той щеше да махне небрежно и с въздишка да спомене дамските театрални маниери с надеждата да сложи край на приказките.

Подмятанията за поквара обаче явно идваха от Клери, макар да бе странно защо името на Бенедикт не фигурира. Бенедикт го беше ударил, а сега по всички салони на Лондон щяха да дъвчат само репутацията на Пенелопе.

Защо, по дяволите, постъпваше така Клери? Да, беше бесен на Пенелопе, но вече я бе сплашил, а разпространяването на лъжи за нея нямаше да остане без последствия. Макар и да не беше благородник, Томас Уестън не беше нито ахмак, нито страхливец. Ако Клери урони репутацията на Пенелопе, Уестън разполагаше със средства и мотив да го преследва вечно. Само идиот би си навлякъл подобно отмъщение, а Клери не беше глупак. Веднъж бащата на Бенедикт нарече Клери достоен противник — най-голямата чест, която графът на Стратфорд можеше да окаже на някого.

Влезе в конюшната. Отпрати конярчето, дотичало да види какво става, почти веднага. Стигна до предпоследната клетка. Доловил присъствието му, конят му изцвили леко. Бенедикт разсеяно прокара ръка по врата на Ахил.

Питаше се защо въобще Пенелопе се бе озовала насаме с Клери. Отказа категорично да му дава обяснения, а и едва ли бе негова работа. Независимо от причините, той се надяваше тя да си е извлякла поука. Каквото и да се бе случило преди появата му, намеренията на Клери бяха очевидни, защото при отварянето на вратата го завари да притиска момичето към пода. За миг в ума му се мярна странен образ: Пенелопе лежи по гръб, косата ѝ е разпиляна, полите ѝ са вдигнати над коленете, гърдите ѝ се надигат и спускат, сините ѝ очи са пътни със страст... Бенедикт се опита да се съвземе. Очите ѝ не блестяха от страст, а от гняв. Първоначално тя гледаше Клери, а после — него, задето допусна Франсис и майка ѝ да си направят относително логични заключения.

Но сега... Сега Пенелопе нямаше основание да му е бясна. Ако приказките на Банистър отговаряха на истината, всички в града щяха да я следят зорко, за да установят доколко слуховете са верни. Лондон винаги е гъмжал от жадни за клюки хора, очакващи поредния пикантен скандал. Ако красивото момиче, известно с авантюристичния си дух и остър ум, попаднеше в устата им, направо щяха да го разкъсат. Това, че беше новобогаташка, само щеше да изостри апетита им. Амбициите на господин Уестън бяха всеизвестни и често ставаха предмет на подигравки зад гърба му. Някои хора с радост ще повярват, че дъщеря му е безсрамна и неморална.

Това означаваше съперничеството за ръката на една наследница да орее силно точно в момент, когато за нея беше важно да се омъжи.

Ръката на Бенедикт се спря върху носа на Ахил, а тази мисъл се загнезди дълбоко в съзнанието му.

— Това е лудост — прошепна той.

Конят заклати глава, сякаш е съгласен. Лудост беше, но... Сети се за допира на косата ѝ между пръстите му, за руменината, покрила страните ѝ, за омайните гърди, стегнати от деколтето, за изписалата се по лицето ѝ радост, когато той се появи в стаята и спря нападението на Клери. Пенелопе беше красавица. Смехът ѝ караше мъжете да се

спират и да се заслушват. А някога той и тя се разбираха така добре, направо — превъзходно.

С мъка си пое дълбоко въздух. Не искаше да желае Пенелопе. Още от самото начало прецени, че не търси такъв тип момиче за съпруга. Беше страстна, буйна и съумяваше да го влуди. Сега обаче не спираше да мисли за краката ѝ под копринените чорапи и за аромата на парфюма ѝ, който напълно ѝ подходеше. Опита се да си припомни колко много пъти бяха влизали в пререкание, но вместо това си представи как разбунтувалите се чувства прерастват в страст и спорът завършва със съвкупление. Бенедикт си повтаряше, че не го иска, но мисълта за ръцете и краката ѝ, преплетени с неговите, докато прониква в нея, разгорещяваха кръвта му.

— По дяволите! — промърмори той, мъчейки се да потисне инстинктивната реакция на тялото си. — Мисли, човече!

Мисли за всички причини, поради които ти е нужна съпруга, а не какво искаш да направиш с Пенелопе Уестън. Бракът е важен и не бива да се основава на нещо толкова обикновено или преходно, като желание или страст. Бракът е практическо съчетание от множество фактори, водещи до стабилен и сговорчив съюз.

Първо: трябва му съпруга с пари.

Пенелопе Уестън имаше зестра от четирийсет хиляди паунда.

Второ: не желае да става за смях. Иска разумна дискретна жена, а не лудетина, постоянен обект на клюки и злонамерени намеци.

Разбира се, доколкото знаеше, досега името на Пенелопе не бе свързано със скандал, а той вече се бе убедил колко дълбока и непоколебима е нейната преданост.

Трето: съвсем скоро трябва да уреди въпроса със съпругата. Два унизителни отказа му стигаха. Вероятността да си намери обект, отговарящ на неговите изисквания, намаляваше бързо и нямаше представа кога и дали ще му се отвори нова възможност. В момента той се намираше в много деликатно положение. Преди време Абигейл Уестън потърси помощта му, за да изчистят името на Себастиан Вейн. Стигна се до признанието на сестра му Саманта, че тя, а не Себастиан Вейн е откраднал четири хиляди гвинеи от графа на Стратфорд. Гневът на баща им бе безподобен. Стратфорд обвини Бенедикт, че се е опитал да прикрие измамата на сестра си, изгони го от имението и го лиши от издръжка. Засега Бенедикт съумяваше да преживее без финансовата му

подкрепа, а прогонването се оказа златна възможност — осигуряваше му донякъде свобода. Рано или късно обаче бесът на баща му щеше да отmine и графът пак щеше да го постави под властта си. Само богатата съпруга щеше да го спаси от желязната хватка на стария деспот.

От друга страна Пенелопе Уестън — богатата и красива — отчаяно се нуждаеше от спасение... като например един порядъчен брак.

— Кажи, че е адски глупава идея — помоли Бенедикт коня си. — Кажи, че съм идиот.

Ахил изпръхтя, поклати глава и пак зарови нос в рамото на Бенедикт.

— Не, не мисля така — промърмори той, взе морков от кофата зад себе си и го начупи на парчета, за да го даде на коня.

Самата съдба я тласкаше в ръцете му. Какво, че идеята беше налудничава? Да не би здравият разум и логиката да го бяха обзавели със съпруга? Нека Пенелопе твърди, че го мрази — нека дори да мисли така. Ами ако това ожесточено чувство прерасне в друг тип страст... Не точно такъв брак искаше, но пък щеше да му донесе други компенсации. Неволно си представи как я люби и усети похот да потича във вените му и да възпламенява слабините му. Бенедикт затвори очи и се опита да овладее дишането си. Явно с нищо не бе по-добър от Холандър, само дето бе готов да се ожени за нея.

Но предстои правилно да изиграе картите си. Логиката и здравият разум биха спечелили родителите ѝ, ала за Пенелопе ще се наложи по-драматично убеждаване. Какво каза тя онази вечер? Една жена иска мъжът да полудява от страст към нея. Бенедикт се усмихна кисело. „Полудял“ описваше как се чувства той в нейно присъствие. Не ставаше въпрос само за желание, макар и то да присъстваше. Ако я склони да го приеме, съществува шанс да създадат здрав съюз.

Да не говорим, че бракът би спасил и двамата от позор.

ГЛАВА 10

Този път Пенелопе въобще не съжаляваше за неразположението си. Вечерта си остана вкъщи — чудесна възможност Франсис и госпожа Локуд да охладят страстите си, а тя да измисли подходящ отговор. Рано или късно отново щеше да ги види и разчиташе да им каже нещо помирително. Дори завинаги да бе загубила приятелството на Франсис, не искаше да я смятат за интригантка, посегнала да открадне ухажора на момичето. Засега не намираще приемливо обяснение, но се надяваше и това да стане.

На следващото утро пристигна пакет от Оливия. Пенелопе го отвори. Беше пътеводителят за Италия, който купиха от Мадокс Стрийт. „Навярно в моментна предпочиташ да си навсякъде другаде, но не и вкъщи“, гласеше съпровождащата бележка. „Пращам ти това, за да ти помогна във въображаемите скитания. Чувствам се много по-добре във връзка с въпроса, който обсъждахме вчера, и очаквам в най-скоро време да намеря разрешение“.

Подаръкът я накара да се усмихне и да въздъхне облекчено. Оливия не беше глупава и независимо от очевидните ѝ проблеми с Клери, приятелката ѝ щеше да намери изход, Пенелопе не се съмняваше.

Не я свърташе вкъщи. Денят беше ясен и слънчев, а стените на къщата я задушаваха. Майка ѝ спомена, че след закуска ще отиде на пазар и Пенелопе веднага изрази желание да я придружи. Наложиха се доста да я убеждава колко по-добре е глезенът ѝ — отокът е спаднал напълно, а тя ще внимава къде и как стъпва. Накрая госпожа Уестън се съгласи.

Да пазарува с майка си не беше същото, както да пазарува с Оливия или сестра си, но днес това нямаше значение за нея. Беше същинско блаженство да е навън и да усеща слънчевите лъчи по раменете си. С майка ѝ влизаха от магазин в магазин и тя се забавляваше, като пробваше пелерини и се възхищаваше на новите

модели шапки. За пръв път от два дни забрави за Франсис Локуд и лорд Клери и очевидно си личеше.

— Изглеждаш възстановена — отбеляза майка ѝ.

— Възстановена ли? В какъв смисъл?

Майка ѝ я изгледа замислено.

— Отново си жизнерадостна, все едно си се отърсила от голяма грижа.

Боже, нима толкова си личеше? Пенелопе наведе глава, защото добре знаеше, че от нищо не се е отърсила; просто за момент бе забравила тревогата си. Взе ветрило и го разпери пред лицето си.

— Само се радвам отново да съм навън.

— Не се съмнявам. — Госпожа Уестън изчака продавачът да опакова покупките им и с Пенелопе излязоха от магазина. — Чувстваш ли се достатъчно добре утре да отидем на соарето у семейство Крофорд?

Господи, ето ти изпитание. Госпожа Локуд бе толкова близка приятелка с госпожа Крофорд, колкото и майка ѝ. Най-вероятно и Франсис щеше да присъства. Понечи да каже „не“, но се отказа. Бъди смела, заповяда си тя.

— Да, мамо.

— Чудесно. — Майка ѝ премигна, а после очите ѝ се разшириха. — Боже, онова не е ли...

Пенелопе изтръпна. Мислено се помоли да не е госпожа Локуд, тръгнала да търси възмездие.

— Кой, мамо?

Дори не посмя да вдигне глава. Периферията на шапката скриваше лицето ѝ.

— Май е лорд Атертън — промълви майка ѝ смаяно.

Не откъсваше очи от една точка пред себе си и не забеляза как Пенелопе трепна от ужас. Момичето бързо промени молитвата си. Предпочиташе да се изправи пред госпожа Локуд, а не пред него. Особено в присъствието на майка си.

— Идва право към нас.

Пенелопе хвърли поглед към близкия магазин. Дали да не влезе там? За жалост в него продаваха само тютюневи изделия. Майка ѝ никога няма да позволи да се отбият именно там. Престраши се и надникна изпод периферията на шапката.

Наистина беше Атертън. Крачеше към тях, впила поглед в нея. По същия омаен начин я бе гледал и онази вечер: сякаш представлява непреодолим интерес за него. Това беше опасно. Накара я да се замисли какво ли ще произтече, ако за пръв път я види такава, каквато е и си даде сметка... Даде си сметка, че тя познава истинската му същност и няма да допусне чаровната му фасада и привлекателното му лице да я подведа. За миг Пенелопе стисна очи и си напомни, че миналото лято съвсем ясно прозря какъв е Атертън. Тогава той остави Себастиан Вейн — гост в семейното им имение и някогашен негов най-близък приятел — да допълзи вкъщи без чужда помощ, след като старият граф бе станал причина Себастиан да падне върху осакатеното си коляно. Схвана какъв е Атертън по време на настойчивото му ухажване на сестра ѝ, макар да бе повече от очевидно, че Абигейл е влюбена в друг. Картината се оформи окончателно, когато разбра, че виконтът е допуснал обвиненията за кражба и убийство с години да тегнат над Себастиан, без да се опита да ги обори, или да го защити. Атертън може и да е най-привлекателният мъж в Англия и наистина я спаси от Клери, но Пенелопе не желаше да го вижда.

Молбите ѝ, естествено, не бяха чути.

— Госпожо Уестън — заговори той със сладък карамелен глас, — какво удоволствие да се срещнем отново. — Сините му очи се насочиха към Пенелопе. — Госпожице Уестън.

— Удоволствието е за нас, сър — отвърна майка ѝ сърдечно.

Пенелопе направи лек реверанс, но не каза нищо. Какво искаше той? Днес изглеждаше великолепно в цивилни дрехи, а не с обичайната униформа; беше с черен жакет и тъмносини панталони, отлично очертаващи фигурата му. Не беше справедливо един мъж да има такава привлекателна външност, а да не струва нищо като човек.

Той се засмя.

— Ще бъда поласкан, ако е поне наполовина колкото моето. От онази вечер насам се притеснявам за госпожицата и се радвам да я видя отново на крака.

Тя вдигна сепната глава. Майка ѝ я изгледа изненадано, а Атертън — топло и загрижено, но и... някак решително. Какво, по дяволите, ставаше?

— Благодаря, сър — обади се тя приветливо.

— За щастие бях наблизил по време на инцидента онази нощ — съобщи той на майка ѝ.

— Много сте мил. — Майка ѝ я погледна изпитателно. — Не ми каза, че лорд Атертън ти е помогнал при подхлъзването на стълбището.

— Така ли? — попита тя невинно. — Боже, забравила съм. Не бях на себе си, както можеш да се досетиш.

— Не се съмнявам — промълви виконтът.

Тя се изчерви, но си напомни, че трябва да се държи любезно. От него зависеше да я изобличи като лъжец с една дума.

— Отново ти благодаря, милорд. Помощта ти беше навременна и нужна.

— Няма защо. Разтревожих се, след като видях какво е станало, и оттогава се притеснявам поражението да не е трайно.

Пенелопе стисна зъби. Бе доловила моментното му колебание, преди да произнесе „какво е станало“, и схвана, че всъщност я нарича лъжкия. Засмя се непринудено.

— Няма такава опасност. Само малко навехнат глезен. Колкото повече стъпвам на него, толкова повече се оправя.

— Така ли? — Сините му очи сияеха. — Какво щастливо съвпадение тогава, че се срещнахме. Отивам на разходка в парка. Ще ме придружиш ли? — Обърна се към майка ѝ, преди Пенелопе да успее да отговори. — Разрешавате ли, госпожо Уестън?

— Разбира се — отвърна майка ѝ веднага, видимо приятно изненадана. — Добре е да се раздвижиш.

Почти чуваше мислите на майка си: лорд Атертън и родителите му — графът и графинята на Стратфорд — имаха всички основания да не одобряват семейството ѝ. Баща ѝ не се бе примирил, че Абигейл отхвърли Атертън и така разби надеждите му да се сродят с благородническо семейство. А сега Атертън стоеше пред тях и се усмихваше най-чаровно. И двамата родители на Пенелопе биха се радвали да си върнат благоразположението на виконта. Освен това Атертън я гледаше така, сякаш не ѝ се сърди за гневните ѝ думи. Майка ѝ, естествено, нямаше понятие за това, но Пенелопе добре помнеше приказките си и се чувстваше неспокойна. Какво бе замислил? Двамата не биваше да се разхождат в парка заедно. След начина, по който се разделиха последния път, тя не допускаше той да

поиска някога да я види. Не я харесваше; заяви го почти открито, докато танцуваха онази вечер. Защо сега стои и я гледа с такова съсредоточено внимание? За да я измъчва ли?

Пенелопе се гърчеше вътрешно, но не виждаше как да се измъкне. Дано той има основателна причина да ѝ го причинява. Насили се да се усмихне.

— Би било прекрасно. Благодаря.

Хвана го под ръка и му позволи да я отведе към Пел Мел и по странична улица да стигнат до парка „Сейнт Джеймс“. Изчака да се отдалечат достатъчно, та майка ѝ да не я чуе, и попита:

— На какво дължа тази чест, милорд?

Той ѝ се усмихна, но сега вече някак по-заплашително.

— Исках да поговоря насаме с теб.

Боже. Това сложи край на изпитаната мимо волята ѝ тръпка, обзела я при тръгването им. Усети как се смразява. За какво? Най-вероятно за госпожа Локуд или още по-лошо — за лорд Клери. Навлажни устни.

— Колко си тайнствен. Чудя се какво ли имаме да обсъждаме насаме.

— Нищо ли? Сигурна ли си? Напълно сигурна? — Наведе глава и прошепна в ухото ѝ. — Най-добре първо чуй какво имам да кажа.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. От напрежение, обясни си го тя, а не от въздействието на дъха му върху бузата ѝ.

— Продължавай — насърчи го тя хладно.

— Исках да те предупредя.

Тя се напрегна.

— За какво?

— Да не би да не се досетиш след случилото се онази вечер?

— О, за онова ли? — Махна пренебрежително и прояви жив интерес към цветните храсти наоколо, за да прикрие внезапно обзелото я вълнение. Беше се надявала на повече време, но навярно бе по-добре да чуе нещата сега и да е сама, когато посреща удара.

— Госпожа Локуд какви ги говори?

— Интересно защо се сети за нея. Защо те е страх от госпожа Локуд?

Пенелопе го погледна предпазливо. Развеселен ли ѝ звучеше?

— Знаеш какво. Тя видя...

— Нас? — довърши той, защото тя не се доизказа. — Двамата насаме, доста negliже, което на мнозина би се сторило направо компрометиращо? Определено. И подозирам, че разпозна младата дама, почти неотлъчно съпровождаща дъщеря ѝ през последните няколко седмици. Каква полза обаче ще има да обвини тази млада дама в непристойно държание? Хората ще започнат да се питат дали не е повлияла зле на госпожица Локуд.

Имаше логика, но... Ако госпожа Локуд не създава проблеми, тогава за какво иска да я предупреди той? Изведнъж от все сърце ѝ се прииска лорд Атертън всъщност да се шегува: дано наистина госпожа Локуд или Франсис да са проблемът, защото ако предупреждението му не се отнася до тях, значи е свързано с лорд Клери.

— Тя вероятно разправя, че е била подведена! Оплаква се колко съжالياва, задето ми е позволила да разговарям с дъщеря ѝ и...

Атертън кимна.

— Би могло, но едва ли тя разпространява слуховете, които чух.

Божичко! Пенелопе се вкамени.

— Как така?

— Прекалено злостни са. Далеч по-лоши отколкото нещата, които госпожа Локуд би казала.

— Какви по-точно? — веднага настоя тя.

Нали първоначално той искаше да я осведоми? Защо сега се налага да му вади думите с ченгел? Идеше ѝ да го хване за раменете и да го разтресе.

Поеха по Бърдкейдж Уок. Листата на дърветата започваха да капят и сега шумоляха под краката им. Слънчевите лъчи бяха топли, но вятърът тук се усещаше по-силно и се наложи Пенелопе да се пребори с желанието да се притисне по-плътно към спътника си. На ръката ѝ, праметната през неговата, ѝ беше топло, но останалата част от тялото ѝ почти се бе вледенило.

— Не се съмнявам, че е дело на лорд Клери. — Погледна я. — Защо беше в стаята с него?

Пенелопе се изчерви.

— Не мога да ти кажа.

— Не можеш или не искаш?

— Добре: не искам. — Лицето ѝ още гореше, но тя го гледаше в очите, без да мигне. — Заклех се да не казвам.

— Пред кого? — поинтересува се той.

— И това не мога да ти кажа. — Погледна го предизвикателно и добави: — И няма да го направя.

Той сви рамене.

— Както решиш. Съветвам те да стоиш далеч от него.

Тя изсумтя.

— Сякаш искам да видя тази долна свиня!

— Въпреки това беше с него насаме в стая, далеч от гостите. Защо? — попита той отново. — Някой прати ли те там?

— Казах ти вече: не възнамерявах да се озова насаме с него — сопна се тя. — Нищо повече няма да ти кажа, затова не питай.

Очите му проблеснаха, но само за миг.

— Каквото и да те е подтикнало, било е глупаво. Дано не се повтори.

Тя потрепери пред подобна перспектива.

— Точно това възнамерявам. — Пое си дълбоко въздух. — Искаше да ме предупредиш. Кажи, моля те, какви ги разпространява. Няма да припадна, няма да се разплача, няма да изпадна в истерия. Обещавам.

След известна пауза Атертън заговори:

— Редно е да знаеш, преди да стигне до ушите на семейството ти. Репутацията ти е на път да се срине. Слухът твърди, че си лека жена и си се измъквала да прелюбодействаш по време на всеки бал или соаре тази година.

Трябваше ѝ време, за да осмисли ужасните думи. Кръвта ѝ пламна, а стомахът ѝ се сви.

— Долен, лъжлив, противен злодей! Това е гнусна лъжа!

— Така е.

Измъкна ръката си от неговата и се отдалечи. Притисна ръце към стомаха си — колкото да го успокои, толкова и за да не ги размаха гневно над главата си. Тя се притесняваше, че Франсис ще я нарече коварна интригантка; нямаше да е приятно, но бе далеч по-безобидно. Ако хората повярват на приказките за нея... Очите ѝ се насълзиха... Ако стигне до родителите ѝ...

Атертън я бе последвал.

— Клери, предполагам, цели да провали шансовете ти за почтен брак.

Сърцето ѝ се сви. Независимо дали Клери целеше това или не, то той го бе постигнал.

— Но... Но хората едва ли биха повярвали... — прошепна тя.

— Може би — промълви колебливо той.

Щяха да повярват, разбира се. Може би не всички, но достатъчно, за да остане името ѝ опетнено завинаги.

— Имам предложение как да запазиш репутацията си.

Чула отново гласа на виконта, Пенелопе се стресна, макар сега той да говореше по-меко и по-тихо отпреди. Внимателно оправи шала на раменете ѝ.

— Ще попречиш на намеренията на Клери да те злепостави, ако имаш ухажор.

— Но нямам...

— А би могла... — увери я той и прокара длани по раменете ѝ.

Пенелопе отскочи сякаш я е боднат с вилица.

— Ти?!

Той се усмихна и придоби интимно, ласкаво изражение, с каквото не я бе гледал до момента.

— За мен ще бъде удоволствие, госпожице Уестън.

— Не съм те канила!

— Но аз ти предлагам...

Пенелопе го зяпна ужасена и отскочи. Атертън бавно пристъпи напред, без да откъсва очи от нея.

— Помисли за миг какво внимание ще привличаш в Лондон отсега нататък без ухажор до себе си. Доста безскрупулни негодници няма да се поколебаят да проверят твоята готовност... А някои дори няма да успееш да спреш...

От тази мисъл настръхна цялата.

— Ще се махна от града. Ще отида да живея при сестра си в Ричмънд. Ако не съм тук, никой няма да има щастието да унищожи името ми.

— Бягството от града само ще потвърди, че всяка дума отговаря на истината.

— Няма да бягам. Ще обявя колко ми липсва сестра ми и след няколко дни ще замина.

— И през тези няколко дни ще те съпътстват нашепвани клюки по твой адрес.

По дяволите, той беше прав. А и нямаше да реши проблема с родителите ѝ — те щяха да узнаят. По лицето ѝ изби пот. Как щеше да обясни поведението си? Майка ѝ въобще няма да повярва, че се е хлъзнала на стълбището, ако чуе ужасните слухове. А щом разбере, че е излъгала, ще се наложи Пенелопе да признае какво всъщност се е случило. За жалост това само ще съсипе Оливия напълно, а на нея няма да ѝ помогне с нищо.

— Всички ще говорят само за това — продължи Атертън. — Историята на Клери е толкова пикантна, че някои дори няма да ѝ повярват, но ако дама като лейди Локуд потвърди, че те е видяла поразголена, както гласи клюката...

Не довърши, но не се и налагаше. Може би лейди Локуд би премълчала, но ако ѝ се предостави възможност да съсипе Пенелопе с няколко думи, без да навреди на дъщеря си, едва ли ще устои.

Стисна устни. Поразмисли и подхвана:

— Така значи? Без да съм виновна, хората ще си мислят ужасни работи за мен, но щом ти застанеш до мен, всичко ще бъде забравено. Накъде отива светът, щом една клюка е достатъчна жена да бъде обвинена в... в онова, а репутацията ѝ може да бъде възстановена само с одобрението на мъж? Да, нищо не пречи на хората да повярват на всякакви ужасни неща за една жена, стига да ги изрече мъж! Лорд Клери заслужава да го премаже карета! Ще ми се... — Млъкна и опита да овладее гнева си. След известно усилие успя. — Много мило предложение, милорд, но отказвам.

— Имаш ли по-добър план? — осведоми се той.

Нямаше. Реши обаче да не се задълбочава по въпроса.

— Не мисля, че мнимо ухажване ще спре клюкарите. То само ще накара хората да смятат, че ти си... — мъжът, който ме люби, довърши тя наум. Лицето ѝ пламна като разпалена цепеница в камина по Коледа. Въобще не биваше да ѝ се въртят такива неща в ума. — ... замесен — довърши тя неубедително.

— Не съм съгласен. Името ми не е свързано с този скандал.

Пенелопе премигна.

— Не? Значи Клери...

Атертън бавно поклати глава.

— Въобще не съм споменат в тази история.

— Но ти го удари! — възкликна тя. — Защо си отмъщава на мен, а не на теб?

— Ударих го, защото се държеше безцеремонно с теб.

Тя навлажни устни.

— Беше много галантно от твоя страна и аз чистосърдечно го одобрих. Но от това става още по-ясно, че трябва да стоим далеч един от друг. И да продължаваме да се държим сякаш никак не се харесваме, за да омаловажим каквито и да било изявления на госпожа Локуд. Няма абсолютно никаква нужда да правиш такава саможертва за мен.

Той я изгледа продължително. Пенелопе неволно отстъпи назад.

— Франсис Локуд права ли е? Наистина ли ме ненавиждаш?

Искаше ѝ се да потвърди. Не харесваше много неща у него: той бе обърнал гръб на Себастиан и бе позволил слухове за убийство и кражба да го преследват години; отнасяше се със студенина към брака; упражняваше върху нея въздействие, независимо, че тя желаше точно обратното; нито веднъж не забеляза колко я привлича; той не изпитваше увлечение по нея. Но пък я спаси от Клери и дори след ужасната сцена с Франсис и госпожа Локуд предлагаше отново да ѝ подаде ръка. Не можеше да изрече такава лъжа.

— Не, разбира се, милорд — промълви тя.

— Тогава не се притеснявай. Не става въпрос за саможертва от моя страна. Правя го съзнателно и безрезервно. Не подценявай Клери. Той е студен и отмъстителен мъж. Опита се да ти се натрапи. Ако съм до теб, ще бъдеш в безопасност.

Отново я побиха тръпки.

— Баща ми и брат ми могат да ме защитят. Благодаря.

— Нима? — отвърна той сухо. — А къде бяха, когато най-много ти трябваша? Ти май дори не си им разказала какво се случи.

Отговаряше на истината. Пенелопе трескаво започна да търси друга причина.

— Защо да го правиш? Ако се залепиш за мен, проваляш шансовете си да ухажваш друга дама, с която искрено искаш да бъдеш.

Той се наведе към нея бавно, но достатъчно близо, та тя да различи всички нюанси на синьо в очите му. Усмивна ѝ се с онази пленителна усмивка, която караше жените да въздишат и да се изчервяват.

— А ако тази дама си ти?

— Не говори глупости! — изсумтя тя. — Опити се да се ожениш за сестра ми.

Изричайки тези думи на глас, тя възвърна здравия си разум. В предложението на Атертън — колкото и налудничаво да беше — се криеше една привлекателност, която започваше да отслабва съпротивата ѝ.

— Но не го направих — напомни той невъзмутимо. — Някога с теб добре се разбирахме. Да видим дали ще преоткрием същия... — сведе поглед за миг — ... афинитет.

Тя отстъпи крачка назад и се почувства по-уверена при тази по-голяма дистанция помежду им.

— Не бих искала.

Той пристъпи напред и отново скъси разстоянието.

— Защо не? От какво се страхуваш?

— Да не получа апоплектичен удар в твоята компания, сър.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Удар? Никога не съм докарвал дама до апоплектичен удар.

— Откъде знаеш? — Очите ѝ се разшириха. — Вероятно затова отхвърлят всичките ти предложения за женитба.

Забележката го жегна; изписа се на лицето му: очите му проблеснаха, а усмивката му изчезна.

— Следващото ще бъде прието — обяви той неутрално.

Пенелопе се почувства едновременно и по-добре, и по-зле. По-добре, защото бе свикнала да се справя с Атертън по този начин вероятно я смяташе за свадлива, но така поне не се поддаваше на чара му. Пенелопе не възнамеряваше да бъде следващата млада дама, на която е хвърлил око; следващата, попаднала под чара му, привлекателното му лице и пленителна усмивка. Нямаше доверие на лорд Атертън, дори когато привидно ѝ се притичваше на помощ.

Но същевременно... Една малка част от нея се изпълваше със съжаление. Ами ако наистина иска да я ухахва? Ако я желае? Защо тя да не го е привличала от самото начало, макар да го отричаше, а сега вече да му е невъзможно? Защо това да не са истинските причини за галантното предложение?

Пенелопе безмилостно заглуши това пъклено гласче. Само глупачка би му се поддала. Гласчето въобще нямаше представа какво всъщност мисли или чувства лорд Атертън и тя няма да го слуша.

— Желая ти всичко най-добро — заяви тя на виконта. — Готова съм да се върна при мама.

Без дума повече той я придружи до магазина, където майка ѝ все още избираше платове.

— Благодаря, сър. Беше много мило да ме предупредиш.

Атертън я изгледа изпитателно. Вече не излъчваше чар, но и не бе толкова напрегнат. Никога не я бе гледал толкова изучаващо.

— Ако промениш решението си...

— Няма. — Пенелопе направи реверанс, за да се спаси от неговите пронизващи очи. — Довиждане, милорд.

За нейна изненада той вдигна ръката ѝ към устните си.

— Засега — промълви той.

Завъртя се на пети и се отдалечи. Пенелопе го видя как се скрива зад ъгъла и си повтори, че постъпва правилно.

Но защо ли не се чувстваше по-удовлетворена?

ГЛАВА 11

Бенедикт се върна в казармата объркан.

Не очакваше Пенелопе да приеме предложението му, като се престори на облекчена и благодарна. Познаваше я.

Нещата обаче въобще не се подредиха според очакванията или надеждите му. Възнамеряваше да я очарова, да я убеди, дори да я склони поне донякъде. За момент изглеждаше сякаш постига успех. В отговор на въпроса му дали наистина го ненавижда, тя не успя да се насили да потвърди. Когато обяви, че Клери трябва да бъде прегазен от карета, той едва не избухна в смях. Каквито и недостатъци да притежаваше Пенелопе, определено имаше бърз ум.

Накрая обаче го насочи към него и категорично му отказа.

Луд ли бе да си постави такава цел? Да, някога се разбираха добре, но нищо чудно да е било нейно моментно настроение. Сети се за онзи летен ден, когато компанията им отиде до Хамптън Корт. Бенедикт подхвърли разни измишльотини за призраци в замъка и Пенелопе веднага пожела да се разходят из коридорите. Точно такива неща обичаше като момче и двамата се отправиха натам, докато другите се разхождаха из градините. За миг всичко изплува съвършено ясно в съзнанието му: маранята в горещия ден, тишината в коридорите, изражението на лицето ѝ, когато той постави показалец върху устните си, хвана я за ръка и я поведе по затворения за посетители коридор. В продължение на час той и Пенелопе бродеха вътре, шепнеха и се смееха заедно, като от време на време вървяха хванати за ръка, докато търсеха по-тихи или тъмни коридори, където да открият евентуални привидения. През онзи ден нищо в поведението ѝ не подсказваше, че не го харесва; тя не само го накара да се усмихва, но и да се смее на глас; не само не се отказа от компанията му, а тръгна с него щастлива и с готовност. За пръв път се запита какво ли щеше да стане, ако бе насочил вниманието си към нея, а не към сестра ѝ...

Е, най-добре да ѝ даде малко време да поразмисли. Независимо дали го харесва или не, Бенедикт очакваше решимостта ѝ да се справи

сама да се изпари, когато клюката се разпространи.

Този момент настъпи непосредствено след вечеря във вид на бележка от Томас Уестън. Бенедикт я разгърна и вирна вежди, когато видя подписа. Беше кратка и лаконична; определяше му среща в Грийн Парк на следващата сутрин, без да уточнява за какво ще говорят.

Бенедикт изучава текста няколко минути. Възможно е Пенелопе да е съжалила за отговора си, да е казала на баща си и сега той да иска да обсъди с него направеното днес предложение. Но тогава щеше да получи по-обстойна и по-кротка покана. Това безапелационно повикване говореше за друго.

Нищо чудно да се окаже женен за Пенелопе и то по-скоро, отколкото очакваше.

Пристигна в парка навреме, но Томас Уестън вече беше там. Крачеше напред-назад с наведена глава и ръце на гърба. Бенедикт слезе от коня.

— Добро утро, сър.

Уестън го погледна.

— Атертън. — Направи неопределен жест с ръка. — Имам нужда да повървя.

Бенедикт закрачи редом до него. Изчакваше.

— Досещаш се, предполагам, защо искам да те видя — обяви Уестън след минута.

Бенедикт промърмори, че има някаква идея.

— Имам да ти казвам няколко неща — подхвана събеседникът му с поглед вперен право напред. — Не са подходящи за женски уши, а в моята къща някоя от дамите все някак успява да чуе всичко. Паркът ми се стори по-безопасен. — Хвърли мрачен поглед на Бенедикт. — Откровено казано, никога не съм си представял, че ще водя този разговор с джентълмен от твоя калибър, но ако като баща на две дъщери съм научил нещо, то е: нищо не става така, както съм предполагал. Разговорът ни преди няколко месеца, когато поиска ръката на Абигейл, протече точно както очаквах. — Вдигна безпомощно ръце. — Това трябваше да ми послужи за първо предупреждение. Аби е разумно, интелигентно момиче, но реши ли нещо, няма сила, която да я спре. Напълно пренебрегнах нейната целеустременост. — Отново погледна Бенедикт. — Няма да направя същата предполагаема грешка по отношение на Пенелопе.

Май беше подходящо да разясни обстоятелствата.

— Сър, когато поисках ръката на дъщеря ви Абигейл, го направих с най-благородни подбуди.

— Така мислех и аз.

Уестън спря и го изгледа. За миг Бенедикт се запита дали Уестън не го е привикал в Грийн Парк, за да го застреля и да хвърли тялото му в някой отдалечен ъгъл. В момента мъжът пред него изглеждаше напълно способен на това.

— Но сега сме тук заради определено не толкова благородни подбуди, които имаш към Пенелопе.

— Моля?

По дяволите! Нима Клери все пак е замесил и него в скандала? Така с най-голяма сигурност щеше да привлече вниманието — и гнева — на баща му, а Бенедикт се надяваше да избегне точно това.

— Чух какво се говори из Лондон. — По брадичката на Уестън заигра тик. — Знам какво разправят хората за нея. От съпругата си разбрах, че си бил с Пенелопе вечерта, когато... — Гласът му изневери и едва довърши: — Не съм глупак, Атертън.

— Не, естествено, сър. — Смело посрещна мрачния поглед на Уестън. — И аз чух слуховете. Предупредих я какво може да се случи.

— Отговори ми честно. — Гласът на по-възрастния мъж потреперваше от гняв. — Искрен ли си? Съблазни ли дъщеря ми? Нанесе ли ѝ най-голямото унижение?

В този момент на върха на езика на Бенедикт бе да разкрие какво е участието на лорд Клери. Не той бе посягал на дъщерята на Уестън и не виждаше причина да поеме вината; но премълча. Ако я издаде, няма да я спечели.

— Не. Давам ви дума: не съм.

— Но това се мълви из Лондон — парира го Уестън. — Били я заварили в силно компрометиращо положение. Не свързват името ти със случката, но едва ли ще мине много време, преди и това да стане.

Бенедикт се поколеба. Немислимо бе въобще да не се защити, но една неуместна дума в момента щеше да провали шансовете му. Друг тип баща щеше да го призове на дуел. Очевидно Уестън не възнамеряваше да се стига дотам.

— Човекът, пуснал клюката, го е направил поради засегнатото честолюбие. Госпожица Уестън бе малко раздърпана след...

подхлъзването на стълбището, когато се появих и ѝ предложих помощта си.

— Подхлъзване — повтори Уестън мрачно. — Видях я „Раздърпването“, както възпитано се изразяваш, не се дължи на подхлъзване по стълбите. — Улови изписаната за миг изненада по лицето на Бенедикт и кимна енергично. — Знаем, тя ни излъга. Понякога Пенелопе го прави. Обикновено лъжите ѝ са безобидни, а и Бог ми е свидетел, че като млад често сервирах такива на баща си. Напълно заслужавам моите деца да ми отвърнат със същото. Признавам: допускам го. Тя е най-малката и винаги съм имал особена слабост към нея. Но съм готов да направя всичко, за да я защита, Атертън, без да се съобразявам с последствията.

Бенедикт ясно долови заплахата. Благодарение на баща си се бе научил да схваща скритите опасности и не се затрудняваше да подхване почтителен тон, който даваше резултат пред графа.

— Напълно разбирам, сър. И затова още повече ви се възхищавам. Но се опасявам... — направи пауза, за по-голям ефект: — Госпожица Уестън не искаше да ви разтревожи, но в този случай бе грешка да спести истината.

— Обикновено така постъпва — измърмори Уестън. — Какво всъщност стана?

— Бих казал, но ѝ дадох дума да премълча — отвърна виконтът. — Само като джентълмен на джентълмен: виновникът не е за подценяване, уверявам ви.

Уестън го изгледа свирепо. За пръв път Бенедикт изпита благодарност към баща си. Изпепеляващият поглед на човека насреща въобще не можеше да се мери с безмилостното вторачване на графа, който превръщаше всяка пукнатина в самоувереността му в открита рана. Уестън обичаше дъщеря си; приемаше слабостите ѝ и искаше да я защити, независимо от лъжата. Това обясняваше кръвнишките му погледи днес. Бенедикт откри, че му се възхищава за поведението. Щеше да ги понесе спокойно и търпеливо. Запита се дали Пенелопе оценява докрай баща си. Явно не, щом не му се бе доверила и не бе споделила как я е заплашил Клери.

— Опасявах се от това — призна Уестън накрая. — Приказките, които чух, не са брътвежи на скучаещи дами. Съпругата ми разказва по-забавните клюки: напориста девойка принуждава мъж да се ожени

за нея, след като е позволила на глупака да открадне някоя и друга целувка. Златотърсачи подвеждат неблагоприятни момичета да мислят, че са влюбени в тях, и ги уговарят да им пристанат. Пенелопе не е такава. Нито аз бих прибързал да дам дъщеря си на някой, способен на подобна глупост. Но сегашната история... Атертън, не мога да се примиря. Обвиняват дъщеря ми в безпътство, каквото би накарало и моряк да се изчерви. Ще стане мишена на всеки женкар и негодник в Лондон. Почтен мъж няма да я погледне.

Бенедикт изчакваше.

— Кой разпространи тази история? — настоя Уестън след малко. — Знаеш кой е. Кажи ми и аз ще се разправа с него, докато публично не оттегли клеветата.

— Едва ли ще го направи. — Не допускаше Клери да оправдае никога злословието, независимо какво ще му причини Уестън. — Всеки опит да го постигнете ще развърже още повече хорските езици.

Уестън изръмжа тихо и продължи да крачи едва сдържайки гнева си.

— Възможностите, които ми остават, никак не са по вкуса ми.

Най-вероятно бяха две. Едната: Пенелопе да напусне града за известно време. Това обаче криеше опасността клюките да бъдат приети за истина. Макар самата Пенелопе да предложи да изчезне от града, той се съмняваше дали ще го направи. По-лесно му беше да си представи как напада лорд Клери с ръжен, отколкото да се оттегли опозорена в провинцията.

Втората възможност бе да се омъжи. Бенедикт предполагаше, че Томас Уестън е по-склонен тя да се осъществи. Достатъчно бе Бенедикт да постъпи според повелите на честта. Понеже напълно съвпаднаше с неговите желания, той нямаше никакви възражения. Не така се бе надявал да постигне целта си, но целта оправдаваше средствата...

— Проблемът е, че Пенелопе не държи особено на теб. — Уестън спря и отново се обърна с лице към него. — Или поне така твърди. Не бих дал детето си на човек, когото не иска, но и няма да стоя пасивно, докато тя потъва в позор и срам. Ти, сър, си разрешението на моето затруднение. Или ми кажи името на клеветника, който разпространява лъжи за дъщеря ми, или ме убеди, че ще я направиш щастлива.

— Няма да направя нито едното, нито другото, преди да говоря с Пенелопе.

Сърцето на Бенедикт се сви. Сети се как Пенелопе се разсмя, когато ѝ спомена шепнешком за палавите призраци от времето на династията на Тюдорите; припомни си как се изчерви, когато Франсис Локуд я обвини, че го иска за себе си. Антипатията ѝ май не бе толкова дълбока, колкото твърдеше.

Но и не бе от особено значение. Тя бе в окаяно положение, а той — единственият ѝ съюзник.

Уестън кимна.

— Добре. След разговора обаче бъди готов да направиш или едното, или другото. Иначе последствията няма дати се понаврят, обещавам ти. — Махна с ръка подканващо. — Хайде, нямам време за губене.

* * *

Пенелопе нямаше да признае доброволно, но бе дълбоко благодарна на лорд Атертън за едно: предупреди я насаме за кошмара, който бе на път да разруши живота ѝ, и разполагаше с малко време, за да се окопити.

Щом с майка ѝ се прибраха от пазар, написа и изпрати тревожно писмо на сестра си. В резултат Абигейл пристигна на площад „Гроувър“ почти едновременно с ужасните клюки. Дочула гласа на Абигейл в преддверието, Пенелопе скочи от дивана и се насочи натам бързо, колкото ѝ позволяваше все още пострадалия глезен.

— Аби!

— Пенелопе!

Аби разтвори ръце и притисна Пенелопе в прегръдките си. За миг си позволи да се наслади на облекчението. Сестра ѝ бе само година по-голяма от нея, но до женитбата на Абигейл двете бяха най-добри приятелки. Пенелопе си даде сметка колко много разчита на нея едва когато младоженката се изнесе от бащиния им дом.

— Благодаря ти! — възкликна тя най-накрая, освободила се от обятията на сестра си. Отстъпи за момент назад. — Толкова се радвам, че дойде!

Абигейл се усмихна.

— Как да не дойда? Не съм получавала писмо с повече удивителни знаци.

— Никога не съм писала по-отчаяно писмо — отвърна Пенелопе. — Ако имаше как да го накарам да пламне, след като го прочетеш, щях да го направя.

Сестра ѝ се засмя.

— Тогава да прием по чаша чай и да ми обясниш нещата. Някои изречения направо не ги разбрах.

Пенелопе направи гримаса, докато се насочваха към малкия салон. Като се има предвид в какво състояние се намираше, докато го пишеше, беше истинско чудо, че Абигейл въобще е схванала нещо.

— Не вярвам и сега да успея да обясня всичко по-добре.

— Опитай — насърчи я сестра ѝ с търпелива усмивка. — В какво си се забъркала, Пен?

— В голяма беда — призна тя. — Но не исках!

— Непрекъснато го правиш. Какво стана?

Пенелопе пак направи гримаса, но реши да не възразява. Цялата история за увлечението на Франсис Локуд по лорд Атертън и приятелските ѝ съвети излезе на бял свят. Единствено спести лошото поведение на лорд Клери към Оливия и то, защото приятелката ѝ изрично помоли да не казва нищо на Абигейл. Сестра ѝ слушаше съсредоточено и само от време на време задаваше по някой въпрос. Когато приключи, Пенелопе имаше чувството, че от плещите ѝ се е смъкнал огромен товар; вероятно само за няколко минути, но все пак бе чудесно да ѝ поолекне за малко.

— Боже! — възкликна Абигейл накрая. — Голяма каша. Мама не знае, така ли?

Пенелопе поклати глава.

Сестра ѝ въздъхна.

— Най-добре да ѝ кажеш. Рано или късно ще разбере.

— Съгласна съм. Но искам да имам готов отговор, за да не ме убие на място. — Абигейл я изгледа подозрително и Пенелопе се изчерви. — Продължавам да се надявам да не се наложи да ѝ кажа.

— Не залагай на това, Пен.

— Какво да направя? — простена девойката.

Преднамерено бавно Абигейл започна да си налива втора чаша чай. Пенелопе схвана предупреждението: нямаше да хареса отговора на сестра си.

— Лорд Атертън каза ли ти какво точно се говори?

— Ужасни работи. — Потрепери. — Всякакви похотливости, за каквито се сетиш. По-пикантни от историите на лейди Констанс. Но неговото име не се споменава — добави тя с въздишка на облекчение, че поне това ѝ е спестено.

Абигейл свъси вежди.

— Но Франсис Локуд те е обвинила, че си ѝ го откраднала. Ти го спомена. Колко време ще мине, преди да го повтори?

Гърлото на Пенелопе се стегна. Продължаваше да се чувства огорчена от несправедливото мнение на Франсис. Приглади полата си и се загледа през прозореца, за да си възвърне способността да говори.

— Нека да дойда да живея при теб. До края на годината, а може би и следващата.

Абигейл изсумтя.

— Не ти хареса Ричмънд през лятото, което прекара там, а сега си готова да изкараш зимата? И то в Монтроуз Хил Хаус, където в момента работници оправят всичко от тавана до конюшните?

— Ще издържа — увери я Пенелопе, макар да не бе напълно сигурна след напомнянето на Абигейл.

Прели време баща им купи имение в Ричмънд и на Пенелопе това ѝ се стори края на света. Отстоеше на петнайсет километра от Лондон; беше тихо и спокойно като на село. Единственото вълнуващо нещо се оказа любовната история на Абигейл и Себастиан Вейн. Включваше тайни срещи в гората, шумен скандал, разrazil се наред Ричмънд, опасно пътуване из околността, за да се разгадае стара мистерия и да се намери загубено съкровище. А най-хубавото бе заредената с романтика вечер, когато Абигейл избяга от лорд Атертън и прекара страстна нощ в обятията на Себастиан.

Последната част Пенелопе само си я представяше, защото сестра ѝ отказваше да я коментира. Но като съдеше по бурната реакция на баща им и преди, и след като Абигейл се върна, предполагаше, че е доста близо до истината.

Сестра ѝ само се усмихна.

— Защо не приемеш предложението на лорд Атертън?

Заради постоянното му присъствие, до което това ще доведе. Пенелопе се въздържа и не го изрече на глас.

— Едва ли хората, които днес ми прикачат всевъзможни зlostни епитети, утре ще ме одобряват и уважават, само защото виконт Атертън е до мен!

— Слуховете надали ще затихнат веднага, но и двете сме наясно, че накрая ще спрат. Особено ако се разчуе, че ще се омъжиш за него. Един ден той ще бъде граф, и то със състояние, а няма да е затънал в дългове.

Руменина се разля по страните ѝ.

— Няма да се омъжа за него!

— Не казах това. Просто хората ще гледат по различен начин на теб, ако мислят, че ще се венчае. — Абигейл наклони глава и я изгледа изпитателно. — Признавам: озадачена съм от бурната ти реакция.

— Просто не желая да ти хрумват налудничави идеи — отвърна тя. — Атертън е последният човек, за когото ще се омъжа.

— Последният? — Абигейл я изгледа толкова скептично, че Пенелопе се изчерви още повече. — Той е привлекателен, заможен, очарователен виконт. Наистина ли, Пенелопе? Да не би да предпочиташ зидар или коминочистач?

По-малката сестра свъси вежди и започна нервно да мести чашата си.

— Знаеш какво имам предвид... — промърмори тя.

Абигейл остана смълчана за миг.

— Знам, че когато за пръв път се появи в Харт Хаус ти го одобряваше несравнимо повече.

Пенелопе съжаляваше задето някога сподели това със сестра си.

— Беше преди да разбере истинската му същност. А и тогава само отбелязах, че е изключително привлекателен. Това никога не съм го отричала.

Веждите на сестра ѝ се стрелнаха нагоре.

— Истинската му същност ли? Кое точно имаш предвид? Че дойде с нас мимо волята на баща си да търсим парите, за чиято кражба бе обвинен Себастиан? Или защото позволи на сестра си да признае, че тя ги е взела? Да, ужасно постъпи, признавам. Не. Сетих се: имаш предвид импулсивното му решение да настоява лорд Стратфорд да

напише писмо, оневиняващо Себастиан, което фактически склони татко да даде благословията си да се омъжа за него. — Сви рамене нехайно въпреки изпепеляващия поглед на Пенелопе. — Не си много убедителна.

— Не е възразявал, когато баща му е пуснал злите слухове по адрес на Себастиан — напомни тя. — Години наред е пазил тайната. Обърнал е гръб на приятел.

Абигейл се поколеба.

— Нещата не са толкова прости. Себастиан ми разказа много неща за него и според мен ти го съдиш прекадено строго.

— Нима? Как да му прости човек, че е подвел всички да смятат най-добрия му приятел от детинство за крадец и убиец? — Очите на Пенелопе се разшириха. — Да не говорим как остави Себастиан да допълзи до вкъщи, след като бе паднал на нараненото си коляно. И то в момент, когато Себастиан беше гост в неговия дом!

— Не казвам, че няма за какво да бъде упрекат — възрази сестра й. — Но животът му не е така лесен, както изглежда. Лорд Стратфорд не е нито добър, нито любящ баща. По думите на Себастиан навремето редовно биел Атертън.

Пенелопе стисна устни. Отказваше да изпитва съжаление към виконта. Не беше трудно да повярва, че граф Стратфорд е жесток баща, но Атертън бе зрял мъж. Щом е неспособен да се опълчи на баща си, какво говори това за него?

— Кроеше планове и интриги как ще се ожени за Франсис толкова скоро, след като те ухажваше.

— Слава богу — възкликна Абигейл за огромна изненада на Пенелопе. — Щях да се чувствам ужасно, ако е бил истински огорчен.

— Кроеше планове и интриги — опита тя отново, съзнателно натъртвайки на думите, за да прозвучат още по-противно. — Не беше влюбен в нея, както не беше влюбен и в теб! Що за човек постъпва така?

— Явно си търси съпруга — отвърна сестра й спокойно. — По думите ти тя е мило момиче. Ухажват ли я други?

— Да — промърмори Пенелопе след малко.

— Има ли добри връзки? Зестра?

— Да.

— Звучи ми съвсем естествено. Привлекателен джентълмен на неговите години и с неговия ранг се нуждае от съпруга. Тя очевидно е от типа, който всеки ще предпочете. Ти какво направи, за да развалиш нещата?

Пенелопе продължаваше да се муси и изобщо не очакваше подобен въпрос. Зяпна, поруменя, а после вирна брадичка.

— Нищо.

— Така ли? — попита Абигейл суховато.

Пенелопе се изчерви още по-силно.

— Попита за какъв мъж бих се омъжила и ѝ обясних. Посъветвах я да се увери, че Атертън държи на нея, преди да приеме предложението му. Това е всичко.

— И какво стана?

Прочисти си гърлото.

— Не съм в течение. Видях ги да танцуват. Бяха хубава двойка. След това излязох от залата. А после се случи... инцидентът. Госпожа Локуд ме гледаше високомерно и гневно, а Атертън сподели, че Франсис не искала никога повече да го види. Но, кълна ти се, Аби, нямам представа какво е станало. Той не ми каза, а Франсис... Тя едва ли някога ще ми проговори.

Това я огорчаваше. Пенелопе си даваше сметка за недостатъците си, но нелоялността не беше сред тях. Франсис е... беше нейна приятелка и тя никога не би ѝ отнела мъж, който я ухажва. Още я болеше от искреното разочарование в очите на Франсис, когато заяви, че Пенелопе лъже.

— Не искам да те наранявам, Пен, но това е най-малката ти грижа в момента.

Така е. За жалост нямаше идея какво да направи по отношение на Клери. Надяваше се скоро да се умори да разпространява лъжи за нея. Дано се случи нещо друго по-скандално, та хората да имат къде-къде по-интересни неща, за които да говорят.

— Знам, но дружбата ми с нея ми липсва. А и какво да правя с всичко останало?

— Приеми предложението на лорд Атертън.

Пенелопе направи нетърпелив жест и Абигейл въздъхна.

— Омъжи се за друг. Или убеди Джейми да те заведе в Италия за няколко години. Или си отрежи косата и живеи като мъж до края на

живота си.

Пенелопе я зяпна, после промърмори недоволно:

— Исках ти разумен съвет.

— Какво не му е разумното да се омъжиш за друг?

— За кого?

В гърдите ѝ се надигна тревога. Беше убедена, че както винаги сестра ѝ ще намери смислено и приемливо решение. Цялото детство на Пенелопе щеше да премине в наказания, ако сестра ѝ не я въвличаше в приключения, хем вълнуващи, хем не така опасни колкото нейните приумици. Да прекара няколко години с брат им в Италия? По-скоро би живяла като мъж, ако се налага.

— Пенелопе, не знам — отвърна Абигейл. — Понеже в момента нямаш ухажор, според мен благоволи да приемеш предложението на лорд Атертън. Има вероятност да промениш мнението си за него. Спомни си колко го хареса при появата му в Харт Хаус. Не забравяй колко забавен беше, когато ни заведе в Хамптън Корт. Тръгна да търси призрак, за да те развлича.

Пенелопе отвори уста, за да възрази, но Абигейл вдигна ръка и я спря.

— Себастиан не го упреква, а той беше ощетеният. Защо и ти не му простиш? Той предлага да ти направи огромна услуга.

Пенелопе стисна устни и се загледа в ръцете си. Как да признае на сестра си, че с тактиката си да демонстрира колко не харесва лорд Атертън фактически брани личното си спокойствие. Ако разбере, Абигейл ще го приеме като разрешение да се намеси.

Докато се чудеше какво да отговори, вратата се отвори и майка им влезе. Беше силно пребледняла, с вдървени рамене.

— Пенелопе — заговори тя с тих, разтреперан глас, — чух нещо ужасно. Баща ти току-що ми каза. Държала ли си се... — Замълча, за да се овладее. — Държала ли си се както говорят хората?

Всичко беше изписано по лицето на майка им. Тя, както и баща им, очевидно знаеше. Почувства се обречена.

— Не, мамо — прошепна все пак и се сви на стола.

Майка им я изгледа невярващо, но това изражение бързо премина. Прекоси стаята и седна.

— В пълно неведение съм какво да правя. По лицето ти разбирам, че знаеш за какво говоря.

Пенелопе кимна плахо. Майка ѝ преглътна и продължи:

— И въпреки това предпочете да не ми кажеш?

Пенелопе никога не се бе чувствала така засрамена и никога не бе съжалявала толкова, че е отложила нещо. Преди не знаеше как да подхване темата; сега не знаеше какво да отговори.

Абигейл наруши напрегнатата тишина.

— Точно обсъждахме как да се справи, мамо...

— Когато ми трябва съвета ти, ще се обърна към теб, Абигейл — прекъсна я майка им ледено. — Става въпрос за Пенелопе и защо не е казала нищо, макар да се носят слухове каква разпусната и неморална жена е!

— Не знаех как да ти кажа, мамо. Съжалявам.

— И затова премълча? — Очите на госпожа Уестън бяха гневни, а тонът ѝ ставаше все по-рязък. — Дори не намекна. Нито сподели. Как можа?! — Поклати глава. — Излъга ме. Била си се подхлъзнала на стълбището у семейство Госнолд, навехнала си глезена си. Доверих ти се, Пенелопе. Повярвах ти. Каква глупост!

Устата ѝ беше пресъхнала, но успя да смотолеви:

— Не исках да се тревожиш... Не мислех, че ще се стигне дотук...

— А сега какво мислиш? — скастри я госпожа Уестън.

Затвори очи и вдигна ръце към брадичката си. Пенелопе познаваше тази поза. Майка ѝ се молеше да запази търпение; правеше го само при потресаващи обстоятелства. Побиха я тревожни тръпки. Това означаваше, че най-лошото предстои.

Оказа се права. Вратата се отвори и баща ѝ влезе, следван от лорд Атертън.

— Абигейл — заговори баща им, — остави ни насаме.

Тонът му не търпеше възражение. Сестра ѝ само дето не хукна, но все пак успя да ѝ хвърли съчувствен поглед. Пенелопе се изправи. Чувстваше се като Жана д'Арк пред кладата. Атертън я наблюдаваше прекалено изпитателно, което я изпълваше с допълнителна тревога. Самият факт, че е тук, не вещаеше нищо добро.

Баща ѝ се обърна към нея:

— Какво си мислеше, дете?

Разочарованието в тона му я съсипа. Пенелопе обожаваше баща си, а изражението му в момента бе напълно отчаяно.

— Съжалявам, татко. Не предвидих какво ще последва... Щях да ви кажа...

— Трябваше да се досетиш, че е задължително да кажеш на мен или майка си, поне да сме предупредени, ако не друго! — Прокара ръка по лицето си. — Вече обаче няма значение. Въпросът е как да ограничим бедствието.

Пенелопе избягваше да срещне погледа на лорд Атертън, но не ѝ бе лесно и да стои лице в лице срещу родителите си.

— Мисля да избягам в Индия.

В този момент всяка отдалечена колония, пък било тя пълна с тропически насекоми и туземци — канибали, ѝ се струваше по-привлекателна.

— Недей да ми остроумничиш! — скара ѝ се баща ѝ. — Кой пусна тези злостни клюки?

Не устоя и за миг извърна глава към виконта. Не им беше казал. Той само вдигна едната си вежда и леко наклони глава към баща ѝ, сякаш я подканваше да изобличи Клери. Не знаеше как да постъпи. Ако каже на баща си, това може да я спаси; но може и да не я спаси. Клери имаше презрително отношение към семейството им. Ами ако баща ѝ го извика на дуел и Клери го убие? Пенелопе си представи как майка ѝ плаче безутешно над мъртвото тяло на съпруга си, проснато на тревата в Хамстед Хийт и прехапа устни. Боже, ужасна каша забърка, но няма да допусне баща ѝ да пострада заради нея.

— Не мога, татко.

— Напротив! Можеш и ще го направиш.

Умът ѝ работеше трескаво. Ами ако каже нещо — не истината докрай — и така се освободи от примката? Например: Клери е бил пиян, пресрещнал я е и сега лъже, за да прикрие неприемливото си поведение? Или че е бил друг мъж, чието лице така и не е видяла. Или дори да обвини Франсис и да загатне, че го прави от женска ревност... Тръсна леко глава, за да прогони мисълта. Беше прекалено късно, даде си сметка тя; нямаше смислено обяснение. А щом баща ѝ бе довел лорд Атертън тук, значи и той го знае.

— Няма полза да ти кажа, татко — обади се тя тихо. — Дори да си вземе назад думите, злото вече е сторено.

Баща ѝ въздъхна и бавно се настани на стола до майка ѝ. Отпусна глава и когато майка ѝ му подаде ръка, той се вкопчи в нея

сякаш щеше да го спаси от удавяне. Пенелопе извърна очи, давайки си ясна сметка колко дълбоко е разочаровала родителите си, и зърна Атертън. Внимателно наблюдаваше майка ѝ и баща ѝ, но явно усети погледа ѝ, защото обърна глава и срещна очите ѝ. Изпита странното усещане, че тя му се явява в напълно нова светлина, все едно до момента изобщо не я беше виждал.

— Господин Уестън, разрешавате ли да разменя няколко думи с Пенелопе?

За пръв път произнесе името ѝ. Пенелопе преглътна и се вторачи в ръцете си. Щеше ѝ се да не го бе чула. После нещата станаха още по-зле, защото той добави:

— Все пак става въпрос за нещо интимно.

Баща ѝ кимна и заедно с майка ѝ излязоха. Стаята ѝ се стори странно малка сега, когато в нея бяха само тя и лорд Атертън. Навлажни устни.

— Да, милорд?

Той седна на стола до нея.

— Проведох целенасочен разговор с баща ти. Накрая той ми предложи избор, който всъщност зависи от теб.

— А именно?

Сърцето ѝ радостно трепна; задаваше се някакъв избор.

— Настоява да узнае кой мъж разпространява клюките.

Тя отчаяно прехапа устни.

— Не мога да му го кажа — промълви тя.

Нямаше да въввлече Оливия, в каквато и беда да се намираше приятелката ѝ, с нищо няма да ѝ помогне, ако ѝ навлече гнева на баща си.

И без това силно се притесняваше за Оливия. След като Клери съсипваше Пенелопе по този начин, какво щеше да причини на Оливия? И отново си представи ужасната картина: баща ѝ лежи окървавен в Хамстед Хийт, а Клери стои изправен над него с димящ пистолет в ръка.

Атертън издиша сякаш бе очаквал подобен отговор.

— Защо не? Кого прикриваш?

Тя трепна, но отвърна:

— Никого.

— Друг мъж ли? — настоя той.

Пенелопе се изчерви.

— Не!

Раменете му се отпуснаха.

— Тогава няма причина да не се омъжиш за мен.

— Само дете не искам!

— Нежните ми чувства са разбити — отбеляза той суховато.

— Ха! Та ние двамата дори не се харесваме — промърмори тя.

— Не е вярно, както знаеш. — Протегна ръка. — Ела насам.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Защо?

— Довери ми се за миг. — Тя не помръдна и той хвана ръкохватките на стола ѝ и го притегли към себе си, докато коленете им се докоснаха. Пенелопе замръзна на място, а той се наведе напред. — Не е вярно, че не те харесвам — обяви той нежно. — Напротив. Откакто те зърнах за пръв път реших, че си омайна.

— Нищо подобно.

Опитваше се да не гледа как черни кичури се спускат над челото му. Беше романтично, поетично и съблазнително. Дяволите да го вземат! Защо е толкова привлекателен, особено отблизо?

— И се разбирахме чудесно — продължи той, без да обръща внимание на възраженията ѝ. — Първоначално.

— Първите впечатления невинаги са точни.

Един кичур стигаше чак над лявото му око. Запита се какъв ли е на допир, а после впи нокти в дланите си, за да накаже ръцете си за любопитството.

— Пенелопе — промълви той, — и двамата сме в затруднено положение. — Вдигна ръката ѝ изненадващо внимателно, сякаш е от крехък порцелан, и разтвори пръстите ѝ. Наведе глава и прокара устни по пулсиращата вена на китката ѝ. — За щастие можем да се спасим взаимно.

Стаята се завъртя пред очите ѝ. Сърцето ѝ бе на път да се пръсне. Усещаше топлия му дъх върху кожата си; той придържаше дланта ѝ към бузата си, по която усещаше леко наболата му брада. Бог да ѝ е на помощ, но почувства как нещо в нея трепна. Нехаресването ѝ всъщност представляваше предпазна стена, предназначена да я пази от собствените ѝ силни пориви да се хвърли в прегръдките му с молба да ѝ причини безчет скандални неща. А сега той разрушаваше тази

преграда тухла по тухла. Съвсем скоро Пенелопе щеше да бъде напълно беззащитна.

— Не е редно според мен — положи тя последно усилие.

Гласът ѝ обаче не бе вече така напорист, а звучеше по-скоро съжалително.

Той вдигна глава и впи сините си очи в нея.

— А според мен е.

Пенелопе преглътна. Той продължаваше да държи ръката ѝ, но съвсем леко; ако я дръпнеше, щеше да я освободи. За жалост тя не бе в състояние да предприеме каквато и да е разумна стъпка, когато той я докосваше. Никога не бе виждала тази негова страна... Но това се дължеше на факта, че досега той не бе искал да се ожени за нея. Тази мисъл ѝ вдъхна известен кураж.

— Така ли правеше предложение и на другите момичета?

— Не — отвърна той. — Но досега май не правех нещата както трябва. Нещо липсваше...

Отпусна тежестта си напред, плъзна се от стола и застана на коляно. Пенелопе знаеше какво ще последва — дори затаи дъх, когато той се наведе напред — а не бе в състояние да предприеме каквото и да било, за да го спре. Дори една предателска част от нея се оживи от перспективата и се наложи да се хване за стола със свободната си ръка, за да не го погали. Опияняващият му поглед не се откъсваше от нея; Пенелопе предположи, че го зяпа като слабоумна, без да е в състояние да помръдне, мисли или диша, когато устните му се насочиха към нейните.

Трепна при първия допир. Като зли духове, освободени от капана си, мислите ѝ се редуваха една след друга. Как си представяше, че той се влюбва в нея още при първото му влизане в салона на майка ѝ и как я дари с широка усмивка; колко глупаво постъпи в стремежа си да привлече вниманието му: хвърли си шапката през борда на лодката, а той галантно ѝ я върна; как го предизвика да отидат да търсят призраци в Хамптън Корт и през цялото време се надяваше той да я целуне; в какъв захлас изпадна от изпратените цветя... докато не разбра, че букетите са за майка ѝ и сестра ѝ. И дори колко ревнуваше, когато той насочи вниманието си към Абигейл и даде на всички да разберат, че не тя, а сестра ѝ е милото, разумно момиче Уестън, което той желае.

Но... сега той не целуваше Абигейл, не целуваше Франсис Локуд или друга млада дама. Целуваше нея, устните му се движеха нежно и същевременно предизвикателно върху нейните и тя осъзна, че неволно се е размекнала и отвърща на ласката. С изключение на ръката ѝ, все още в неговата, той не я докосваше никъде, но Пенелопе се чувстваше прикована към стола. Навярно не желаше да помръдне, за да не наруши този момент на неочаквана нежност, от който дъхът ѝ бе секнал.

— Ожени се за мен, Пенелопе — прошепна той все още с устни върху нейните.

Съпротивата ѝ бързо се топеше.

— Не мисля, че е редно — отвърна тя също така тихо, но и честно.

— Глупости. Довери се на чувствата си.

Устните му се впиха в нейните. Пенелопе изненадано си пое въздух. Той хвана брадичката ѝ, разтвори устните ѝ и ѝ даде да разбере, че целуването е нещо много повече, отколкото си представяше.

— Желаш ли ме?

Не бе най-убедителното изискване за един брак, но се чувстваше хваната в капан и го осъзнаваше. Всяка дребна утеха щеше да ѝ дойде добре.

— Да. — Хвърли поглед към вратата. — Достатъчно, за да извърша всички онези срамни неща, в които ни обвиняват, ей сега и тук, на дивана, стига родителите ти да не бяха пред вратата.

Лицето ѝ пламна, но не от мисълта за родителите ѝ. Ако се омъжи за него, той ще я люби.

— Какви неща?

На устните му заигра усмивка.

— Омъжи се за мен и ще разбереш.

Тя се колебаеше, но се поддаде. Нима имаше избор? Кимна плахо.

Злорада усмивка се появи на устните му. Той отново се наведе и пак я целуна, но по-настойтелно.

— Ще се сработим.

Пенелопе не бе толкова сигурна, но вече беше късно. Атергън отиваше към вратата, за да каже на родителите ѝ. Макар тайно — и

неохотно — да се възхищаваше как панталоните очертават бедрата му, тя се притесняваше дали не допуска ужасна грешка. Ако не я беше целунал, ако не бе успял да открие огромната ѝ, макар и необяснима слабост — колко силно я привлича — щеше ли да се поддаде? Отпусна разтрепераните си ръце в скута и се опита да прикрие вълнението си. Някога мечтаеше той да я целуне и да ѝ каже колко я желае. Дълбоко в сърцето си признаваше, че днешната целувка беше прекрасна: нежна, прелъстителна, но... прекалено кратка. Искаше той да я целуне отново.

Ала в този миг в ума ѝ се мярнаха, и то доста настойчиво, думите на майка ѝ: Внимавай за какво мечтаеш, Пенелопе. Възможно е да го получиш.

ГЛАВА 12

Всичко стана за няколко дни.

Госпожа Уестън настоя за малка, но изискана церемония. Абигейл все още беше в Лондон и освен нея присъстваха само господин и госпожа Уестън, Атертън и тя.

Не, не Атертън. Бенедикт. Вече имаше право да го нарича така.

Понеже живееше в офицерското помещение на казармата, Атертън нае няколко стаи в хотел „Миварт“, докато си намерят къща. Беше съвсем близо до площад „Гроувър“, но с напредването на деня и особено когато свалиха сандъците ѝ, готови за път, Пенелопе продължаваше да се колебае. Лизи, камериерката ѝ откакто стана на дванайсет, идваше с нея. Потегли с багажа, за да подготви всичко в хотела. Оставаше само да се сбогува със сестра си и родителите си и да се качи в каретата с Атертън за краткото пътуване до „Миварт“, което премина в пълно мълчание.

Почти изпита облекчение при вида на униформени от кавалерийския полк, дошли да ги поздравят. Почти, защото бе очевидно, че са пили и бяха решили да вземат Атертън със себе си, за да пийнат още в близка таверна. Без да я погледне, той тръгна с тях и остави портиера да ѝ покаже стаите.

В хотела цареше блажено спокойствие. Пенелопе не бе отсядала в хотел и с любопитство обиколи помещенията. Лизи вече бе разопаковала багажа и се бе оттеглила за нощта, така че беше сама. Имаше дневна с прозорци към Брук Стрийт. Тя надникна и видя съвсем различна гледка от онази, която се виждаше от стаята ѝ на площад „Гроувър“. Дори в този късен час сновяха карети, долавяше и виковете на гвардейците в кръчмата. Определено не беше като вкъщи.

Е, сега там вече не беше нейният дом. Вече не е госпожица Уестън, а лейди Атертън. Самото име я караше да скръсти ръце пред гърдите си, сякаш за да се защити. Как успя да се забърка в тази каша? Не надникна, но знаеше, че вратата вдясно води към спалня. Независимо от старанието си, не преставаше да мисли за безчетните

наслади, описани от лейди Констанс. Дали Атертън щеше да направи някои от онези неща с нея? Беше ли готов? И най-важното: щеше ли да се справи така добре, както любовниците на Констанс?

Каквито и недостатъци да имаше Пенелопе, тя бе реалист. Не виждаше нищо лошо сама да ръководи съдбата си, но и не виждаше смисъл да плаче заради лошото стечение на обстоятелствата. Вместо да пилее време като лее сълзи, по-добре да го посвети на мислене как да подобри ситуацията, в която попадна. Защото, ако имаше ситуация за подобряване, то определено беше сегашната: омъжена е, докато смъртта ги раздели, за мъж когото не само не познава добре, но и определено не обича. Този мъж първо искаше да се ожени за сестра ѝ, а после за приятелката ѝ; многократно бе губил търпение в нейно присъствие; но същевременно я целуна така настойчиво, че тя, загубила ума и дума, прие да му стане съпруга. Следователно няма кого да вини освен себе си.

Запита се защо той толкова настоя да се венчаят. Едно беше сигурно: той желаше този брак. Понеже бе подслушвала родителите си, знаеше за възраженията на баща си — той не бе склонен да се съгласи. Не смяташе Атертън за подходяща партия за нея. Майка ѝ също не бе съгласна, но думите на баща ѝ я заинтригуваха повече. Той заяви на Атертън, че няма да има сватба, ако Пенелопе не приеме. Предупреди виконта, че внимателно ще следи дали Пенелопе е щастлива. Грижата на баща ѝ да я види щастлива я радваше, но от друга страна се чувстваше дребнава егоистка, задето не се обърна към него по-рано, преди нещата да се объркат така.

Нямаше кого да вини освен себе си.

Пенелопе си пое дълбоко въздух и си напомни, че трябва да разчита единствено на себе си, за да бъде бракът ѝ щастлив... Поради неизяснена засега причина Атертън настояваше да се ожени за нея. Значи ще бъде сговорчив. Вечерта на инцидента се вторачи в бюста ѝ с неподправен интерес. Желаше я. Независимо от полаганите усилия и тя го желаше, а сега нямаше причина да не се поддаде на това чувство. Звучеше като добро начало.

Отново обходи стаята и се запозна с всички удобства и дребни луксове. Мнението ѝ за хотелите бе далеч по-високо, когато приключи. Съпругът ѝ обаче още не се бе върнал. Часовникът на полицата над

камината показва, че го чака от час. Какво прави той, попита се леко раздражена тя. Беше първата им брачна нощ.

Тази мисъл я наведе на следващата. Сега Пенелопе бе омъжена. Като такава има право да чете каквото си иска и майка ѝ нито може да ѝ забрани, нито да я накаже. Втурна се в спалнята и започна да рови из куфара — търсеше брой на списание „Акерман“, между страниците му бе скрит не един, а два броя на „50 начина да съгрешиш“. Абигейл ѝ даде липсващия трийсет и трети брой и шепнешком я увери, че е изключително интересен. Пенелопе се надяваше да е така; онзи с червените копринени панделки още не ѝ излизаше от ума. Защо да не го остави на видно място, та Атертън да го види... Ала преди да се настани удобно, за да му се наслади, чу изскърцването на вратата в дневната. Инстинктивно напъха брошурите обратно в куфара и прекоси спалнята навреме, за да види как Атертън затвори вратата и се облегна с гръб на нея. Сюртукът му бе раздърпан, косата — разрошена. Щом я зърна, устните му се разтегнаха в лукава, хищна усмивка. От обичайния му чар нямаше и следа.

— Добър вечер, мила съпруго — засмя се той гърлено.

Тя го огледа от главата до петите.

— Ти явно си прекарал добре.

— Дотук определено — съгласи се той и се отгласна от вратата.

— А ти?

Тя свъси вежди от раздражение. Бе седяла тук да го чака, а той се бе забавлявал с другарите си. Колкото повече се приближаваше, толкова осезателно усещаше миризмата на алкохол.

— Не колкото теб, очевидно.

Той се засмя.

— Вдигнахме няколко тоста. Как да им откажа? — Придърпа стол от масата, отпусна се тежко и извади плоско шише от джоба. — Ревнуваш ли?

— Задето си пил и не си в състояние да вървиш по права линия ли? Не!

Той наклони глава на една страна и я загледа изпитателно.

— А ти на какво благородно занимание посвети времето си, докато ме чакаше?

— Питам се как ще успеем да си доставим щастие през следващите няколко десетилетия. — Погледна тенденциозно малкото

шише, което той държеше между пръстите си. — Явно ще ни е нужен силен алкохол.

— Мислиш ли? — С обувия си в ботуш крак издърпа още един стол. — Тогава да пийнем.

— Дамите не пият.

Той се обърна назад и от подноса на масичката зад себе си взе две чаши. Наля по малко в двете.

— Дамите не пият, защото почитените им и уважавани майки не им разрешават. Сега ти си омъжена жена. Пийни с мен.

— Това уиски ли е? — попита Пенелопе с неприкрит интерес.

Той я караше да направи нещо нередно, но пък...

— Отлично френско бренди. — Усмивката му говореше за пъклени намерения. — Не те е страх, нали?

Тя се поколеба само за миг, после седна решително.

— Въобще не. Просто мразя миризмата на уиски и няма да пия, дори да ме принудиш.

Той взе чашата си и с театрален жест я вдигна във въздух. Всичките му движения бяха леко забавени и неуверени.

— За брака ни — обяви той, докато я наблюдаваше с блеснали очи.

И Пенелопе вдигна чашата си.

— Щом настояваш.

Отпи малка глътка. Напитката беше остра, но пивка. Макар да се сепна и да премигна няколко пъти, усети топлина да се разлива по тялото ѝ.

Тъглчетата на устните на съпруга ѝ се извиха в усмивка. Той изпи питието си на един дъх и си наля ново. Пресегна се и наля още и в нейната чаша.

— За бъдещето ни — обяви той.

Ще бъде по-лесно, ако хитрувам, реши тя и покорно отпи още една глътка.

— Пиян ЛИ СИ?

— Малко — отвърна той без чувство за вина. — А ти?

Тя облиза устните си, защото по тях се бе задържала капка бренди.

— Не, разбира се.

— Тогава пий.

Той вдигна чашата си и отново я изпи на един дъх.

— Защо да се напивам?

Атертън сви рамене и си разхлаби вратовръзката. Сюртукът му се бе свлякъл от раменете, а жилетката бе наполовина разкопчана. Изпод мигли Пенелопе наблюдаваше как развърза вратовръзката и я хвърли на пода. Ризата му се разтвори около врата и тя видя кожата на гърдите му. Изглеждаше дързък и опасен, а не благоприличен както винаги.

— Не е задължително да се напиваш — подхвърли той, — но си представях, че ще ти е приятно да изживееш подобно приключение.

Пенелопе отпи отново. Този път влезе много по-лесно, с копринена мекота. Пак отпи. Чашата ѝ бе почти празна.

— Надявах се на нещо по-интересно, а не да седя в хотелска стая и да пия бренди.

Той праметна една ръка през облегалката на стола и деликатно се оригна. Очите му се плъзнаха по нея с видимо възхищение.

— Какво друго например?

Когато брат ѝ Джеймс се напиеше, говореше много. А на следващия ден не си спомняше и половината от казаното. Затова пък Пенелопе научаваше някои доста интересни и полезни неща, докато го слушаше; неща, които дори родителите ѝ не знаеха. Така разбра, че прислужницата Мили е пратена в провинцията не заради белите си дробове, а защото носи дете от конярчето Джордж; чу и че главният коняр е набил Джордж, преди да му увеличи заплатата и да му разреши да се ожени за Мили. Узна също, че състудентът на Джеймс — Едуард — е бил отстранен за развратно поведение с портиера на общежитието; така разбра, че господин Уилфорд се е самоубил, а не е станал жертва на нахлуване в дома му, както се разправяше, и че детето на лейди Барлоу, родено години след женитбата ѝ, всъщност е от личния прислужник на съпруга ѝ.

Пенелопе недоумяваше откъде Джеймс научава тези неща, но ѝ се струаха впечатляващи. За жалост брат ѝ почти се отказа от алкохола — поне когато тя бе наоколо — но се запита дали и Атертън не е същият.

Откриваше ѝ се възможност да изкопчи от него искрени отговори на въпроси, които я терзаеха от месеци.

— Ами, да си поговорим — предложи тя и побутна чашата си напред. — Да се опознаем...

— Има и други начини да се опознаем... — Той хвърли пореден жаден поглед към гърдите ѝ и пак ѝ наля. — Какво трябва да знам за съпругата си?

Тя се замисли, докато отпиваше бавно от питието. Боже, нищо чудно, че мъжете изпиват цели бутилки. Дяволски вкусно се оказа. Чувстваше се смела, умна и почти непобедима.

— Веднъж попита защо не те харесвам. Аз отрекох, но ти май не ми повярва, особено като се има предвид, че излъгах. — Думите ѝ приковаха вниманието му. Веждите му се стрелнаха нагоре, а ръката с чашата увисна във въздуха. Пенелопе сви рамене. — Не разбирам как почтен човек ще обърне гръб на дългогодишен приятел и ще допусне всички в града да го порицаят и дори да го отбягват. — Наклони глава, но лицето ѝ остана безизразно. — Защо го направи?

Атертън изпи поредното си питие на екс.

— Не възнамерявах да стане така. Никога не съм мислил злото на Себастиан.

— Но го обвини, че е кроил планове да забегне със сестра ти — напомни му тя.

Той отпусна глава назад сякаш стотици пъти се бе изправял пред този въпрос и е отегчен до смърт.

— Тя изчезна посред нощ. Беше сериозно увлечена по него, а знаех, че и тя му е слабост. Нямахме много места, където да се скрие в Ричмънд. Не беше нелогично да си помисля, че е отишла при Бастиан.

Бастиан. Пенелопе никога не бе чувала някой да го нарича така. Дори Аби. Сигурно това галено име подсказваше колко дълбоко е било приятелството им, преди да го загърби.

— Добре: отишъл си да я търсиш в дома му. Но защо реши, че я е склонил да му пристане?

Той разклати шишето, доближи го до окото си и надзърна вътре.

— Бях се побъркал от страх. Наговорих неща, които не мисля.

— Побъркал си се от страх ли? — възкликна тя изненадано. — Защо?

Погледна я с блеснали очи и тя изведнъж си даде сметка, че съвсем не е толкова опиянен, колкото изглежда. После изражението му

се отпусна, той катурна шишето на масата и се пресегна за бутилка от бюфета.

— Можеше да е паднала в реката. Или да са я отвлекли разбойници. Беше шестнайсетгодишна. Вече признах, че сбърках, нали?

Пенелопе наблюдаваше как налива щедра доза бренди първо в своята чаша, после — в нейната. Страхувал се е за Саманта, но не е отишъл на реката с кука; отишъл е в дома на Себастиан. Имаше нещо, което спестява, но за момента реши да не настоява.

— Тогава защо не се опита да убедиш хората, че не е убил баща си?

Той направи гримаса.

— Как? Не знаех къде е старият господин Вейн. Аз никога не изрекох тази клевета, а и не се съгласявах, чуех ли я от друг.

— Но и никога не се застъпи за него, нали? — не се въздържа да попита тя.

Очите на Атертън потъмняха, пръстите му се стегнаха около чашата. Пенелопе също се напрегна.

— Бях млад — заговори той след време. — Не бях нито толкова разумен, нито толкова благороден, колкото трябваше да съм. Поисках прошка от Себастиан и той ми я даде. Не желях да страда или да го избягват. Радвам се, че откри щастието.

В тона му определено се бяха прокраднали предупредителни нотки. Пенелопе реши да се съобрази с тях; донякъде. Искаше да узнае още толкова неща. Наклони глава и вдигна въпросително вежда.

— Въпреки че той взе момичето, за което искаше да се ожениш?

Той я погледна слисано, после се изсмя.

— Въпреки това.

— Отказът на Аби много ли те натъжи?

Той поклати глава.

— За теб всичко ли е само море от страст и емоции? — Отново посегна към чашата си. — Нямах да й направя предложение, ако не се надявах да го приеме. — Замисли се с вдигната чаша и добави; — Същото важи и за госпожица Локуд, ако това е следващият ти въпрос.

Изпи си питието.

Лицето на Пенелопе пламна.

— Значи не си обичал нито едната, нито другата, така ли?

— Да — потвърди той охотно. — Мъжът предлага брак по много причини. Любовта е само една от тях.

Тя се навъси, но бързо промени изражението си. Чашата ѝ, недокосната от известно време, стоеше пред нея. Взе я и бързо отпи; този път почти не усети топлината от алкохола.

— Но е важна. А ти дори не си се престорил на увлечен. Затова сестра ми ти отказа, а Франсис не иска да те види повече, нали?

Този път той я погледна с досада.

— Всички ли случаи, когато ме е унижавала жена, ще си припомняме? Една келнерка в университетската кръчма дори не искаше да ме целуне...

— Ха! Нищо чудно! — промърмори тя.

— А една жена ме побъркваше от месеци — продължи той. — При първата ни среща беше чаровна и приятна, но бързо стана капризна. Танцуваше с мен една вечер, а на следващата беше готова да ме обезглави със собствената ми сабя. Склонен бях да се извиня — дори за грехове, които не бях извършил — но тя ме посъветва да стоя много далеч от нея и на всеослушание обяви, че никак не ме харесва.

Пенелопе трепна от изненада.

— Но на това тази сутрин май се сложи край, а? — добави той и ѝ намигна многозначително.

Тя стисна устни. Идеята ѝ се оказа лоша. Не беше такъв словоохотлив пияница като Джейми, а отговорите му ѝ разваляха настроението въпреки всичките ѝ усилия да не го позволява.

— Все пак трябваше да се опиташ да им се харесаш — отбеляза тя хладно. — И за двама ни щеше да е по-добре.

— Но тогава нямаше да сме тук и да се наслаждаваме на брачната си нощ, нали?

— Не. Всеки от нас щеше да прави нещо далеч по-приятно — сопна се тя. — Например да прием обори или да чистим камини. Така поне щяхме да си спестим този безсмислен разговор.

— Да прием обори?! Изключено. — Той вече не седеше полуизлегнат на стола, а с изненадваща бързина се бе надвесил над нея. — Добре. — Вторачи се в нея. Черните му кичури се бяха разпилели по челото, а сините му очи я пронизваха. — Питаш защо съм ухажвал сестра ти и госпожица Локуд. Искаш да разбереш истинската причина.

Пенелопе долови скритата заплаха в думите му, но кръвта ѝ кипеше. Нервите ѝ бяха изопнати и не я интересуваеше какво може да последва.

— Да, ако не си прекалено голям страхливец, за да го признаеш.

— Страхливец? — Веждите му се стрелнаха нагоре. — Мечтая един ден да разбера какво се върти в ума ти. Но щом настояваш, ще узнаеш. Сестра ми препоръча Абигейл.

Беше напълно неочаквано и съвсем незадоволително.

— Сестра ти? — повтори тя смаяно. — Саманта? Ухажвал си моята сестра, защото твоята я харесва?

Атертгън си наля още бренди и се загледа как се разплисква в чашата. Малко се разля и по масата, но те не обърнаха внимание.

— Не, макар одобрението на Саманта да значи много за мен. Запознала се със семейството ти и веднага ми писа, че е срещнала прекрасно момиче: разумно, добро, независимо, красиво, без да е авантюристично настроено. — Поднесе чашата към устните си, докато Пенелопе го гледаше шокирана. — О, да. Младата дама имала и още едно привлекателно качество — добави той с крива усмивка. — Огромна зестра.

Пенелопе си възвърна дар словото.

— Заради парите? През цялото време те са били важни, а не какво представлява сестра ми или какво тя иска? Щях да ти простя, ако беше шеметно влюбен в нея, но през цялото време знаех...

— Да ми простиш? — Той се изсмя мрачно. — Никога не си ми простила за нищо, направено от мен.

— Някои неща не заслужаваха да бъдат простени — отвърна тя и скочи на крака. Стаята се завъртя заплашително пред очите ѝ и тя се подпря на масата, за да запази равновесие. — Тръгвам си. И възнамерявам да кажа на татко да те съди, за да ми върнеш зестрата. Тя е толкова голяма, колкото и зестрата на Аби, ако искаш да знаеш.

— Знам — увери я той с блеснали очи. — Седни.

Пенелопе имаше чувството, че я е пронизала стрела. Ръцете ѝ трепереха, не ѝ достигаше въздух. Знаел е. Знаел е, че да се ожени за нея е толкова доходоносно, колкото и за Абигейл, и въпреки това бе избрал Аби. Беше сигурна, че не е възможно човек да се чувства понижен и по-глупав от нея в момента.

— Питам се какво ли е казала Саманта за мен — заяви тя, като се старееше гласът ѝ да не трепери.

Съпругът ѝ бавно вдигна очи към нея. Наклони глава настрани и светлината от камината озари лицето му. За миг очакваше той да се катурне от стола. В такъв случай тя възнамеряваше да го остави на пода.

— Жизнена — промълви той нежно. — Каза, че си темпераментна, интелигентна, волева и красива.

Пенелопе премигна, докато мнението ѝ за Саманта се променяше. Тези неща не звучаха съвсем ужасно.

— А защо тя не избра мен?

Думите изскочиха от устата ѝ, преди да успее да ги спре.

Той сви рамене.

— Защото исках спокоен брак. Не желяех съпруга, която да ме влудява, да ме тормози и да не ме оставя на мира. Разумно, приятно, хубаво момиче, със зестра, на това се надявах.

Тя преглътна. Защо толкова я заболя, че той не вижда нищо от това в нея? Редно бе да побеснее, задето така охарактеризираше сестра ѝ, а вместо това имаше усещането, че я е зашлевил.

— Съжалявам. Не получи каквото очакваше.

Той я погледна, без да помръдне.

— Не бъди толкова сигурна. Ела тук.

Тя се дръпна.

— Не, Атертън.

Замисленият му поглед се спусна към устните ѝ.

— Името ми е Бенедикт. Използвай го, Пенелопе. Хайде, ела.

Отново я побиха сладостни тръпки, чувайки го да я нарича така.

— Не говори глупости. Почти не се познаваме, независимо от брака ни, а и двамата сме наясно, че нито ти държиш на мен, нито аз на теб.

— Разполагаме с време до края на живота ни, за да го променим.

Без предупреждение я дари с шеметно лъчезарна усмивка. Коленете ѝ омекнаха. Или беше от брендито? Порядъчно пи, ако съдеше по намалялото количество в бутилката.

Пенелопе отстъпи, залитна и се наложи да се хване за стола, за да не падне. Подът под краката ѝ се люлееше.

— Доста си пиян, ако смяташ така. Лека нощ, сър. Отивам да си лягам.

Извърна се, но проклетият стол се изпречи на пътя ѝ, а ѝ бе трудно да го заобиколи.

— Ела, Пенелопе — чу тя гласа на съпруга си. Сепна се, като осъзна, че е до нея. Как бе успял да го направи? — Едва вървиш.

Хвана я, защото тя се залюля.

— Мога да вървя!

Отблъсна го, но от това само отново загуби равновесие. Той беше доста по-тежък и висок и се наложи да се подпре на стената, за да се задържи на крака.

— Виждам. Май не си свикнала да пиеш, а?

— Ти обратното ли мислеше?

— Не. Изненадах се, че въобще седна и прие.

Тя го зяпна.

— Тогава защо ми предложи, долен негодник такъв?

Той прихна. По необяснима причина и тя стори същото. Това съвсем наруши равновесието ѝ и тя се облегна върху стената, без да спира да се смее.

— Нямам представа — увери я съпругът ѝ, също продължавайки да се смее. — За момент ми се стори чудесна идея.

— Утре сутрин и двамата ще съжаляваме — заяви тя и си избърса очите. — Алкохолът причинява главоболие...

— Убеден съм — увери я той развеселен.

А после я целуна.

ГЛАВА 13

Усмивката не слизаше от устните ѝ, а умът ѝ продължаваше да е напълно объркан — от брeндитo, без съмнение — и сигурно затова Пенелопе отвърна на ласката. Този път целувката му не бе нито нежна, нито гальовна; беше настойчива и властна, а допирът на езика му до нейния премахна всичките ѝ задръжки. Хванала се за раменете му, тя се притисна към него. Ръцете му около талията ѝ я повдигнаха и тя застана на пръсти. Преди да се усети, гърбът ѝ се опря в стената, ръцете ѝ го обгърнаха през врата и той целуваше брадичката ѝ, докато ръцете му обхождаха тялото ѝ с шокираща самоувереност.

— Не ме целувай — прошепна тя, накланяйки глава, за да му даде възможност да направи точно това.

— Няма, ако и ти не ме целуваш.

Усети топлия му дъх върху кожата си.

Пенелопе прокара пръсти през косата му, за да отмести главата му, но допира на кичурите му до пръстите ѝ я разсея. Колко пъти се бе питала какво ли е усещането да прокара ръце през тези копнинени черни коси? Той се наведе и зарови лице в бюста ѝ. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Тя се изви назад, а палците му започнаха да милват гърдите ѝ отстрани, докато устните му нашепваха сладостни неща.

— Спри — промълви тя плахо.

Той я погледна с блеснали очи.

— Ако наистина го искаш, кажи го по-решително.

Палците му не спираха да очертават кръгове и това я докарваше до полуда. После ръцете му обгърнаха гърдите ѝ. Тя не откъсваше поглед от него, безмълвна от брeндитo и от необуздания копнеж на тялото си. Той пхна ръка в деколтето ѝ и го придърпа надолу; едната ѝ гърда изскочи навън. Цялото тяло на Пенелопе се скова, когато той докосна с език щръкналото ѝ зърно, а после го взе между устните си. Гледката на устата му върху гърдата ѝ я възбуждаше, а после той започна да смуче...

Щеше да се строполи, ако тежестта му не я притискаше към стената. Тя извърна глава и затвори очи, за да не вижда блесналите му зеници, които стопяваха цялата ѝ съпротива — доста вяла, впрочем. Пръстите ѝ все още бяха заровени в косата му, а от устата ѝ вече не се отронваше думата „не“. А и защо да се съпротивлява? Нали мечтаеше мъж — този мъж — да я гледа сякаш би полудял, ако не е с нея? Много ѝ се искаше да я целуне. Беше се питала — донякъде омаяна, донякъде стресната — какво ли ще е да го люби. Сега това май бе на път да се сбъдне. Да, нямаше причина да се съпротивлява.

Под придърпването на палеца му роклята ѝ се свлече още повече. В някакъв унес осъзна, че другата му ръка е на гърба ѝ и се е захванала с копчетата. След още едно жадно всмукване пусна зърното ѝ и Пенелопе се възползва от моментната пауза.

— Спри! — едва произнесе тя. Шокирана си даде сметка, че говори задъхано, а сърцето ѝ бие учестено. — Поне за малко, Бенедикт.

Той вдигна поглед, но палецът му продължаваше да милва гърдата ѝ, от което я побиваха сладостни тръпки.

— Да?

Какво искаше да му каже? Отне ѝ известно време да се сети. А, да.

— Ако ще ме любиш, трябва да знаеш някои неща.

— Какви например?

Пенелопе си наложи да вдигне поглед, но да не го погледне в очите. Втренчи се във вазата на полицата над камината, за да не загуби самообладание.

— Няма да стоя безучастна и няма да позволя да си вземеш любовница — обяви тя. — Ако не си искал да се ожениш за мен и да спазваш дадените обети, трябваше да се възползваш от предложението ми да се избягваме. Пропиля този шанс.

— Вярно — потвърди той, но изобщо не звучеше разстроен. Пенелопе усет и дъха му върху гърдите си. — Ако следващото ти изискване не е да спим отделно, нямаш основание да се безпокоиш.

— Нямам ли? — Погледна го в очите. Имаше нещо предизвикателно в начина, по който я гледаше. Не се усмихваше, а я изучаваше настойчиво и объркваше мислите ѝ. За какво му говореше?

— Е, добре. Винаги съм искала да спя в едно легло със съпруга си. Надявам се да знаеш какво да правиш.

Той бавно дръпна разкопчаната ѝ рокля надолу и разголи и другата ѝ гърда.

— Ще се постарая...

— Очаквам да бъда удовлетворена — продължи тя. Гласът ѝ стана по-висок, когато устните му започнаха да се приближават към недокоснатото ѝ зърно. — Диво, страстно удовлетворена.

— Как? — попита той дрезгаво.

Пенелопе трепна от първото докосване на езика му върху зърното.

— Чела съм истории.

Това сякаш го развесели.

— Всеки мъж мечтае да го чуе. В такъв случай какво чакаме?

Тя нямаше представа. Всичките ѝ сетива бяха изострени; жадуваха за него. В момента перспективата от удоволствията, описани от лейди Констанс, и количеството изпито бренди, бяха туширали притесненията ѝ за липсата на любов. Той е неин съпруг. Не я обичаше, но Пенелопе не можеше да отрича повече, че го желае. Искаше да я сграбчи в прегръдките си, да я отнесе до леглото и да я люби до безпаметност. В брачните обети не се ли споменаваха нещо по въпроса? Можеше да се окаже толкова хубаво, удовлетворително и блажено, че тя би забравила за изискванията си; поне за известно време.

Той се изправи и се надвеси над нея.

— Разкажи ми за тези истории — помоли той.

Същевременно я обърна с гръб към себе си и се залови с останалите копчета и връзки по роклята ѝ.

Лицето ѝ пламна и тя изпита облекчение, че той не го вижда.

— Те са за джентълмени със забележителна мъжественост.

— О? — Усети как той отново се развесели. — И за невинни девойки ли?

Чу се изшумоляване, когато той освободи коприненото бюстие.

— Не, няма невинни девойки. — Остави го да смъкне презрамките от раменете ѝ. — Само една безсрамна дама.

— Звучи интригуващо. Колко безсрамна?

Роклята ѝ се свлече на пода, последвана от фустите.

Пенелопе се сети за няколко случая: Констанс позволява на любовника си да я завърже за леглото с панделки; люби се в движеща се по улиците карета; вкарва едновременно двама мъже в леглото си; с превръзка на очите се отдава на непознат. Само при мисълта за тях усети как пулсът ѝ се ускорява, а кръвта ѝ кипва. Дали Бенедикт ще направи нещо такова? Представи си как я завързва за леглото с копринени панделки и се наложи да стисне колене, за да се задържи права.

— Много безсрамна — отвърна тя задавено.

— Нима? — промърмори той. Беше се захванал с връзките на долната ѝ риза. — И какво по-специално ти харесва в тези истории?

Това, че нищо не е срамно; няма смущение, няма сълзи, няма изчервяване. Във всяка история Констанс имаше различен любовник; тя не беше обвързана, беше свободна. За разлика от Пенелопе тя не таеше ужасна тайна; нямаше желание да получи от компаньоните си нищо повече; никога не се опасяваше, че ще се влюби в някой от тях.

Ала Пенелопе нямаше как да сподели това с Бенедикт, който се ожени за нея без нито една думичка за любов. Поиска Абигейл, защото бе добра и разумна, а не като нея. Поиска Франсис, защото бе сладка и неизменно готова да откликне на желанията на другите, а не като нея. Той не търсеше страстна любов в живота си. Вероятно бе от мъжете, каквито Констанс намирал: готови да отведат всяка склонна жена в леглото, а после да си тръгнат, без да се обърнат назад. Пенелопе си даде сметка, че май въобще не прилича на Констанс. Да, копнееше за страст и вълнение, но не и без любов.

Несъмнено обаче тялото ѝ реагираше на допира и приказките му, както Констанс намиралше удоволствие според описаното в „50 начина да съгрешиш“ Беше готова, нетърпелива и отчаяно искаше да разбере истината за любенето.

— Страстта — отвърна тя със закъснение на въпроса му.

Той започна да сваля фибите от косата ѝ. Чуваше как всяка тупва върху лъснатия дървен под в краката ѝ. На Лизи ѝ отне цял час да подреди плитките и буклите в изящната прическа, а сега ръцете му я разваляха за минути.

— Какво имаш предвид? — поинтересува се той.

Тя нямаше представа.

— Желание — успя все пак да отговори. Сега той прокараваше пръсти през косата ѝ и на нея ѝ се искаше да отметне глава назад и да се наслади на усещането. — Диво, силно желание без задръжки и...

— Ясно — схвана той недовършеното ѝ изречение. — Мога да го направя.

Долепи устни към шията ѝ.

Пенелопе едва дишаше. Цялата настръхна от целувката. Устните му се придвижиха към тила ѝ. За кратко ръцете му обгърнаха талията ѝ, оттам се плъзнаха нагоре по гърба ѝ и се спряха върху гърдите ѝ. Сега усещаше долната си риза като груба бариера, застанала между неговата и нейната кожа. Тръпки я побиха и се наложи да се облегне с ръце на стената, когато той започна да целува рамото ѝ, а пръстите му си играеха с щръкналите ѝ зърна. Неволно започна да се люлее в ритъма, с който ръцете му я галеха.

— Нямам търпение да чуя още за тези истории — промърмори той.

Високото му стройно тяло се залепи към нейното, а обутите му в ботуши прасци притиснаха нейните. Беше като хваната в капан, потънала в какавида, и искаше още.

— Порочни са — прошепна тя.

— Кажи ми — тихо изръмжа той. Устните му закачливо захапаха месестата част на ухото ѝ и Пенелопе потрепери. — Какво прави безсрамната дама?

— Различни неща...

Преглътна, защото ръцете му се спуснаха по корема ѝ. Боравеше с тялото ѝ с такава смела самоувереност, че ѝ мина през ума да протестира, но пък така я възпламеняваше цялата.

— Понякога опипва ли се сама?

Боже, да! В един брой тайнствен мъж бе превързал очите на Констанс и я бе насърчил да се докосва навсякъде, докато той я наблюдава. Пенелопе леко кимна.

— А ти опипвала ли си се? — попита Бенедикт и пак я целуна по шията, този път под ухото.

— Какво?! — Тя почервеня цялата.

— В интимната област. — Дръзката му ръка се плъзна между бедрата ѝ. — Ето тук.

Спор нямаше: тя беше пияна! Само така можеше да си обясни реакцията си — тихо простенване и малкото останала ѝ съпротива рухна. Той е лекота я повдигна и цялата му ръка се намести между краката ѝ.

Чу го сепнато да си поема въздух, но не спираше да гризе ухото ѝ.

— Правила ли си го? — попита той отново. — Докарвала ли си се до оргазъм?

— Няколко... Няколко пъти.

Редно бе да се почувства унижена, че го призна; напрегна се, защото очакваше той да се шокира или да изрази недоволство. Нищо подобно! Пръстите му започнаха да очертават кръгове по срамните ѝ устни, да се промушват между краката ѝ и да пораждат усещания съвсем различни от дребните удоволствия, постигнати с нейните пръсти. Вече щеше да се е сринала на пода, ако ръцете му не я придържаха. Гърдите ѝ бяха набъбнали, зърната — щръкнали, а брентито очевидно бе отнело способността ѝ да говори и бе прогонило мисълта, че в момента прави нещо нередно.

Той издаде тих стон на удовлетворение.

— Чудесно. Обичам жени, които не се страхуват от насладата.

Рояк образи нахлуха в съзнанието ѝ: тя, гола, както в деня, когато се е родила; той — също гол; на лицето му е изписано неистово желание и жажда да я притежава; докосва я навсякъде, с ръце, устни и с голото си тяло; прониква в нея и двамата стигат до екстаз...

Не, не се страхуваше. Поне не от насладата. Прогони всичките си опасения в най-далечния тъмен ъгъл на съзнанието си и ги заключи там. Утре ще подреди новите, объркани обстоятелства; сега искаше еуфория, блаженство и неистов копнеж. Отметна глава назад и изви гръб, за да се наслади на великолепното усещане на пръстите му върху гърдите си, да се потопи в обгръщащата я чувствена наслада.

Долната ѝ риза се разхлаби. Беше развързал връзките, които я държаха. Пенелопе се изчерви, когато той я разтвори на раменете и я остави да се свлече на пода.

— Така е по-добре — промълви той и прокара ръце по раменете, гърдите, корема и бедрата ѝ. Още едно дръпване на връзките и бельото ѝ също се свлече. Беше напълно гола, ако се изключат чорапите. — Ела тук, съпруго! — Той я притегли в прегръдките си.

Тя закри гърди с ръце. Ширитите на сюртука му я одраскаха и неволно ахна.

— Ти няма ли да се съблечеш?

— Колкото е възможно по-бързо — увери я той, докато я полагаше върху леглото.

Пенелопе се понадигна и с жив интерес се загледа как сваля сюртука и жилетката, изхлузва ризата през глава. След това очите ѝ се уголемиха. Нищо чудно защо майка ѝ не ѝ позволяваше да разглежда статуите в музея. Без да откъсва очи от нея, съпругът ѝ си събу ботушите, разкопча си панталона, смъкна го до глезените и го изрита.

Сега вече тя зяпна. Беше чела доста описания на интимните мъжки части, но друго бе да ги види. И макар Констанс да пишеше с одобрение за щедро надарените мъже, Пенелопе изведнъж се поколеба дали е съгласна. Ерекцията му бе далеч по-голяма, отколкото очакваше и като си представеше къде трябва да влезе...

— Обезпокоена ли си?

Тя подскочи от въпроса му, но успя да направи гримаса.

— Просто го преценявах обективно.

— Така ли?

Взе ръката ѝ и я поднесе към разтеглените си в похотлива усмивка устни. За нейна изненада близна дланта ѝ един-два пъти, а после — пръстите един по един. Тя наблюдаваше смаяно как те последователно попадат в устата му. После спусна ръката ѝ надолу и я накара да обгърне члена му, като я държеше на място със своята.

Пенелопе си пое дълбоко въздух. Мъжествеността му бе плътна и гореща; кожата — мека и гладка. Той бавно прокара ръката ѝ по цялата дължина, до тъмните косъмчета на слабините му, а после — обратно. Повтори движението, като пръстите му продължаваха да обгръщат нейните. Тя усещаше как плътта му пулсира, а когато долови преминалата по тялото му тръпка, устните ѝ инстинктивно се извиха в изпълнена със задоволство женска усмивка.

— Впечатлена ли си? — попита той дрезгаво, продължавайки да насочва ръката ѝ напред-назад.

Тя почти не го чу, но успя да кимне. Кожата ѝ пламваше на местата, където той я докосваше и сякаш замръзваше там, където не го правеше. Между краката ѝ се появи влудяващо пулсиране, а тя не можеше да откъсне очи от ерекцията му.

— Чудесно — промърмори той.

Пусна ръката ѝ и притисна раменете ѝ. Пенелопе загуби равновесие и се просна на леглото. Вдигна колене, за да се подпре. Бенедикт ги разтвори, вдигна единия ѝ крак така, че да обгърне кръста му, прокара главата на члена си по срамните ѝ устни и проникна в нея.

Тя неволно трепна при нахлуването. Усещаше го твърд и плътен и част от пулсирането между краката ѝ утихна. Опита се да се надигне, но той протегна ръка, положи я върху гърдите ѝ и я задържа легнала.

— Така ще е по-лесно — увери я той дрезгаво.

Черни кичури се спускаха над челото му, докато навлизаше в нея. Пенелопе започна да се върти, защото от разтягането ѝ ставаше неуютно. Той спря за миг, дори се отдръпна, но после проникна още по-решително. Тя прехапа устни, за да не извика; беше бясна на себе си, че е така разочарована, а на него — задето я наранява. Той го забеляза и силно стисна бедрото ѝ; заболя я. Пак се изтегли, а после се насочи напред така яростно, че тя леко извика.

— Това беше — промълви той. Сведе глава и за миг задържа бедрата ѝ, за да не ѝ позволи да се измъкне. — Няма да има повече болка. — Очите му сияеха като сини пламъчета. — Следва само удоволствие.

Сложи ръка върху корема ѝ и пъкна палец между русите косъмчета.

Досега смяташе, че е преживяла нещо неизпитано, но онова, което последва затаи дъха ѝ. Между краката я болеше от необичайното разтягане. Той я галеше, а тя потреперваше. Неволно започна да посреща тласъците му. Улови ритъма му, а след малко си даде сметка, че и той се нагажда спрямо нея. Погледна лицето му и леко шокирана забеляза, че я наблюдава внимателно.

— Харесва ти, нали? — промърмори той.

Тя едва успя да кимне. Зловеща, мрачна усмивка се появи на лицето му. Бавно, но настойчиво продължи да я гали. Палецът му не се откъсваше от болезнената ѝ плът. Намести се върху нея. Наведе глава и с език се заигра с едното ѝ зърно. Пенелопе се вкопчи в раменете му. Деликатните движения на палеца му станаха все по-настойчиви и повелителни. Всяко негово следващо проникване беше по-дълбоко от предишното...

И след това го усети. Потрепери и нададе стон, тялото ѝ се гърчеше далеч по-сластно, отколкото в моминското ѝ легло. Бенедикт измърмори нещо под нос — прозвуча като ругатня — и навлезе още по-дълбоко в нея. После отпусна глава и също потрепери.

Най-напред си даде сметка за собственото си тежко дишане. Все едно бе тичала. След това долови дишането на съпруга си; и то бе също така мъчително като нейното. Отвори очи — с известно усилие — и се загледа в тавана. Значи това бе да се любиш. Нищо чудно защо Констанс се поболяваше, ако прекараше две седмици без любовник.

Съпругът ѝ бавно вдигна глава и за миг погледите им се срещнаха. Все още бе вътре в нея; стискаше бедрото ѝ с една ръка, а с другата — рамото ѝ. Пенелопе си даде сметка, че единият ѝ крак е праметнат през гърба му. Никога не се бе чувствала така срасната с човек; беше удивена, че го изпитва с него. Сигурно брeндитo пораждаше усещането.

— Така ли е в твоите истории? — осведоми се той. — За това ли копнееш?

— За всичко това и за още — отвърна тя, обзета от необуздано безразсъдство.

По лицето му се изписа удовлетворение.

— Радвам се, мадам съпруго. — Прокара пръст по едната ѝ гърда. Злорада усмивка се появи на устните му, когато тя потрепери, защото той стисна зърното ѝ. — Не бих искал да те разочаровам.

Част от блаженото ѝ добро настроение я напусна.

— Щастливият брак не се крепи само на едно задоволително любене.

Той я погледна развеселен.

— Така ли смяташ?

— Добре е още отсега да го знаеш — заяви тя и отмести ръката му. — Ще бъда взискателна съпруга.

— Наистина ли?

Преди тя да успее да потвърди, той се освободи от праметнатия ѝ през гърба му крак.

— А аз може да се окажа взискателен съпруг.

Надявам се, помисли си тя с копнеж. Жадувам да се влюбиш в мен и никога да не искаш да се разделим. Нямахте причина да не го признае — поне пред себе си — но сега, когато бе омъжена за него и

току-що се бяха любили, бленуваше за това повече отвсякога. Ех, защо и той да не я иска страстно — и физически, и емоционално... За момент той я погледна с копнеж. Въобще не приличаше на изискания, светски мъж, когото познаваше.

— Веднъж ме обвини, че те гледам като котка, преследваща мишка...

Пенелопе изсумтя.

— Не си спомням такова нещо...

— Напротив — отвърна той с арогантна самоувереност. — Приличал съм на котка, която обмисля как да пречупи врата на мишката. И какво ти отговорих?

— Не помня.

Помнеше, но по навик реши да отрече.

— Казах, че котката ще изяде мишката, ако я хване. — Развърза панделката на жартиера ѝ и започна да смъква чорапа ѝ. — Май те хванах.

— Точно както аз те хванах — отвърна тя.

Той се засмя.

— Така е. И мисля, че доста ще се наслаждаваме един на друг.

Предателският копнеж отново се появи. Пенелопе искаше да го пренебрегне. Ако той възнамерява да се задоволява само с физическото удовлетворение от любенето, и тя ще го прави. Ще се наложи, защото може да е всичко, което ще получи. Вдигна крак, за да разкопчае и другия ѝ жартиер и да свали и втория чорап.

— Искаш да кажеш да се възползваме в пълна степен?

— Да — съгласи се той и се намести между краката ѝ. — В пълна степен. — Притисна се към нея и проникна. Пенелопе затаи дъх, но от предишната болка бе останал само бегъл спомен. Плътта ѝ бе гореща и натъртена, но сега охотно го прие. — Какво иска моята възискателна съпруга този път? — прошепна той.

Пенелопе си пое въздух и затвори очи. Той я целуна. Езикът му повтаряше ритъма на бедрата му върху нейните. Да, тя го желаше; Боже, колко го желаше, но искаше и той да не може да ѝ се насити, да жадува за нея. Да, това искаше, но и още много, затова му отговори искрено, макар да се съмняваше, че ще я разбере:

— Всичко.

ГЛАВА 14

Бенедикт обичаше да става рано и в утрото след сватбения ден не направи изключение. Измъкна се от леглото, когато светлината отвън започваше да преминава от сива в бледорозова. Главата го болеше, но не силно; още една причина да се надигне, преди слънцето да блесне ослепително. Пенелопе още спеше, легнала настрана и леко отпусната по корем. Разкошната ѝ златиста коса бе разпиляна по възглавницата и по едната ръка, но не покриваше рамото ѝ, което надничаше меко и подканващо. Той се пресегна, ала се спря, преди пръстите му да докоснат кожата ѝ; по-добре да я остави да спи; нужно ѝ беше, без съмнение, защото я държа будна дълго след полунощ.

Идеята за този брак се оказа брилянтна. Получи не само състояние, но и съпруга, на която не можеше да се насити; и дори нещо още по-хубаво: у нея нямаше девическото колебание, както очакваше, макар определено да беше девствена. Нямаше сълзи, оплаквания или притеснения, независимо какви похотливи желания нашепваше в ухото ѝ. Изчервяваше се, но не му отказваше нищо. Очите му се плъзнаха по извивката на бедрото и прасеца ѝ. Нека да продължава да чете скандалните истории на лейди Констанс. Тази жена беше гений. Половината лондончанки бяха така възбудени от сексуалните ѝ приключения, че бяха готови да се отдадат на всеки мъж, достатъчно смел да ги поиска. Бенедикт търсеше почтена съпруга и не бе отправял подобни покани, но гвардейците от кавалерийския полк не биха отказали годишна рента на Констанс, ако тя поиска; да не говорим, че можеше да има почти всеки мъж от кралската лична охрана, когото пожелае. Сър Пери Коул, пенсиониран капитан, я бе любил независимо, че бе загубил лявата си ръка в Испания. На публични места той отричаше, но в офицерското отделение намигаше и твърдеше, че на мъж му стига и една ръка, стига да умее да я използва.

Както Пенелопе отбеляза снощи обаче, бракът не бе само любене, макар да представляваше изключително приятна съставка. Снощи беше пиян, но не прекомерно. Не очакваше разпит за

поведението си към Себастиан Вейн; по-скоро не очакваше да се случи през първата му брачна нощ. Въпросите бяха неизбежни, защото сестра ѝ бе омъжена за Вейн и вероятно вече бе чула някои от старите истории, които свързваха неговото семейство и семейството на Вейн. А и бе очевидно, че Пенелопе е изключително любопитна. Щеше да е по-добре, ако разговорът бе проведен в момент, когато е по-трезвен, но той искаше да се хареса на съпругата си; беше безсмислено да не ѝ отговори. И без това рано или късно тя щеше да узнае всичко. Делата на рода Стратфорд бяха лични — винаги и за всички — но сега тя бе част от семейството.

За момент тази мисъл помрачи настроението му. Нейното семейство се различаваше твърде много от неговото. Нееднократно оставаше поразен от начина, по който господин Уестън разчита и се доверява на мнението на съпругата си. Графът, от друга страна, пет пари не даваше какво мисли графинята. Нейната задача бе да се подчинява на заповедите му и да изглежда прелестно, докато го прави. Господин Уестън знаеше за лъжата на дъщеря си, но не я наби, както граф Стратфорд бе налагал Бенедикт многократно като дете. Само от мисълта за тънката жилава пръчка по гърба си Бенедикт се напрегна. С Пенелопе очевидно не се отнасяха така, независимо от гнева на баща ѝ. Нежно отмести кичур коса от лицето ѝ и мълчаливо се закле да бъде добър баща, искаше децата му да спят спокойно като нея, защото знаят колко са обичани и защитени.

Но днес го чакаше работа. Отпрати се тихо към будоара и подбра дрехите си за деня. Дълго щеше да е на седлото, докато измине петнайсетте километра до Ричмънд и после още толкова обратно. Куфарът на Пенелопе също беше в будоара; лежеше разтворен, където камериерката вероятно го бе оставила снощи. Воден от любопитство той надникна и видя омачкана позната брошура. На устните му се появи тънка усмивка. Не всеки мъж щеше да е доволен да открие „50 начина да съгрешиш“ сред вещите на съпругата си, но Бенедикт се ограничи само да се запита кои ли са любимите ѝ броеве.

Изми се, облече се, отново надникна да види как е Пенелопе и едва тогава излезе. Долу нареди да доведат коня му, даде разпореждания на персонала и написа кратка бележка на жена си, която да ѝ предадат, щом се събуди. И потегли, за да се изправи пред баща си.

Километрите се топяха по-бързо от друг път. Преди да се усети, се качи на фериботната платформа — поне стотина пъти бе предприемал това прекосяване, но никога така лесно като днес. Още половин километър и видя познатите порти. Постланата с чакъл алея към Стратфорд Корт бе каквато я помнеше, но все пак изглеждаше различно. Погледът на Бенедикт се плъзна по оградата от червени тухли, поддържания жив плет, окастрените храсти, статуите, които стърчаха от двете страни на пътеката като пазачи. Конят му забави ход, но той не го пришпори. Не бързаше; днес времето сякаш бе спряло. Доколкото му бе известно, вероятно за последен път стъпваше тук.

Е, за последен, преди баща му да почине. Когато граф Стратфорд издъхне, Бенедикт щеше да наследи титлата и всичко останало, включително и къщата, която му действаше като затвор. Мина през портата от ковано желязо и сградата с цялото си якобинско величие се изправи пред него. Възможно е един ден да не я мрази толкова, ако я превърне в истински дом. За миг си представи как деца играят на криеница сред дърветата. Светлокосо момче с ожулени колене и трева в косата, момиче с дълги тъмни къдрици и живи сини очи го гони из градината и надава радостни викове, щом го хване.

Пое си въздух; неговите деца от Пенелопе. Остана шокиран колко силно желае да се сдобие с тях.

Пред конюшната излезе коняр да го посрещне.

— Добре дошли вкъщи, милорд — поздрави той и пое юздите на Ахил.

— Джефри.

Бенедикт слезе и кимна. Бяха връстници, но знаеше само името на мъжа. На Бенедикт още от дете му бе наредено да пази достойнството си, иначе щеше да последва наказание. Беше убеден, че дори конярчетата го съжеляват заради боя, който отнася.

Бенедикт се придържаше към ритуала си, докато отиваше към Стратфорд Корт: броеше стъпките. Двайсет и шест щяха да го отведат до входната врата. Там прислужник пое шапката и връхната му дреха; единайсет стъпки, за да прекоси преддверието, четирийсет и четири — нагоре по стълбата, осемнайсет — на север, после — трийсет и една на изток и стигна до покоите на майка си.

Почука и за пръв път изпита удоволствие. Поне майка му щеше да се зарадва на новината.

— Бенедикт! — Графинята стана от дивана при влизането му. Лицето ѝ сияеше. — Не те очаквах!

— Изненадата не ти е неприятна, надявам се.

Целуна я по бузата.

Тя се засмя.

— Никога. Ела, седни. Толкова е тихо напоследък. Разкажи ми новините от Лондон. Виждал ли си сестра си?

Той се ухили. Подхващаха приятна тема. По-малката му сестра наскоро се омъжи за лорд Джордж Чърчил — Грей, талантлив художник, прекрасен човек и син на граф Роланд. Макар да бе чудесна партия, Стратфорд кроеше други планове за Саманта и първоначално отказваше да благослови брака. Бенедикт бе дяволски доволен, че Роланд се намеси и мнението на Стратфорд не бе зачетено. Саманта заслужаваше сама да си избере съпруг и Бенедикт никога не я бе виждал по-щастлива.

— Преди две седмици. Грей купи къща близо до „Грийн Парк“ и Саманта я обзавежда. Имаше прах по носа и таке на главата. Говореше единствено за фреската, която Грей заплашил... тоест предложил да нарисува върху стената в трапезарията.

Майка му въздъхна, а на устните ѝ се появи усмивка.

— Щастлива ли е?

— Направо блаженства — отвърна той, припомняйки си сияещото лице на сестра си.

Раменете на лейди Стратфорд се отпуснаха.

— Много се радвам. Младият мъж очевидно държи на нея.

Бенедикт се поколеба само за миг, преди да отвърне:

— Да, така е.

— А ти? — Майка му докосна свитата му в юмрук ръка, опряна в коляното му. — Какво те води отново в Стратфорд Корт?

Не беше нужно да уточнява повече. Какво те води отново в Стратфорд Корт, след като последния път, когато дойде, баща ти заплаши да те прогони с бой от имението? Бенедикт взе ръката на майка си. Искрено се надяваше да не ѝ създаде допълнителни тревоги.

— Имам новина — обяви той и се усмихна решително. — Доста хубава новина. Ожених се.

Сините ѝ очи се разшириха, а устните ѝ леко се разтвориха от смайване.

— За кого?

— Вече я познаваш. Пенелопе Уестън.

Говореше уверено с надеждата да остави впечатление, че всичко е наред и тя ще е щастлива с него. В никакъв случай не желаше да създава повече грижи на майка си. Но, както се опасяваше, лицето ѝ съвсем пребледня и тя хвърли тревожен поглед към вратата.

— Защо, Бенедикт? — попита тя шепнешком.

— Срегнахме се в Лондон. — Внимателно подбираше думите си, защото не желаше да лъже. — Една вечер я спасих, така да се каже, и така се събрахме. Красиво момиче е, мамо, и много интелигентно. Признавам: намирам я за... пленителна.

— Но защо? Знаеш, че ще се вбеси... — укори го графинята. Изведнъж на лицето ѝ се изписа разбиране. — И тя разполага с голяма зестра като сестра си, нали?

Да не говорим, че е два пъти по-дръзка, четири пъти по-вбесяваща и хиляди пъти по-очарователна. Люшката се между желанието да се надсмее на провокациите на Пенелопе в един момент и да я отнесе в леглото в следващия. Съвсем доскоро мечтаеше само за дружелюбна, добра съпруга, а се сдоби с пламенна изкусителка, която го докарваше до полуда в много отношения.

— Ожених се за нея, защото искам да изградим съвместен живот — обясни той искрено. — Надявам се, че се радваш за мен... за нас.

Тя продължаваше да изглежда разстроена.

— Ако ти си щастлив и аз съм щастлива за теб. Предполагам, че вече е късно, но Бенедикт, сигурен ли си? Нали семейството ѝ не те е принудило да го направиш?

— Не — отвърна той, без да добави, че господин Уестън не би се съгласил на този брак, ако не бе намерилият скандал.

— И младата жена наистина те харесва? — настоя майка му. — Прости ми, че я поставям под съмнение, но беше видно колко много се впечатли баща ѝ от Стратфорд Корт...

— Идеята не беше на баща ѝ — прекъсна я той. — Не са ме подмамили. Поисках да се ожения за нея и тя прие. Признавам: беше леко изненадващо за близките ѝ след миналото лято.

Лейди Стратфорд го изглежда недоверчиво.

— И за мен! Тогава ме убеди колко искрено харесваш Абигейл Уестън. Вярвах, че предложението ти е продиктувано от неподправени

чувства към нея.

— Така беше — съгласи се той лаконично.

— Но тя ти отказа... — Майка му вдигна безпомощно ръце. — Май спомена, че повече нямаш нищо общо със семейство Уестън, или се лъжа?

Бенедикт осъзна как ръката му отново се е свила в юмрук. Бавно отпусна пръсти.

— Не. Но да не забравяме: по онова време бях дълбоко разочарован и афектиран. Промених мнението си. Ожених се за Пенелопе и очаквам благословията ти, ако не и одобрението ти.

Тя помълча известно време.

— Не е като да не одобрявам. В някои отношения този брак е добре дошъл. Тя е много хубаво момиче и макар семейството ѝ да е обикновено, те притежават едно голямо предимство. Но знаеш колко ще се разгневи графът, а въпреки това си го направил.

За пръв път от години мисълта, че е направил нещо, което ще вбеси баща му, не стана причина стомахът на Бенедикт да се свие, а раменете му да се напрегнат. Вече не се налагаше да се съобразява с настроенията на графа. Ако трябваше да избира дали да търпи изблиците на родителя си, или да разгадава посланията в постъпките на Пенелопе, винаги щеше да застане до прекрасната си млада съпруга. От нея поне получаваше наслада, а знаеше, че графът никога няма да се промени, няма да признае вината си, няма да смекчи поведението си. Фактът, че се освободи от баща си, изпълваше сърцето му с признателност към Пенелопе, защото именно тя го направи възможно.

Само едно помрачаваше новопридобитата му свобода. Бракът щеше да вбеси баща му и понеже Бенедикт нямаше да му е под ръка, графът разполагаше само с един човек, върху когото да излее яда си: лейди Стратфорд. Дори да не ѝ посегне физически, щеше да помрачи живота ѝ. Вероятно го бе правил нееднократно през последните трийсет години.

— Надявам се да пожелае щастие на единствения си син — сподели той с майка си. — Ако не го направи, така било писано. — Взе ръката на майка си. — Мамо, говорих със Саманта и Елизабет. Винаги си добре дошла в нашите домове. Остани колкото искаш.

За миг тя застина, а устните ѝ се разтвориха. Дали от надежда? Или от шок? Той не знаеше. Но после изправи рамене и му се усмихна някак дистанцирано и официално.

— Много сте мили. Никоя майка не е по-горда от децата си за проявеното любящо великодушие. Но мястото ми е тук, при съпруга ми, естествено.

— Разбира се — долетя хладният глас на графа. Стоеше на прага, откъдето явно бе чул част от разговора им. Бенедикт се запита откога ли е там. — Къде другаде би отишла, скъпа?

Бенедикт стана и се поклони.

— На гости при децата си, сър.

— Няма защо да ти гостува. Ти си дошъл тук. — Изглежда изпитателно сина си. — Против волята ми, ако трябва да добавя.

Бенедикт кимна. Сърцето му започна да бие по-учестено сега, когато моментът приближаваше. Беше глупаво: беше почти на трийсет, офицер и женен, а въпреки това се чувстваше като малко, изплашено момче, макар вече да бе по-висок от баща си.

— Имам важна новина и предпочетох да я съобщя лично. Ожених се, сър.

Графът присви очи.

— О?

— За госпожица Пенелопе Уестън.

Графът не продума. Изражението му казваше всичко. Бенедикт почти се наслади на тихия гняв, обзел баща му. Стратфорд отлично знаеше какво означава бракът. За миг Бенедикт си помисли, че баща му ще се оттегли мълчаливо, но Стратфорд влезе в стаята и затвори вратата.

— Колко изненадващо — обяви той. — Явно си много смирен човек, за да се ожениш за сестрата на жената, която те изхвърли. Или май подценявам Томас Уестън? Твърдо беше решил да се обзаведе с виконт за зет и го постигна.

— Приятно ми е да смятам, че съм го постигнал и със собствения си чар — отбеляза Бенедикт, стараяйки се да запази уверено изражение. Всякакъв признак на нерешителност и графът щеше да го разкъса на парчета. — И пред дамата, и пред баща ѝ.

Стратфорд изсумтя.

— Заченала ли е?

— Може би — отвърна той, но пропъди тази мисъл. — Във всеки случай беше невинна, когато се оженихме.

Графът стисна устни. Бенедикт разчете посланието: графът възнамеряваше да обвини Пенелопе, че го е подмамил да се ожени за нея. За малко да прихне. Баща му съвсем щеше да се разгневи, ако знаеше, че нещата стоят по-скоро обратно.

— Нещо рядко срещано при момичетата от нейната класа — промърмори графът.

— Да, тя е рядко момиче.

— Внимавам да не се изцапаш с въглищен прах, когато си лягаш с нея.

Баща му го провокираше, съзнаваше го. Като обиждаше съпругата му, обиждаше и неговата преценка и вкус, но това даде на Бенедикт първата истинска възможност да покаже на графа как вече стоят нещата. Всичко се бе променило и той нямаше да отстъпи и сантиметър от завоюваното.

— Баща й никога не е бил въглищар, а адвокат, натрупал значително състояние чрез умели инвестиции. Надявам се и моите деца да притежават подобна находчивост.

— Смяташ да дадеш живот на бъдещ граф, който да се занимава с търговия? — изсмя се презрително Стратфорд. Гневът му нарастваше и лицето му беше мораво. — Стратфорд Корт ще се превърне в счетоводна кантора, така ли? Деловодители и адвокати ще движат всичко, което предците ти са изграждали в продължение на триста години?

— Даде благословията си, когато поисках да се ожена за Абигейл Уестън.

Бенедикт подозираше, че го е направил, защото графът се е досетил за интереса на Себастиан Вейн към нея, а не заради доводите, с които синът му го бе увещавал. Бенедикт не знаеше защо графът мрази така яростно Себастиан, но предположението му се засили, когато видя блесналите от яд очи на Стратфорд.

— И вместо да се отърсиш от странното си желание да се ожениш за обикновено момиче, притежаващо единствено зестра, ти просто взе сестрата, така ли? Е, защо не? И двете не са кой знае какви красавици, но заради парите си заслужава.

Бенедикт понечи да отвори уста, за да защити съпругата си — а и себе си — но всъщност беше безсмислено. Вирна брадичка и се наслади на всеки сантиметър, с който стърчеше над баща си.

— Да. Чудесно е човек да разполага със самостоятелно богатство.

Стратфорд направи жест сякаш ще удари сина си, но се възпря. Бенедикт съумя да не трепне; дори донякъде му се искаше графът да му посегне. За пръв път в живота си се чувстваше готов да отвърне. Не. Беше нещо повече: искаше да удари баща си, за да му върне за всичкия бой, който му бе нанесъл заради дреболии от рода на закъснение за вечеря или недостатъчно повторение на уроците по латински. Искаше да си отмъсти на графа за всички наказания, понесени заради, сестрите и майка му, за унизителните забележки и невъзможните изисквания, от които всички бяха страдали през годините.

Но причината, поради която не го направи — майка му — се изправи на крака. Бе придобила онова отнесено, овладяно изражение, което прикриваше истинските ѝ мисли и чувства. Саманта веднъж го нарече „изражението на съвършената дама“.

— Онези, които Бог е събрал, човек не може да ги раздели — подхвана майка му. — Не желая някой да заподозре разкол в семейството ни. Бенедикт, ако доведеш съпругата си, ще я приема. Недопустимо е да обърна гръб на следващата графиня на Стратфорд. Скъпи, ще се присъединиш ли към благопожеланията ми за щастлив брак на сина ни?

Думите ѝ позволиха на графа да се овладее. Все още гледаше Бенедикт изпепеляващо, но се насили да се поклони.

— Естествено. Вече знае, предполагам, дълга си към Стратфорд. Бенедикт посрещна ледения поглед на баща си.

— Напълно, сър.

— Времето ще покаже. Добре е да не ми се мяркаш пред очите, докато не те повикам. Този път го запомни и не се промъквай тук под предлог, че посещаваш майка си.

Дал воля на презрението си, графът се обърна и излезе.

Нито Бенедикт, нито майка му помръднаха, докато не чуха стъпките му да се отдалечат. Едва тогава графинята седна на дивана.

— Желая ти щастие — промълви тя нежно. — Наистина. Каквото и да те е накарало да се ожениш, надявам се тя да те направи много щастлив.

Отне му минута, преди да заговори. Беше му неприятно да я остави тук и да не е наясно кога отново ще се видят. Но той... За пръв път през живота си той се чувстваше напълно освободен от Стратфорд.

— Благодаря, мамо. — Наведе се и я целуна по бузата. — Аз също.

ГЛАВА 15

Тя се събуди. Испита огромно облекчение, че Бенедикт не е в леглото.

В продължение на няколко минути Пенелопе се опита да осмисли новите обстоятелства. Още долавяше аромата му, а ако затвореше очи усещаше ръцете му по кожата си и чуваше нашепванията му в ухото ѝ. Люби я три пъти и я събуди посред нощ за още веднъж. Припомни си какво направиха тогава и силно се изчерви. Каквито и недостатъци да му приписваше, той бе много вещ любовник.

Прецени, че това е добре, защото бе омъжена за него. Всичките ѝ заплахи да го напусне бяха измислени, а ги изрече още преди да я люби. Колкото и да не искаше да го признае, част от нея бе възхитена, че е неин; друга част ликуваше, понеже го привлича. А цялата бе опиянена от начина, по който я любеше. Бе точно така вълнуващо и неповторимо, както лейди Констанс я уверяваше.

Що се отнася до останалото... Все още имаше надежда. Сега разполагаше с цял живот, за да го предразположи и да го накара да се влюби в нея. Пенелопе не виждаше друг изход: бяха женени, а тя искаше съпругът ѝ да е лудо влюбен в нея. Струваше ѝ се честно, защото той очевидно я желаше, а тя бе безнадеждно увлечена по него. Само от мисълта за него пулсът ѝ се ускоряваше. Люби я, достави ѝ безумно приятна наслада и вероятно щеше да се повтори. Сети се за всичко, описано в „50 начина да съгреша“, и се запита дали Бенедикт би бил склонен да опита онези лудории; или знаеше други, още по-вълнуващи? Имаше чувството, че цялото ѝ тяло се изчерви, ако въобще бе възможно. Кой би дарявал подобни ласки, без да развие нежни чувства?

О, лейди Констанс, разбира се. Партньорите ѝ доставяха удоволствие, но нищо повече, независимо колко възбуждаща или похотлива бе любовната среща. Пенелопе винаги бе мечтала да споделя силна страст със съпруга си не само в леглото, а във всичко.

Вместо това се омъжи за човек, когото не познаваше, и резултатът не закъсна — той ѝ призна, че е искал да се ожени за съвършено друг тип момиче — нейната собствена сестра! — и открито ѝ заяви, че тя го влудява и тормози. За разлика от Констанс, която отпращаше любовниците си и рядко ги виждаше повторно, Бенедикт щеше да продължава да ѝ е съпруг и утре, и вдругиден, и нататък. Как щеше да преживее десетилетия брак без любов? Щеше ли да изтърпи отсъствието на страст помежду им — или по-лошо; да има само страст и нищо по-дълбоко? Щеше ли да се задоволи като Констанс да се наслаждава на любенето със съпруга си и да ѝ е безразлично, че не я обича?

Не. Беше изключено. Рано или късно това ще я влуди; ще избяга с любовник, или просто ще избяга.

Тръсна глава, отметна завивките и стана. Бенедикт вече бе излязъл. Усети го, преди да надникне в дневната и будоара и да установи отсъствието му. Запита се дали да се разочарова от ранното му излизане, или да изпита облекчение: ще има време да се съвземе, за да се изправи лице в лице с него. Накрая заложи на облекчението. Вероятно е излязъл да търси къща. Очевидно няма да живеят в казармата; или е отишъл да поязди...

Лизи донесе подноса със закуската; имаше бележка от Бенедикт, оставена при портиера. Пенелопе я разгърна с интерес и дори с известно удоволствие, ала то мигом изчезна, щом я прочете. Бе заминал за Ричмънд при родителите си.

Побиха я тръпки и тя хвърли бележката на масата. Напълно бе забравила за граф и графиня Стратфорд — сега вече нейни свекър и свекърва. Намираше графинята за овладяна и въздържана; с дежурната си усмивка преценяваше мълчаливо хората с бледосините си очи. Графът беше съвършено друга история. Висок и суров; никой друг човек не я бе плашил досега толкова. Щеше да е изключително благодарна, ако никога повече не го види. А взе, че се омъжи за сина му.

През съзнанието ѝ се заредиха видения за кошмарни предстоящи вечери и събирания, по време на които графът я гледа високомерно и едва прикрива отвращението си. Веднъж семейство Уестън гостува в Стратфорд Корт — тогава Бенедикт искаше да впечатли Абигейл с фамилното им имение. На онази вечеря беше поканен Себастиан и

Пенелопе разбра, че именно той ще се ожени за сестра ѝ. Абигейл буквално засия от щастие, когато Себастиан я покани на танц, независимо от болното си коляно. Малко след танца обаче Себастиан, Бенедикт и граф Стратфорд изчезнаха. По-късно Пенелопе видя господарката при странни обстоятелства: Себастиан, на път да припадне, едва се държеше на краката си, а лорд Стратфорд и Бенедикт наблюдаваха болезненото му куцане, без да му се притекат на помощ. Графът дори изглеждаше доволен.

Самата мисъл събуди част от антипатията ѝ към Бенедикт. Нищо не предприе, независимо от угрижения му вид. Що за човек ще изостави гост, видимо изпитващ болка? Наложил се няколко пъти да поеме дълбоко въздух, за да си възвърне решимостта да се погрижи двамата да живеят щастливо. В нейния дом към никой гост няма да бъде проявено такова лошо отношение.

В значително по-мрачно настроение тя седна на стол до прозореца и се загледа неவிждащо към улицата. Какво казва в този момент Бенедикт на родителите си? Ожених се за дъщерята на възглищаря, представи си тя. Нали това искаше: сладко, хубаво момиче с пари? Пенелопе разгледа отражението си. Можеше да мине за хубава. Това омекотяваше ли другите ѝ черти — ако помни правилно — да е влудяваща, тормозеща и вбесяваща? Не бяха най-лошото в характера на една жена, но той не изглеждаше очарован, докато ги изрежда.

Хрумна ѝ нещо и изпита облекчение. Саманта щеше да знае. След като сестра му бе побързала да му пише за семейство Уестън, тя щеше да знае какво търси той у една съпруга. Пенелопе винаги бе харесвала Саманта, дори ѝ се възхищаваше, а сега бяха като сестри. Няма начин сестра да не ѝ даде добър съвет, както Абигейл правеше винаги. Пенелопе не беше сигурна каква ще бъде реакцията ѝ, ако Саманта потвърди, че Бенедикт иска кротка, разумна съпруга, но все пак представляваше някакво начало и щеше да я въоръжи с информация за семейството, чийто член вече беше.

Докато се обличаше за излизане, портиерът дойде и съобщи, че има посетител. Визитката, която ѝ подаде, я накара да възкликне.

— Да, веднага ще я приема.

Извика камериерката си, за да се справи по-бързо с тоалета. Когато и последната фиба бе сложена, тя се спусна долу в частния салон, посочен ѝ от портиера.

Оливия Таунсенд скочи.

— Пенелопе! — Хвана я за ръцете и я изгледа изпитателно. — Добре изглеждаш. Слава богу.

Поради неизвестна причина Пенелопе се сети за допира на ръцете на съпруга си по тялото ѝ и гласът му в ухото ѝ.

— Много съм добре — отвърна тя с надеждата да не се е изчервила. — Защо звучиш така разтревожена?

Оливия я пусна и вдигна въпросително вежди.

— Разтревожена? Да, разтревожена съм! Снощи се върнах и заварих бележка, в която почти небрежно споменавах, че си се омъжила за лорд Атертън. — Разпери ръце. — Ще ми обясниш ли как се стигна до това?

— Не ме отведоха до олтара с нож, притиснат в гърба, ако това имаш предвид. — Пенелопе неволно трепна, защото забеляза ужасеното изражение на Оливия. — Увещавах ме настойчиво, но се съгласих по собствена воля.

Приятелката ѝ ахна тихо, завъртя се и отиде до дивана. Пенелопе я последва. Оливия отвори чантичката си и започна да търси нещо.

— Заради Клери, нали? Прекалено голямо съвпадение е да ви принудят, теб и лорд Атертън, да се венчаєте след срещата с него. — Подсмръкна и продължи да рови трескаво. — Какъв злодей! Трябваше да го застрелям. Тогава нямаше да те нападне, Атертън нямаше да те спасява и нямаше да си омъжена за човек, когото ненавиждаш. — Вдигна поглед. — Той какви ги е наговорил за теб? Каж ми, Пен!

Пенелопе не беше виждала приятелката си толкова разгневена. Лицето на Оливия беше преbledняло и само на бузите ѝ имаше две алени петна. Очите ѝ блестяха опасно.

— Какво иска Клери от теб? — попита Пенелопе тихичко.

За миг Оливия сякаш не я чу. След това извърна поглед.

— Няма значение. Ти...

— Как да няма значение? — възмути се Пенелопе. — Какво става, Оливия? Клери пак ли те преследва?

— Да. — Засмя се отчаяно. — Май никога няма да спре.

— Какво иска?

Оливия придоби непроницаемо изражение.

— Няма да те излагам на нови опасности. Няма... да ти кажа, Пен. Отчасти, защото и аз самата не знам всичко. Но съм наясно, че си

прекалено предана приятелка и ще се намесиш, освен ако не ти забраня. Повярвай ми: за твое добро няма да ти кажа. — Усмихна се леко. — И за мое, защото не искам да се притеснявам повече за теб. Той добре ли се държи с теб? Лорд Атертън имам предвид.

Пенелопе се размърда неспокойно. Изпитваше противоречиви чувства, докато обсъждаше Бенедикт с Оливия.

— Да.

Приятелката ѝ малко се успокои.

— Слаба богу. Всички, с които разговарях, го смятат за джентълмен. Но знам колко не го харесваш и като си помисля, че е възможно аз да съм те лишила от любовта и страстта, които не само ти се полагат, но и така искаш от брака...

До момента Пенелопе не се чувстваше лишена от страст. Прочисти си гърлото.

— Не бива да се виниш. Татко не ме е принуждавал да се омъжа за него. Надявам се брака ни да е сполучлив.

Устните на Оливия потрепериха и Пенелопе си даде сметка колко трагично и измъчено прозвуча. Хвана приятелката си за ръце.

— Вярно, аз съм главната виновница, затова се чувствам отговорна нещата да потръгнат. Атертън... Окуражи ме да постъпя разумно, но аз отхвърлих предложението му. Въпреки това застана до мен, а можеше да ме изостави. Надявам се да намерим удовлетворение.

Всъщност тя се надяваше на нещо много повече, но нямаше защо отсега да го огласява пред всички.

— Добре — промърмори Оливия. Стисна ръцете на Пенелопе. — Желая ти много щастие. И на лорд Атертън също. Как може да не те обича? Само след седмици ще е лудо влюбен, сигурна съм.

Пенелопе се усмихна плахо. Щеше ѝ се Оливия да е права, но засега нямаше подобно предчувствие.

— Къде беше? — смени темата тя. — Сватбата беше в тесен кръг, но мама каза да те поканя. Ти обаче отсъстваше от града.

Усмивката на Оливия изчезна. Видимо се поколеба, ала после се окопоти, сякаш предстоеше нещо неприятно.

— Да, нямаше ме. Не е важно къде бях, но работех по разрешаването на моя... — Направи гримаса. — Моят проблем с лорд Клери.

Пенелопе застана нащрек.

— Какъв е планът?

— Още не е дооформен — предупреди я Оливия. — И в никакъв случай няма да допусна да участваш. В това отношение си научих урока. — Брадичката ѝ потрепери. — Пен, вечно ще се обвинявам, ако не си щастлива. Изобщо нямаше да попаднеш в полезрението на Клери, ако не ми се беше притекла на помощ. За такава почтена постъпка човек не се отплаща, както го правя аз: с лаконични отговори и лъжи.

Изненадана, Пенелопе свъси вежди. Лъжи ли?

Оливия продължи:

— Заслужаваш да получиш повече от мен, но за жалост се върнах само за да се възползвам за пореден път от приятелството ти.

— Не се възползваш! Искам да ти помогна, Оливия, но трябва да ми кажеш как.

Приятелката ѝ кимна.

— Хенри... — По лицето ѝ премина огорчение. — Хенри е бил забъркан в нередни неща. Вече си се досетила, че Клери играе известна роля. — Хвърли предпазлив поглед към Пенелопе, а тя ѝ кимна насърчително. — Докато беше жив, не знаех нищо, но хората, с които се е забъркал, отказват да повярват. Още по-лошото е, че Хенри е оставил съвсем малко доказателства в моя полза, а и те са съзнателно завоалирани. Трябва да открия нови, а за целта се налага да напусна Лондон. Не желая да кажа на никого къде отивам — бързо добави тя, видяла изражението на Пенелопе. — Може да не доведе и до нищо, но това е единственият ми шанс да се отърва от Клери завинаги.

— Оливия, това е лудост. Ще побегнеш. Клери ще тръгне по петите ти, а ти отказваш да кажеш къде отиваш.

— Няма да допусна да ме последва — заяви тя с горчив тон. — Нито той, нито някой от... — За голямо раздражение на Пенелопе тя спря. — Предпочитам никой да не знае. Ако подозренията ми се оправдаят, истината за Хенри е срамна и не желая скандала да се разчува. — Пое си дълбоко въздух да обяви: — Но първо ми трябва двеста паунда.

— За какво — премигна насреща ѝ Пенелопе.

Оливия се изчерви.

— Щях да поискам от друг, ако можех.

— Не разполагам с двеста паунда. Иначе щях да ти ги дам... — Пенелопе се навъси. — Да не би Хенри да дължи пари на лорд Клери и ти да трябва да ги върнеш?

Думите ѝ смутиха Оливия.

— Не, не. Не е това. Не точно... — Изправи се. — Забрави. Идеята беше налудничава.

— Ще взема от Джейми — предложи Пенелопе. — Той ще ми даде.

Брат ѝ ще настоява да разбере за какво са ѝ, но ще измисли убедителна причина. Той поне познава Оливия и ще запази тайната ѝ.

Оливия извърна глава.

— Не е в Лондон — въздъхна тя. — Съжалявам, Пен. Не биваше да те моля за такова нещо.

— Не, чакай! — Пенелопе се затича след нея, защото приятелката ѝ бе тръгнала към вратата. Оливия спря неохотно. — Това наистина ли ще те освободи от Клери?

Приятелката ѝ кимна.

— Според мен е единственият ми шанс.

— Тогава ще ги набавя — обеща Пенелопе, макар да нямаше и най-бегла представа как ще го постигне.

Най-лесно бе да се обърне към Джейми, но очевидно Оливия вече бе опитала там. Абигейл би могла да разполага с такива средства; не — по-скоро не, защото ремонтиреше Монтроуз Хил Хаус след толкова години на разруха. Изпитваше неудобство да се обърне към баща си след разочарованията, които му причини напоследък, а и за да не си помисли, че крие и друга неща от него.

Оставаше Атертън, нейният съпруг от по-малко от ден. Дали ще събере смелост да ги поиска от него? Стисна решително зъби. Той искаше пари и сега ги имаше благодарение на нея. Струваше ѝ се честно да получи част от тях, а понеже средствата идваха от нейното семейство, не виждаше защо да му обяснява за какво са ѝ.

— Ще ти ги върна — обеща Оливия с разтреперан глас, но Пенелопе само махна с ръка.

— Не ме интересува. Но ми се закълни... Закълни се да не позволиш извергът Клери да те злепоставя повече публично. Обещай ми да не се излагаш на опасност, за да защитиш доброто име на Хенри.

И още: ако нещо се обърка в плана ти, веднага да потърсиш помощ. —
Добави още веднъж: — Веднага.

Неспособна да помръдне, Оливия я погледна с благодарност.

— Ти си най-преданата приятелка, която имам, Пенелопе.

— Ха! По-скоро най-безразсъдната — подхвърли тя в опит да я
развесели, но приятелката ѝ не се усмихна.

— Да, и това е вярно. Не знаех към кого друг да се обърна.

Всякакви уверения, че на Абигейл може да се разчита също
толкова, заседнаха в гърлото ѝ. Оливия беше искрена и това изпълни
Пенелопе със странно чувство. Цял живот беше по-малката сестра на
Абигейл, по-дивата, по-невъздържаната от сестрите Уестън. Никой не
смяташе, че на нея може да се разчита повече отколкото на Аби.
Вместо да го изрече на глас, тя само кимна.

— Винаги ще те подкрепя.

— Знам — увери я Оливия. Прегърна Пенелопе. — Дано и аз да
съм ти от помощ един ден.

— Застреляй лорд Клери — предложи Пенелопе. — Ще остана
много доволна.

— Нямам нищо против — отвърна приятелката ѝ тъжно. — Но
никоя от нас не заслужава да попадне в затвора за убийството на
виконт, затова ще трябва да се задоволим с нещо по-малко.

— Кога... Кога тръгваш?

— При първа възможност — отвърна Оливия решително.

Пенелопе кимна. Значи се налагаше да набави парите бързо.

Приятелката ѝ излезе, след като с Пенелопе се разбраха да не се
срещат, а тя да прати сумата по доверен човек. Младата жена се качи
горе далеч не така въодушевена, както бе слязла.

Клери с какво застрашаваше Оливия? Какво бе направил Хенри?
Да, беше негодяй и не особено умен, но дори той трябваше да има
достатъчно акъл да не се забърква с онзи ужасен мъж. За пръв път
истински се изплаши за безопасността на Оливия. Седна зад
писалището и написа бележка на брат си — поръча на Джеймс да се
отбие при нея, щом се върне в Лондон. Баща ѝ щеше да знае къде е.
Пенелопе остави бележката настрана и се почувства малко по-добре.

Странно, но Оливия не се бе обърнала към Джейми от самото
начало; бяха почти връстници и се познаваха от деца. Пенелопе
помнеше как Джейми доведе Оливия в дома им и обяви на сестрите си,

че е намерил кой да си играе на кукли с тях, за да му спестят унижението. Някога си бе представяла Оливия и Джейми като семейство, защото не вярваше друго момиче да хареса скования ѝ, скучноват брат, но вместо това приятелката ѝ се омъжи за Хенри.

Сега обаче нещата щяха да са по-лесни, ако Джейми беше в града. Не се съмняваше, че ще даде нужните пари на Оливия — било направо, било чрез Пенелопе. Макар скучен и упорит, сърцето му бе не по-малко предано от това на Пенелопе. Беше достатъчно само да му каже, че някой, който ги заслужава, има нужда от тях и той щеше да ѝ се довери. Понякога Джейми я дразнеше, но щеше да ѝ помогне.

От друга страна Атертън... Започна да премята една разхлабила се панделка между пръстите и да обмисля как да подходи към него. Едва ли щеше да даде резултат, ако поиска от него да ѝ се довери. Да поиска парите направо също не ѝ се струваше подходящ вариант. Как майка ѝ получаваше каквото иска от баща ѝ? Вероятно само го споменава, помисли си Пенелопе кисело. Баща ѝ бе толкова добродушен и сговорчив. Обожаваше майка ѝ от първата им среща; поне все това повтаряше. Пенелопе нямаше спомен някога да ѝ е отказвал нещо.

Добре; как Абигейл би убедила Себастиан да ѝ даде пари, ако ѝ трябват? Пенелопе се замисли за сестра си и за зет си и стигна до заключението, че най-вероятно Абигейл ще обясни всичко просто и искрено, а Себастиан ще направи всичко по силите си, за да откликне на желанието ѝ, защото я обожаваше.

Това не ѝ помагаше особено. Започна да крачи напред-назад из стаята, търсейки друг изход. Решение, базирано на обожанието на съпруга ѝ, не ѝ вършеше работа, защото такава нямаше. Нуждаеше се от план, който не изисква подробни обяснения, защото обеща на Оливия да пази тайната ѝ. Ами ако го напие... да го докара в добро настроение... и да го разсее... Забави нервните си крачки. Идеята май не бе толкова лоша. Предишната вечер даде доста добър резултат. Ако разполага с време да обмисли нещата и да състави план... Пак се сети за историята с червените панделки. Да, звучеше подходящо.

ГЛАВА 16

Бенедикт се върне в „Миварт“ късно вечерта. Отведе уморения си кон в конюшната и с натежали крака пое нагоре по стълбите. Надяваше се Пенелопе да е още будна. Не очакваше да закъснее толкова, но пък и не бързаше особено на връщане. Оказа се трудно да се раздели с майка си и със Стратфорд Корт, особено след като се разбра, че повече не е желан там. Въпреки всички лоши спомени от детството това беше домът му, където се бе родил и израснал. Молеше се между него и родителите му да не е зейнала огромна пропаст. Майка му не биваше да страда заради неговите действия.

Влезе в дневната, разкопча връхната си дреха и се запита след колко ли време ще донесат вечеря горе и дали дотогава ще е буден. От гънките на дрехите му се посипа прах; камериерът му щеше да има доста работа, докато изчисти и дрехите, и ботушите му. Свали си жакета и посегна към вратовръзката, когато установи, че не е сам.

Съпругата му се бе сгушила на малкия диван с разпилени по раменете коси, а голите ѝ стъпала надничаха от бялата ѝ роба. Едната ѝ ръка бе отпусната към пода; наблюдаваше го съсредоточено.

— Ти си будна — изненада се той. Почти веднага поклати глава.
— Очевидно. Пътят е дълъг. Извинявай.

— Чаках те.

Тя се размърда, робата ѝ се поразтвори и глезените ѝ се оголиха.

Бенедикт направи безуспешен опит да откъсне поглед. Тя имаше изящни глезени, крака и гърди, както установи предишната вечер. Свали си вратовръзката и усети как всякаква умора го напуска.

— Радвам се.

— Наистина ли? — Завъртя глава на една страна. — Защо?

— Удоволствие е да се прибереш при красива жена.

Устните ѝ се свиха изкусително, сякаш чакаха целувка.

— Ласкаеш ме, сър.

— Но е вярно — кимна той.

Тя сведе мигли и леко се усмихна.

— Благодаря.

Той премигна от дружелюбната, спокойна размяна на реплики, а тя веднага добави:

— Да ти наля ли питие? Сигурно ти е нужно след пътуването.

Безмълвно ѝ даде знак с ръка, че приема. Тя стана и отиде до бюфета, за да му налее щедра чаша вино.

— Как беше? — попита тя, докато той отпиваше.

— Дълго.

— Родителите ти как приеха новината?

Бенедикт отново отпи. Не му се стори благоразумно да опише реакцията на баща си. Един ден щеше да се наложи да ѝ обясни някои особености на семейството си, но тази вечер...

Беше прекадено дълга и мрачна история, особено когато имаше далеч по-обещаващи перспективи.

— С известна изненада.

Пенелопе го погледна въпросително, но той я отведе обратно до дивана.

— Нищо интересно. Дано не съм те събудил при тръгването си.

Тя се засмя и седна като дете: подви крака под дупето си.

— О, не. Способността ми да спя сутрин е ненадмината. Ако питаш Абигейл, под прозореца ми трябва да стрелят с оръдие, за да се събудя.

— Ще го имам предвид. — Все още я държеше за ръка. Имаше изящни пръсти, като на истинска дама. Погали с палец венчалната халка на безименния ѝ пръст. Неговият пръстен; неговата съпруга. Неговата красива, заможна, неочаквано дружелюбно настроена булка. — Заслужаваше да поспиш.

Тя го изгледа лукаво.

— След толкова бренди кой не би искал?

Бенедикт се извърна с лице към нея.

— Да, след толкова бренди... И всичко останало...

Очите ѝ се разшириха.

— Всичко останало ли? Заради брендито не помня какво стана.

— Така ли? — Наклони се напред и носовите им почти се докоснаха. — И това ли не помниш.

Докосна устните ѝ със своите.

— Не — възкликна тя с подправена изненада. — Целуна ли ме снощи?

— Не само веднъж.

— Боже! — Наклони глава настрана. — Значи не е било толкова лошо, колкото очакваше?

Той свъси вежди.

— Какво?!

— Обикновено ме гледаш сякаш си готов да ме удушиш.

Погледът му се спусна надолу към шията ѝ. Вената там пулсираше учестено. Постави пръст отгоре, а после го насочи към гърдите ѝ.

— Дори да съм го мислил, било е толкова отдавна, че съм забравил. — Ръката му стигна до цепката на деколтето на робата и той я разтвори. — Не, май никога не съм искал да го направя.

— А за какво си мислеше, когато ме гледаше изпепеляващо?

Въпреки всичките си предизвикателни въпроси Пенелопе не предприемаше нищо, за да спре изучаващите му докосвания; тя дори се отпусна по-удобно на облегалката.

— Да направя нещо подобно.

Той се наведе и я целуна.

— За това ли мислеше? Боже, колко си похотлив — промърмори тя.

Усети как тя прокарва пръсти през косата му. Всякаква мисъл за храна и спане го напусна.

— Не е ли това точно каквото искаш?

Допря тялото си до нейното. Пенелопе се плъзна надолу, под него; очите ѝ сияеха.

— Какво имаш предвид? Да не намекваш, че съм похотлива.

Той се ухили престорено възмутено.

— Не е ли така с всяка жена, която чете писанията на лейди Констанс?

Тя замръзна.

— Какво?! Искам да кажа: кой? — Лицето ѝ поруменя. — Представа нямам за какво говориш.

— Кой е любимият ти брой?

Дръпна края на прасковената на цвят панделка, която държеше робата ѝ затворена, и я разтвори. Нощницата ѝ беше тънка и той видя

гърдите ѝ под нежната материя.

— Ти... Ти знаеш за тях?

— Като всички в Лондон. — Прокара палец по розовото ѝ зърно и за малко да простене, когато то щръкна. — А и ти остави брой на видно място в будоара.

Пенелопе се вторачи в него, после отметна глава и прихна; чак раменете ѝ се разтресоха.

— И с това не заслужих твоето неодобрение?

Бенедикт се бе възползвал от изблика ѝ на смях, за да намери глезена ѝ под гънките на робата. Изгледа я сладострастно и плъзна ръка нагоре.

— След като историите ѝ те развеселяват, кой съм аз, за да се противопоставя? — Хвана коляното ѝ, отдалечи го от другото и сложи стъпалото ѝ върху облегалката на дивана. — Щом те вдъхновяват, защо да ти забранявам да ги четеш? — Отмести и другия ѝ крак, за да се настани по-плътно между бедрата ѝ. — А ако те възбуждат... — сви рамене и нагласи краката ѝ в по-удобно положение — ... направо ги одобрявам.

Пенелопе лежеше с леко разтворени устни, а очите ѝ блестяха. Той очевидно я желаше и това я възпламеняваше.

— Ти... — насочи ръцете си към корема ѝ — ... възбудена ли си?

Въпросът я изненада. Тя преглътна, а после навлажни устни. Мускулите ѝ потрепераха от допира му.

— Може би...

— Боже — възкликна той престорено загрижено, — как да разберем?

Тя отново навлажни устни.

— Ще ме пуснеш ли отгоре?

Вече имаше ерекция, а мисълта Пенелопе да го възкачи направо го възпламени. Едва успя да промълви:

— Да...

Очите ѝ проблеснаха.

— Тогава ела в леглото.

— Не! — Попречи ѝ да стане от дивана. — Тук и сега.

Тя погледна шокирана към вратата, после с нараснала възбуда, към него.

— Тук ли?

— Свали си робата.

Междувременно си изхлузи ризата през главата. Докато се събличаше, по страните ѝ плъзна руменина, предизвикана от трепетно очакване, а не от момински свян. Боже, какъв чудесен брак склучи, помили си той, докато си разкопчаваше панталоните.

— Ела насам.

— Ще се получи ли? — Предпазливо постави едното си коляно до бедрото му. Той я хвана за ръцете и я придърпа към себе си. Сега тя вече беше изцяло върху него. Гърдите ѝ се намираха непосредствено пред лицето му. Тънката нощница едва ги покриваше. Не се въздържа и лизна едното зърно направо през плата. Тя трепна, после обви шията му с ръце.

— Направи го отново — прошепна Пенелопе.

Точно това бе възнамерявал. Хвана малката пъпка между зъбите си и отново прокара език по нея. В отговор тя потрепери и се притисна по-плътнo към ерекцията му. Слепешката започна да надипля нощницата ѝ нагоре. Сега му се струваше, че се състои от пластове плат. Тя вече бе разголена до кръста и сега той виждаше меките влажни косъмчета между краката ѝ.

— Отгоре си — успя да промълви той. — Сега какво желаеш?

Тя сведе поглед. Ерекцията му стърчеше между двамата. Пенелопе облиза дланта си и обви пръсти около члена му.

— Милостиви боже! — възкликна той неволно и я стисна за бедрата.

— Не се ли прави така? — усмихна се тя лукаво и продължи да движи ръката си нагоре-надолу.

Тя отлично знае, че е чудесно, помисли си Бенедикт, но все пак кимна.

— Харесва ми — прошепна тя, като продължаваше да наблюдава движението на ръката си така съсредоточено, че той за малко да свърши. — Винаги съм се питала какво е усещането и колко е голям...

Всеки момент щеше да свърши в ръцете ѝ. Потрепери и я хвана за китката.

— Докосни се. Покажи ми как го правиш.

Тя отново се изчерви, но покорно постави длан върху венериния си хълм и отмести косъмчетата от пътя си. Затвори очи, а пръстите ѝ започнаха да я галят, да правят кръгчета и да я масажират.

Опиянен, той наблюдаваше с каква готовност тя му позволява да я гледа. Не бе очаквал да стане свидетел на такава картина и сега заплепен проследи как устните ѝ се разтвориха и се чу гърлен стон...

Той повдигна бедрата ѝ.

— Вземи ме — едва успя да прошепне пресипнало той. Очите на Пенелопе блестяха, докато се наместваше и започна да се отпуска надолу, а той се понадигна, за да я посрещне. — Разтвори колене...

Тя се подчини и той проникна още по-дълбоко.

— А сега...

В един момент тя остана без дъх, както впрочем и той. Бенедикт отново я хвана за бедрата.

— Представи си как яздиш кон в тръс. Сложи ръце на раменете ми...

Спря да я напътства, защото тя бързо разбра какво да направи.

Повдигна се на колене и бавно се спусна отново. Той отметна глава назад, потънал в пълно блаженство.

— Имам чувството, че те контролирам — прошепна тя и повтори движението. — Все едно съм те омагьосала...

Той се ухили и се надигна, за да я накара да млъкне. Не че имаше нещо против, но целеше да я докара до същия екстаз, който изпитваше и той. Искаше и тя да загуби контрол над сетивата си. Повдигна ръка и я постави върху русите косъмчета между краката ѝ. Всеки път, когато тя се спускаше към него, той оставаше бе дъх.

— О... — Ноктите ѝ се впиха в раменете му, защото беше докоснал пъпката между срамните ѝ устни. — Чакай — прошепна тя умолително. — Толкова е...

— Хубаво? — подсказа той, без да откъсва очи от лицето ѝ.

Косата ѝ се стелеше безразборно по раменете, широко отворените ѝ очи се бяха разфокусирали, а гърдите ѝ се люшкаха при всеки поет дъх.

— Да... — простена тя.

Краката ѝ потрепериха. Той я придърпа надолу и същевременно се надигна, за да проникне още по-дълбоко в нея.

— И двамата едновременно — насърчи я той.

Ритъмът не бе вече така равномерен, но Бенедикт имаше чувството, че ще си загуби ума. С ръце на раменете му тя го яздеше жадно и ненаситно. Съсредоточен върху лицето ѝ, той запаметяваше

всяко трепване на миглите, всяко нейно прокарване на език по устните и всички други признаци, че я води към оргазъм. Искаше да я опознае напълно; искаше да е наясно как да я докарва до тази самозабрава, за да го прави отново и отново.

Долови първите пулсирания на освобождението ѝ, придърпа я към себе си и я притисна към гърдите си; тя потреперваше и стенеше, а той отприщи надигналата се в него буря и потъна изцяло в нея. Вкопчи се в нея, останал без думи и без мисъл, и се отпусна в блаженството.

Това иска тя, хрумна му след време. За такава страст и вълнения жадува. Ръцете му я обгърнаха още по-силно. Боже, тя се оказа права. Никога не бе стигал почти до припадък в обятията на друга жена. Бенедикт отпрати мълчалива благодарност към всички зли езици в Лондон, спомогнали този брак да се осъществи. Обеща на господин Уестън да направи всичко по силите си, та Пенелопе да е щастлива и, ако и това бе част от споразумението, щеше да се окаже най-искреното обещание, което е давал.

— Излиза, че се получава — промълви тя едва-едва. — На дивана.

От смях чак гърдите го заболяха.

— Дори по-добре, отколкото очаквах.

Тя вдигна глава. Никога не бе изглеждала по-красива: поруменяла, с грейнали очи и удовлетворена усмивка на устните:

— Наистина ли? — поинтересува се тя.

— Ти не си ли на същото мнение? — Усмивката не слизаше от лицето му. — Най-добре пак да опитаме, щом не си сигурна.

— Би могло, но имам други идеи.

Бог да благослови лейди Констанс, помисли си Бенедикт.

— Целият съм в слух.

В следващия миг обаче неволно се прозина. Наближаваше полунощ, беше на крак от зазоряване, беше на кон почти цял ден, а последната езда се оказа най-вълнуваща, но и най-изтощителна.

Съпругата му само се усмихна. Прокара пръсти през косата му, приглади разрошени кичури и очите му почти се затвориха от удоволствие при тази ласка.

— Да ги оставим за утре. Хайде да си лягаме.

Бенедикт едва си вдигна главата. Утре прислужниците щяха да се ужасят от състоянието на стаята — имаше разхвърляни дрехи навсякъде, — но в момента не го интересуваше. Отне му, както му се стори, безкрайно дълго време да се надигне от дивана, да стигне до спалнята, да се досъблече и да си свали ботушите, да се измие и най-накрая блажено да легне. Пенелопе вече беше в леглото. Бенедикт загаси лампата и намести възглавницата под главата си. Остана доволен, но и леко се изненада, когато Пенелопе се гушна в него.

— Бенедикт — прошепна тя.

Той прокара устни по челото ѝ. Бракът се очертаваше далеч по хубаво нещо, отколкото си представяше. Боже, ако така се връща при Пенелопе всяка вечер...

— Да — обади се сънено той.

— Ще те помоля за нещо. — Гласът ѝ бе копринено нежен. Звучеше така спокойна, както се чувстваше той и това го накара да я придърпа по-близо до себе си. Тя постави длан върху гърдите му и започна бавно да ги гали. Беше му невероятно приятно. — Знам, в началото на брака сме, но каза, че искаш да сме щастливи. Това означава да си вярваме и да си помагаме, нали?

— Разбира се.

Отново се прозина и усети как се унася.

— Тогава, ако ми трябва нещо, мога да го поискам, без да се колебая, нали?

Той леко се усмихна и се запита от какво ли има нужда. Най-вероятно — нова шапка. Жените и тяхното следване на модата...

— И какво е то?

— Двеста паунда. Трябват ми утре сутринта.

Бенедикт отвори очи.

— Какво?!

— Двеста паунда — повтори тя по същия небрежен начин. — Ще ми ги дадеш ли сутринта?

Той се надигна на лакът.

— За какво, по дяволите, са ти двеста паунда?

— Трябват ми.

Погледна я невярващо. На слабата лунна светлина не виждаше добре изражението ѝ.

— И очакваш да ти ги дам, без да задавам въпроси?

— Защо не? — И тя се надигна. — Нямахте да разполагаш парите, ако не се бе оженил за мен. Не виждам защо да не получа част от тях, ако са ми нужни.

Отговаряше на истината, но въпреки това се ядоса.

— Какво ще правиш с тях? — Осени го тревожна мисъл. — Задлъжняла ли си на някого?

— Не.

— Изнудват ли те?

Мерна му се образа на граф Клери. Той мразеше Пенелопе по причини, все още неразгадаеми за Бенедикт.

— Не!

— Тогава за какво са ти двеста паунда?

— Има ли значение? — възкликна тя. — Ти едва ли ще искаш моето разрешение всеки път, когато теглиш пари.

Не, естествено. Намръщи се.

Тя остана смълчана за малко, но долавяше тежкото ѝ дишане.

— Обеща на баща ми да си добър съпруг — напомни тя тихо. — По твоите думи искаш бракът ни да е щастлив. Моля те за тази малка услуга. Важно ми е. Защо не ми се довериш?

— Сумата е доста голяма — отсече той. — Каж ми за какво ти е. — Преди тя да му отговори, друга мисъл се мерна в ума му. — Нима току-що ме съблазни на дивана, за да ти дам парите?

— Да съм те съблазнила?! — Тя скочи от леглото. — Кой кого съблазни? Ти ме целуна. Ти разтвори робата ми. Ти започна!

— Но ти нямаше нищо против да продължа, нали?

Съжали в мига, в който думите излязоха от устата му. Очите му бяха привикнали достатъчно с тъмнината, за да види как тя го гледаше смаяно. Без да каже каквото и да било, тя отиде в будоара и затръшна вратата след себе си.

Той не вярваше на очите си. Какво, по дяволите, ставаше? Двеста паунда? За какво са ѝ толкова много пари? Не даваше никакво обяснение, не изтъкваше никаква причина. Веднага отхвърли мисълта дали не го мами. Но защо не му казва?

Чакай: не можеш или няма да споделиш, спомни си той въпроса към нея преди време, както и отговора ѝ: няма да го направя.

Стисна устни. От известно време подозираше, че защитава някой, свързан с лорд Клери. Пенелопе не бе отишла по свое желание

да се срещне с него. Или е придружавала някого, или се е притекла на помощ, а в резултат я бяха нападнали. През ума му минаха всички предупреждения, които ѝ отпрати по отношение на Клери и ръката му се сви в юмрук, като си даде сметка, че тя ги пренебрегва. Възможно е Клери да изнудва друг човек или той да му дължи пари. Ами ако с тези пари наемат убиец да ликвидира Клери? Последното звучеше неправдоподобно, ала въпреки това бе готов да се обзаложи, че молбата ѝ има нещо общо с лорда. А я предупреди да стои далеч от този човек.

Изруга тихо и отиде до вратата на будоара.

— Върни се в леглото, Пенелопе.

— Не и ако ти си там! — долетя хладният отговор.

Бенедикт облегна ръце върху касата на вратата. Нямаше ключалка. Можеше да отвори вратата и да завлече Пенелопе обратно в спалнята, ако реши. Но не искаше; предпочиташе я несравнимо повече каквато беше преди малко; нежна, приветлива и жадна — дори нетърпелива — да я люби на дивана.

— Не искам да се караме.

— Нито пък аз.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Отговорен съм за твоята сигурност — напомни той с равен тон, старайки се да се владее. — Не разрешавам да се забъркваш в опасни за теб начинания. Отказваш да ми кажеш за кого или за какво са парите. Не мога да те принудя да го направиш. Но и няма да ти ги дам, докато не се убедя, че това, което кроиш, не те застрашава.

Последва пауза. След малко Пенелопе се обади:

— Нищо не кроя. И не става въпрос за никаква опасност. Ако имаше към кого друг да се обърна, щях да го направя.

Думите ѝ накараха Бенедикт да свъси вежди.

— Така ли? Но същевременно не си готова да ми дадеш какво обяснение. Аз съм ти съпруг, Пенелопе.

— И високото ти, в кавички, мнение за мен ти позволява да ме обвиниш, че съм те съблазнила, за да получа парите?!

Бенедикт разтърка очи. Боже, беше зверски уморен; сигурно затова обвини съпругата си, че се е държала почти като лека жена.

— Не биваше да го казвам.

— Не, не биваше. Но понеже не ми вярваш, не съм изненадана. — Зад затворената врата гласът ѝ бе приглушен, но огорчението се долавяше. — Беше глупаво да очаквам да повярваш, че има основателна причина парите да ми трябват и също, че е толкова основателна, та да не се налага да ти споделям всяка моя мисъл.

Бенедикт стисна зъби. Част от него искаше да се наложи, да стане неговото. Съпругата му няма да го прави на глупак. Ако изпълни желанието ѝ този път, какво ще поиска следващия? Най-добре да установи брачния си авторитет сега, преди тя да погази правата му. Баща му не би допуснал подобно нещо.

Издиша бавно. Боже! Последният човек, на когото искаше да подражава, бе баща му. Наложил си да продължи с по-мек тон:

— Ще ми дадеш ли дума, че с тези пари няма да си навлечеш неприятности?

След кратка пауза вратата се откряна. Кажми ми, подкани я мълчаливо той, кого защитаваш от Клери. Тя го гледаше сериозно.

— Давам ти дума.

Не добави нищо повече.

Той въздъхна и се върна в леглото. От изтощение нервите му се бяха изопнали и се държеше глупаво. Най-добре да заспи, преди да направи нещата още по-лоши.

— Трябва да ми имаш доверие. Вече имам задължения към теб.

— И за мен важи същото — промълви тя. — Ти не ми споделяш тайните си.

— Какви тайни? — Завъртя се под завивките. Пред перспективата да заспи, мускулите му се отпуснаха. — Нямам какво да споделям.

Стори му се, че тя леко изсумтя, преди да попита:

— Семейството ти как прие новината за женитбата ни, на която не присъства? Ето нещо за споделяне, например.

След миг и тя се настани в леглото. Усети как намества завивките, за да се сгуши удобно. Постигнаха мир, макар и крехък. Но тя не се сгуши отново в обятията му, както той се бе надявал. Заспа, преди да измисли думи, с които да я умилостиви.

ГЛАВА 17

Пенелопе гледаше вторачено през прозорците на каретата, докато се движеха по оживените улици на „Мейфеър“. Бенедикт седеше на сантиметри до нея, но помежду им сякаш зееше пропаст. От сутринта си бяха разменили едва десетина думи, все любезни, но хладни. Когато се събуди, на възглавницата му до нея имаше разпилени куп банкноти; той беше излязъл. Макар да ѝ даде парите, Пенелопе нито тържествуваше, нито изпитваше радост. Изпрати Лизи да ги отнесе на Оливия, а после цял час седя и размишлява над изстиналия чай.

Нима развали всичко? Обвинението му, че го е съблазнила заради парите, не ѝ даваше мира. Не това беше единствената причина, спореше тя ожесточено със себе си, но... той имаше пълното право да стигне до това заключение. Изчака го да се върне и му наля вино, твърдо решена да бъде мила и сладка. Когато започна да я целува и да се шегува за увлечението ѝ по писанията на лейди Констанс, ѝ се стори, че постига желания успех. После я насърчи да се любят. Беше вълнуващо, дръзко и толкова възбуждащо — просто не ѝ стигаха думи да го опише. За пръв път видя възможност чрез брака да сбъдне мечтите си: Бенедикт, подивял от желание, я обладава, а тя дръзко се освобождава от задръжките си и накрая двамата сключват съюз, от който се поражда дълбока, несекваща любов.

Не стана така, естествено.

Но от друга страна какво беше това негово изискване тя да му се доверява, след като той не ѝ казва нищо? В деня след сватбата им отиде чак до Ричмънд, за да съобщи на родителите си, а после не сподели как са приели новината. Пенелопе не изпитваше особено желание да застане лице в лице с графа на Стратфорд, но това не означаваше, че не е извънредно любопитна да разбере как е приел новината. Щеше ли да бъде великодушен сега, когато е съпруга на Бенедикт, или щеше да я възприема като позор за семейството: новозабогатяла наследница на някогашен търговец на въглища, която си е хванала съпруг, защото не е успяла да се опази от скандал? За

жалост смяташе, че истината клони по-скоро към второто, ако вземаше под внимание как Бенедикт избягва въпросите ѝ. А ако графът я презира, вероятно ще загуби доброто отношение на лейди Саманта. Другата сестра на Бенедикт — лейди Търли — и графинята, негова майка, винаги се бяха придържали към куртоазната любезност, така че нямаше какво много да губи там, но... Въздъхна дълбоко.

Щеше да ѝ бъде приятно да се чувства добре приета в семейството.

Каретата спря и я изтръгна от мислите ѝ. Бенедикт отвори вратата, скочи и ѝ подаде ръка, за да слезе.

Тя излезе, дискретно оглеждайки къде се намират. Оказа се хубава тиха улица с приветливи семейни къщи, макар и неголеми. Той не ѝ обясни къде отиват, а по време на пътуването тя беше разсеяна.

На стъпалата на къщата пред тях чакаше един господин. Бързо се приближи и се поклони.

— Добър ден, милорд. Милейди. Томас Грейс.

Бенедикт му подаде ръка и погледна къщата.

— Добър ден. Ще влезем ли?

— Да, сър. Точно я огледах. Предните стаи са много светли. Ще останете доволен, смятам.

Въведи ги през отворената врата.

— Реших да си потърсим къща. — Бенедикт ѝ предложи ръката си. — Една дама заслужава подходящ дом.

— Също както и един лорд — тя преметна ръка през неговата.

— Особено ако е женен — допълни той. — Но ако тази не ти харесва, ще потърсим друга.

Последваха господин Грейс.

Както отбеляза човекът, предните помещения бяха доста светли. Трапезарията се оказа елегантна и просторна, а в дъното ѝ имаше колони. Салонът отзад беше уютен и очарователен. Дневната на първия етаж бе почти толкова голяма, колкото и онази в дома на семейство Уестън на площад „Гроувър“ и Пенелопе веднага я хареса. Намираха се в приятна къща, подходяща за приеми. Господин Грейс ги съпроводи из първите няколко помещения, като подчертаваше достойнствата на сградата; в един момент се извини и ги остави да я доогледат сами.

— Какво ще кажеш?

При обхода досега съпругът ѝ почти не ѝ бе проговорил, но сега я гледаше съсредоточено.

Пенелопе прокара пръст по перваза на прозореца. Намираха се в основната спалня — поредната обширна стая с изглед към улицата. До този момент спяха в едно легло, което означаваше, че това ще бъде тяхната спалня, ако купят къщата. Или само неговата? Или нейната? Имаше и втора спалня, макар и не толкова голяма и светла, с будоар между двете. След случилото се снощи май щеше да е по-добре да са разделени.

По ръкавицата ѝ бе полепнал прах. Опита се да я изчисти, но се отказа.

— Много е приветлива.

— Харесва ли ти?

Беше се облегал с рамо на стената до прозореца и скръстил ръце пред гърдите си. Светлината озаряваше лицето му и очите му изглеждаха по-сияйни отвсякога. Изражението му обаче беше предпазливо неутрално, сякаш не желаше да обсъжда предишната вечер.

— Става.

— Значи ти харесва? — настоятелно попита той. — В Лондон има стотици къщи. Искам да си доволна.

Все едно къщата щеше да замести всичко, което липсва в брака им.

— Да, харесва ми.

Извърна се от прозореца и тръгна към вратата.

— Пенелопе — повика я тихо, — остани за момент.

Тя спря, но не се обърна с лице към него.

— Снощи... Не исках да приключи така.

И тя не искаше. Беше толкова прекрасно, а после всичко пламна и се взриви. Отчасти се дължеше и на нея — тя не обмисли всичко достатъчно добре; не отчете колко манипулативни могат да му се строят действията ѝ. За нея всичко беше ново, а бракът се оказваше по-сложно нещо, отколкото очакваше. Или проблемът беше в това, че не го познава достатъчно добре и той всъщност е доста резервиран? Не го ли нарече студен и арогантен? До едно време, на дивана, въобще не беше такъв, но щом тя поиска парите, той започна да се държи хладно и високомерно.

— Направих грешка — промълви тя. — Искях да съм топла и приветлива, а не да се скараме, както често става помежду ни. Въобще не възнамерявах да те... съблазня, за да получа парите...

— Не биваше да го казвам — въздъхна той. — Бях уморен и не се съобразявах какво говоря. Прости ми.

След дълга пауза тя кимна. Човек наистина изрича подобни неща, без да се замисля, когато е изнервен. Бог ѝ е свидетел — тя също изпадаше в подобни ситуации. А дали наистина съжаляваше, че го е изрекъл, предпочиташе да не знае.

— Благодаря за парите.

— Доводът ти бе убедителен. Редно е да имаш достъп до средствата, които идват от твоето семейство. Но сумата в брой, която поиска, ме стресна и се питах за какво са ти. — След известна пауза допълни: — Надявам се един ден да си имаме по-голямо доверие. Бракът ни не започна при най-добрите обстоятелства, но от двама ни зависи да го направим приятен.

Пенелопе се замисли върху последните му думи. В щастливите бракове, които знаеше, съпругът и съпругата си вярваха. Смяташе Бенедикт за повърхностен и арогантен, но той постепенно рушеше този образ. Абигейл загатна, че историята е по-различна, отколкото изглежда на пръв поглед, и е редно да му бъде даден шанс. Вярно, сестра ѝ бе по-доверчива, но обикновено се оказваше права. И никой не можеше да оспорва предаността или мотивите на Абигейл. Оливия искаше Пенелопе да е щастлива с Бенедикт, но запазването на тайната ѝ се превръщаше в сериозна пречка към това.

— Дадох дума да не казвам на никого — започна тя. — И ти трябва да ми обещаеш същото, иначе няма да ти кажа за какво са ми парите.

— Давам ти дума — заяви той бавно.

Пенелопе се пое дълбоко въздух. Оливия щеше да я разбере.

— Парите са за приятелка. Приятелка в голяма беда. Не знам точно с какво, но Клери я държи с нещо. Той е зъл и отвратителен, както знаеш, и бих направила всичко, тя да се освободи от хватката му. Вечерта, когато ти се намеси така навреме, я последвах, за да се опитам да я спася от него. Според мен той се готвеше да я накара... Да я принуди... да му позволи... — Прехапа устни и се изчерви. Очите на Бенедикт потъмняха, но той кимна, за да ѝ даде знак, че разбира. —

Хвана ме и отказа да ме пусне с нея. — Замълча, после добави: — През живота си не съм била така щастлива да видя някого, както теб тогава. Едва не извиках възторжено, когато го удари.

— Той заслужаваше нещо много по-лошо.

Никога не бе виждала лицето му така решително и опасно.

— Съгласна съм — промълви тя. — Ако имаше начин да ми се размине, щеше да ми достави огромно удоволствие да го застрелям.

Устните на Бенедикт се извиха в лека усмивка, но очите му не бяха весели. Пенелопе продължи:

— Приятелката ми дойде при мен отчаяна. Твърди, че е намерила начин да сложи край на тормоза му. За целта обаче ѝ трябват пари, а не разполага с такава сума. Предложих да ѝ услужа. — Вирна брадичка. — Няма значение дали някога ще ги върне. Самата мисъл да се освободи от онзи ужасен човек е достатъчна отплата.

Той я изгледа с любопитство.

— Много си лоялна.

— Защото предложих парите, без да знам какво ще прави с тях ли?

Той поклати бавно глава.

— Защото на всяка цена държиш да запазиш тайната ѝ, макар да не знаеше каква е. Ами ако се окаже нещо банално?

— Изключено — възрази тя веднага. — Познавам я отдавна. Не е човек, който прави от мухата слон.

— Защо не каза на баща си, че Клери се опитва да те съсипе?

— Не можех да намеса Клери, без да спомена и нея. Ако татко разбере, ще ми забрани да я виждам, а сега повече отвсякога тя има нужда от приятел.

— Няма ли други?

— Какво значение има? — изненада се Пенелопе. — Нима трябва да я оставя на милостта на Клери с надеждата друг да ѝ помогне и да си спестя неприятностите?

— Не, аз... — Думите ѝ видимо го разтърсиха дълбоко. — Питам дали няма друг, който би ѝ помогнал по-добре. Някой, който да предизвика или да прогони Клери.

Пенелопе въздъхна горчиво. Жалко, че Джейми го нямаше. Само той би се притекъл на помощ на Оливия, особено ако Пенелопе я убеди да му се довери. Но безполезният ѝ брат бе изчезнал в

неизвестна посока и дори баща им не знаеше къде се намира в момента; така ѝ обясни в отговор на молбата ѝ да прати писмото ѝ на Джейми.

— Не и сега. Не. Затова се захванах аз според силите си.

Бенедикт я изгледа продължително.

— Разбирам.

Не каза, че ще я подкрепи, но поне не я смъмри. А вече и той знаеше. Изненада се какво облекчение изпита, задето му се довери.

— Не възнамерявам да ми стане навик да раздавам големи суми на всеки, който поиска — заяви тя. — Не се притеснявай. Няма да допусна да ни разорят.

Този път усмивката му бе по-широка, макар и леко тъжна.

— Няма. — Поколеба се и добави: — Благодаря, че ми каза.

— Моля. — Плъзна поглед по стаята, изведнъж силно заинтересувана от ламперията. — Не желая да прекарам живота си в спорове с теб. Не за такъв тип брак съм мечтала.

— Нито пък аз. — Прекоси стаята, но вместо да извика господин Грейс, както тя очакваше, той затвори вратата. — Искам да те направя щастлива.

— Татко едва ли ще те убие, както заплаши, ако не го направиш. — Той премигна и тя махна с ръка. — Подслушвах, когато дойде да подпишете брачния договор. Интересувах се какво ще каже за мен.

— Да, предупреди ме какви ги вършиш понякога — отвърна Бенедикт суховато. — Но не заради баща ти искам да те направя щастлива.

Пряко волята ѝ в душата ѝ се породила надежда. Потисна я и се насили да си придаде безразлично изражение.

— Защо тогава? Твоята представа за брака се различава доста от моята, доколкото помня. Ти търсиш тиха, разумна съпруга, която да не те тормози, докато аз...

— ... държиш на страстта, приключенията и любовта — завърши той вместо нея, когато тя млъкна и сви рамене. — Помня. Смятах те за луда, но странното е... — Пресегна се и я хвана за ръката. — Сега вече не ми се струва толкова умопомрачителна идея.

Пенелопе му хвърли изучаващ поглед.

— Нима сега и ти искаш любов, страст и приключения?

На лицето му се появи познатата ѝ ленива опасна усмивка.

— Вече открих част от тях.

Знаеше — щеше да я целуне. Иска да каже, че е открил страстта, която е по-различна от любовта, повтаряше си тя; все още обаче се чувстваше обидена от думите му снощи. Не помръдна и не каза нищо, когато той наведе глава към нея. За жалост ѝ харесваше да я целува, да обгръща тила ѝ с пръсти; харесваше как разтваря устните ѝ, за да я целуне по-дълбоко, как я притиска и я кара да застава на пръсти, та се налага да се хваща за раменете и врата му, за да запази равновесие; да, обожаваше начина, по който изръмжаваше доволно, когато тя нежно захапваше долната му устна.

— Наистина ли одобряваш къщата? — прошепна той, без да откъсва устни от нейните.

— Какво...

— Представяш ли си как се любим в тази стая?

Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ и се спряха върху дупето ѝ. Притисна я към себе си и Пенелопе преглътна стона, който се надигна в нея, щом усети как членът му започва да се втвърдява върху корема ѝ.

— Сега ли? — Не беше виждала ерекцията на друг мъж, но не преставаше да се впечатлява от неговата. — Няма мебели...

Постави ръка върху гърдата ѝ и прокара палец върху зърното ѝ.

— Нямах предвид сега, но като го спомена... Липсата на мебели не е пречка...

— Така ли? — Заинтригувана попита тя. — На пода ли...

— Облегнати на стената. — Говореше гърлено. — Ще ти покажа...

Някъде из къщата се затръшна врата и двамата подскочиха. Пенелопе се изчерви и потисна желанието си да се разсмее. Нещо като шок премина по лицето на Бенедикт, преди изражението му да се успокои.

— Господин Грейс ще се чуди какво правим — предположи тя.

— Без съмнение. — Целуна я. — В бъдеще, ако искаш нова шапка или рокля, като ме съблазниш на дивана, сигурно ще откликна по-бързо на молбата ти за пари.

Пенелопе бавно се усмихна.

— Ще го имам предвид.

— Чудесно. — Съпругът ѝ се ухили. — Да вземем ли къщата?

— Май се налага. — Тя оправи разместената му вратовръзка. — За да ми покажеш какво говореше за стената.

* * *

След признанието на Пенелопе и последвалата целувка, Бенедикт изпадна във възторжено настроение. За словоохотлива жена, неизменно готова да изрази и мнението, и мислите си, бе сериозен жест да запази тайна на приятелка, макар това да уронваше собствената ѝ репутация. Донякъде се досещаше коя е приятелката. Веднъж Пенелопе го представи, но бегло помнеше жената, защото цялото му внимание тогава бе съсредоточено върху Пенелопе. След време обаче му се мерна, че май се казва Таунсенд, или Томпсън или... нещо с „Т“.

Тя очевидно се бе забъркала в някаква каша и Бенедикт се замисли дали да не се отбие при Клери да му напомни да стои далеч от съпругата му. Погледна я крадешком с крайчето на окото си. Седеше до него в каретата и наблюдаваше с интерес през прозореца живота по улицата. Едва не извиках възторжено, когато го удари, бяха думите ѝ. Ех, защо не го знаеше по онова време? Не само щеше да му достави наслада да удари Клери още няколко пъти, но определено щеше да си заслужи уважението на Пенелопе много по-рано.

Импулсивно постави ръка върху нейната и преплете пръстите им. В първия миг тя застина, но после се отпусна. Колеблива усмивка се появи на устните ѝ и тя леко стисна пръстите му. Той се наведе напред и потропа по покрива.

— Спри тук — нареди той на кочияша.

— Друга къща ли ще оглеждаме? — попита Пенелопе, докато ѝ помагаше да слезе.

— Донякъде. Къщата на сестра ми е там.

Тя вдигна ръка, за да си засенчи очите и погледна накъдето ѝ сочеше.

— Къде?

— От другата страна на „Грийн Парк“. — Хвана я под ръка. — Да се разходим ли?

— Тя очаква ли ни? — дръпна се тя.

— Мога да посещавам сестра и без предварителна уговорка. — Ухили се. — Ако не сме добре дошли, няма да се поколебае да тръшне вратата в лицето ми. — Пенелопе все още се дърпаше и той се сети за промърморената забележка по адрес на семейството му предишната вечер. — Ще се зарадва да види теб, ако не мен. Саманта ще бъде доволна да си ѝ сестра. Не дойде на сватбата, защото с Грей, съпруга ѝ, бяха заминали за няколко дни. Ще минат години, преди да ми прости, че съм се венчал в нейно отсъствие.

Най-накрая тя се предаде и тръгна бавно.

— Дано си прав.

— Познавам Саманта. Прав съм.

Пенелопе вървеше мълчаливо под ръка с него. По изражението ѝ съдеше, че усилено обмисля нещо. В такива моменти не само ставаше мълчалива, но погледът ѝ се фокусираше и притъмняваше. Запита се какво ли ѝ се върти в главата и се помоли да изчака и да не го засипва с въпроси за онова, което не му се обсъждаше: неговото семейство.

— Баща ти наистина ли я наби заради кражбата на парите? — попита тя направо.

— Не — отвърна Бенедикт вдървено.

— Ти спомена, че би го направил.

Спомни си онази нощ, когато Пенелопе му изпрати почти подигравателна бележка, като го предизвикваше да отидат да търсят четирите хиляди гвинеи, за чиято кражба обвиняваха Себастиан Вейн. По онова време и двамата знаеха, че Саманта ги е задигнала от Стратфорд Корт преди седем години в глупав опит да помогне на Себастиан, но истината не бе достатъчна за Пенелопе. Тя държеше да намери парите и му предложи подкуп срещу помощта му при търсенето. Бенедикт откликна, но не толкова, за да помогне, а защото всъщност се интересуваше от подкупа, а именно — къде се намира гротото в имението Харт Хаус, на чието издирване посвети детството си. Така се преструваше, че е излязъл в гората не от чувство за вина. Но когато по време на издирването благодарение на него нахълтаха в гробницата, го обзе надежда, че като възстановят парите, ще смекчат гнева на графа, защото Саманта твърдо бе решила да си признае пред баща им. Вместо това... Въздъхна.

— Опасявах се, че ще го направи. Побесня, когато тя му каза.

— Теб наби ли те?

— Не.

Тя го погледна.

— Баща ти май не е много добър човек, а?

— Не е — съгласи се той лаконично.

— Той какво предприе? — попита тя с уж неутрален тон. Той вече различаваше, когато тя се преструва. — Опитва се да попречиш на Саманта да каже истината на Аби и на мен. Спомена, че очакваш да те набият с камшик, задето си ни помогнал. Ти...

— Не знаех какво точно ще признае Саманта — прекъсна я той. — Не бях наясно, че става въпрос за парите. Мислех... Страхувах се да не планира да пристане на Себастиан. Ако баща ни чуеше за това, не ми се мисли какво щеше да й направи. — Пенелопе го изгледа косо, сякаш се питаше дали той не преувеличава. Бенедикт изруга наум. Нямаше начин да отлага повече. — Подозираш, че не съм най-добрият приятел и имаш основание. Смяташ, че съм обърнал гръб на Себастиан от години и си права. Но цялата истина е, че баща ми...

Млъкна, защото му беше трудно да обясни нещо, което никога не бе изразявал с думи.

— Знам, презира Себастиан — обади се Пенелопе. — Това е повече от видно.

Той се усмихна тъжно.

— Така е. Отнасяше се с низходително към приятелството ни като деца. Струвало му се е, предполагам, прекалено дребнаво да се притеснява. Но когато старият господин Вейн се побърка, търпението на баща ми към семейство Вейн се изчерпи. Лудостта течала в кръвта, затова трябвало да избягваме и сина. Себастиан вече бе постъпил в армията. Когато господин Вейн дойде да моли да продаде земите си, баща ми с радост го отърва от собствеността му.

— Да моли? — повтори тя, повишавайки тон.

Той кимна.

— Срецу незначителна сума. Господи Вейн беше лунатик, Пенелопе. Приличаше на дивак и разговаряше с несъществуващи хора. Умоляваше баща ми да вземе земите.

— Кой би се възползвал от човек в такова състояние?

— Такъв, който няма милост към другите. — Изгледа я предупредително. — Говоря сериозно. Стратфорд не проявява милост.

Тя свъси вежди, но настоя:

— А ти защо го защити, когато Себастиан се обърна към теб за помощ?

Той си даде сметка, че за нея това е най-важното. Ако тя откликва на зов за помощ на приятелка и пази тайната ѝ, дори да е пагубно за нея, как ще разбере защо той е постъпил така?

— Какво щях да постигна, ако бях застанал на страната на Себастиан? Моят протест срещу баща ми нямаше да промени мнението му, само щях да насоча гнева му към мен. От друга страна, ако бях подкрепил Себастиан, щях да го насърча да продължи да разпитва — нещо свършено безсмислено. Разбери ме — продължи той, като видя как веждите ѝ се свъсиха още повече — Себастиан не подходи по най-дипломатичния начин. Пристигна бесен и нещата се влошиха още повече. Има само един начин човек да се справи с баща ми, но решението не е да му се възразява.

— Да беше подсказал на Себастиан, че не си съгласен — възкликна тя. — Защо не му обясни, че го мяташ за прав, но каузата му е безнадеждна...

Бенедикт се постара да не възнегодува. Защо го пита, щом не желае да чуе истината? Но май не биваше да се изненадва. Откъде можеше да знае Пенелопе какво всъщност представлява Стратфорд? Баща ѝ бе свършено различен. Томас Уестън уважи желанието на Абигейл да се омъжи за безпаричния син на лунатик. На нито една от сестрите на Бенедикт не би хрумвало да отпрати подобно искане към графа. Първият избор на Елизабет за съпруг бе отхвърлен, защото ставаше въпрос само за джентълмен, пък макар и от отлично семейство и с прилично състояние. Тя умоляваше Стратфорд да премисли. В отговор я заточиха в стаята ѝ за седмица, само на хляб и вода. Бенедикт добре помнеше случая, защото яде бой, понеже тайно ѝ занесе два портокала.

Затова на никого не разказваше за семейството си. Никой нито разбираше, нито си представяше какво представляват непоклатимостта на графа или сприхавият му характер. Но какво я засягаше Пенелопе? Стратфорд го прогони, защото се ожени за обикновена жена; не се налага да ги събира двамата. Няма да промени мнението на Стратфорд, а той си избра съпруга сам. Според него най-добре за всички щеше да е, ако Пенелопе и Стратфорд никога не се срещнат.

— Вероятно трябваше — отговори той най-после на въпроса ѝ за Себастиан. — Но не го направих и няма как да го променя.

— По онова време не съжالياваше ли? Бил ти е приятел — настоя тя с растящо раздражение. — Имал е нужда да го подкрепиш, а ти си му казал, че баща му е лунатик и е получил каквото заслужава.

Думите ѝ го ядосаха. Себастиан Вейн си имаше съпруга, която да се застъпва за него; защо същото прави и съпругата на Бенедикт?

— Аз ли? Той ме заряза пръв. Замина с полка си. Какво можех да направя? За три години нещата се промениха. Не беше същият, когато се върна, нито пък аз. Никога не бе търсил помощта ми, преди да дойде в Стратфорд Корт. Щях да го предупредя да не идва, но след като се случи и вбеси баща ми разбрах, че си е подписал присъдата. Вероятно след време можеше да си върне земята от баща ми, с много убеждаване и настойчивост, но след грандиозната караница... — Поклати глава. — Сега баща ми не би му я продал обратно за всичките картини в Рим. Да, по-добре беше да не подхранвам у Себастиан надежда, че може да си възвърне земите. Така прецених. Такава възможност не съществува.

— Но той нарече пред всички Себастиан крадец — напомни тя, макар и вече не така разпалено. — Ти така и не възрази...

— Кой щеше да ми повярва? — Преди време тя бе пустила ръката му. Сега Бенедикт отстъпи и направи широк жест. — Да обикалям Ричмънд и да твърдя, че Себастиан е невинен, бе все едно да нарека баща си лъжец. И не забравяй; не разполагах с никакви доказателства. Щеше да ме пребие до смърт за такова неуважение. Само седмици по-рано нямах представа къде са парите. Доколкото знаех, Себастиан ги бе взел. Беше заплашил да направи нещо подобно. Бях го чул с ушите си. Крещеше „Стратфорд ще си плати“, задето измамил баща му и го оставил без земя. Беше равностойно да запрати в лицето на баща ми ръкавица, за да го предизвика на дуел.

Очите ѝ бяха станали огромни. За пръв път тя не знаеше какво да каже. Той въздъхна и отпусна ръце.

— Не исках да ти се разкрещя — промълви той уморено. — Не познаваш баща ми. И честно казано, надявам се никога да не го опознаеш.

Тя продължаваше да го гледа; не страхливо, а определено стресната. Той погледна през рамо. Кокетната малка къща, която Грей

купи за сестра му, се намираше отсреща.

— Ето го дома на Саманта. Да влезем и да видим един почтен член на семейството ми.

ГЛАВА 18

След този разговор на Пенелопе никак не ѝ се ходеше на гости, но Бенедикт явно нямаше да отстъпи. Почука на вратата и застана до нея. През това време всичко в него се промени. Забеляза го, защото продължаваше да го наблюдава втренчено, объркана от гняв и обида. Бе изправил рамене. Нямаше и следа от напрежение и раздражителност; беше спокоен и овладян, все едно е крал, излязъл на разходка.

Пенелопе бе поразена. Само допреди минути спореха ожесточено и разпалено. Той дори повиши тон, а сега този разговор все едно не се бе състоял.

— Лейди Джордж вкъщи ли е? — попита той прислужника, който ги посрещна.

— Да, милорд.

Мъжът ги пусна да влязат.

Въведи ги да изчакат в малък салон. Бенедикт застана до прозореца; отвън нещо изглежда погълна вниманието му. Пенелопе се заигра с копче на ръкавицата си; не знаеше какво да каже. Май беше по-добре да мълчи; всичко, изречено от нея днес, се оказваше все неподходящо. Нали майка ѝ постоянно я предупреждаваше да преодолее склонността си да говори каквото мисли и повече да се съобразява с чувствата на околните? Абигейл ѝ спомена, че бащата на Бенедикт го е биел. Самата Пенелопе се убеди колко студен и бездушен е графът. Човек трудно си представяше как някой ще предпочете граф Стратфорд пред Себастиан — почтен, мил и добър, какъвто графът определено не беше, но така или иначе негова светлост бе баща на Бенедикт. За нея бе лесно да направи избор, но едва ли същото важеше за него. Тя обаче прекалено късно се замисли за това. Прокара копчето през илика, после го разкопча. Запита се дали няма да е най-добре да постъпи в манастир, където се дава обет за мълчание.

След няколко минути прислужникът се върна.

— Милейди ще дойде при вас в трапезарията, милорд.

— Заради фреската — досети се Бенедикт. Предложи ѝ да го хване под ръка. Пенелопе се чувстваше недостойна да е съпруга, но я прие. Щом той иска да си дават вид на щастлива семейна двойка, така да бъде. — Саманта спомена, че Грей е заплашил да изрисува трапезарията.

— Да я изрисува?

— Художник е. При това, талантлив, както разбирам.

И наистина се оказа такъв. В трапезарията ги посрещна невероятна гледка. Едната стена, боядисана в бяло, контрастираше с околните в наситено червено. Висок мъж с разрошени тъмни коси се бе покатерил на стълба и рисуваше богиня, чието лице поразително приличаше на Саманта. Самата дама се бе запътила да ги посрещне.

— Ти дойде, а беше редно аз да те посетя. — С Бенедикт се прегърнаха, преди да се обърне към Пенелопе: — Надявам се да ми простиш. Никога няма да простя на Бенедикт, задето не ме уведоми за сватбата.

Пенелопе се усмихна смутено.

— Не ти е казал?

Не помнеше Саманта такава. Преди три месеца, когато се видяха за последен път, Саманта беше плаха и тъжна, докато разказваше каква роля е играла при кражбата на пари от граф Стратфорд и изчезването на бащата на Себастиан. Сега пред нея стоеше съвършено различна жена: лицето ѝ грееше от щастие, очите ѝ сияеха; в движенията ѝ нямаше и следа от скованост или страх.

— Не навреме! — възмути се Саманта и перна Бенедикт по рамото. — Грей, знаеше ли за женитбата на Бенедикт?

— Не — отвърна мъжът от стълбата, без да се обърне.

— Беше съвсем скромно събиране, а и ти отсъстваше от града. — Бенедикт разпери ръце. — Какво можех да направя?

Саманта го погледна с укор.

— Да беше изчакал — отсече тя. После отново се обърна към Пенелопе: — Желая ти много щастие. На брат ми му е нужна решителна жена. Според мен си съвсем подходяща за него.

— Благодаря — промълви Пенелопе. — Надявам се да е така.

Последното прикова вниманието на съпруга ѝ; погледна я с вдигнати вежди. Пенелопе не му обърна внимание. Той да не си

въобразяваше, че едно спречкване ще промени из основи мнението ѝ по такъв важен въпрос?

— Грей, хайде слез най-после, за да се запознаеш с новата си снаха — нареди Саманта. Мъжът ѝ, с четка между зъбите, само махна с ръка и тя въздъхна. — Цял ден ще виси горе. Да се преместим в салона. — Хвана Пенелопе под ръка и ги отведе в малко кокетно помещение. — Разкажи ми за сватбата. Приказна ли беше?

— Да, много изискана — отвърна Пенелопе.

— Толкова се радвам — увери я Саманта сияеща. — Взехте ли си вече къща? Време е Бен да напусне офицерската квартира.

— Направихме го сутринта — осведоми я Бенедикт. — Идваме от Маргарет Стрийт.

— Толкова близо?! Трябва да дам вечеря във ваша чест. Елизабет, естествено, ще иска да присъства с Търли. Сестра ти дали ще дойде? — попита тя Пенелопе. — Надявам се. Заедно с господин Вейн, разбира се.

Пенелопе се смая, защото не очакваше някой от семейството на Бенедикт да спомене някога Вейн. Погледна съпруга си умолително, но той не каза нищо, а запази любезното си изражение.

— И двамата са добре, благодаря — успя да скалъпи някакъв отговор тя.

— Толкова се радвам да го чуя! — възкликна Саманта със сияеща усмивка, която обаче мигом изчезна. — Какво не е наред?

— Да не е наред ли? Няма такова нещо — навъси се брат ѝ. — С всичките си гости ли се държиш така?

— Бен — въздъхна тя, — какво си направил?

Той изгледа Пенелопе дълго и изпитателно, преди да отговори:

— Разказах ѝ за татко.

— Боже. — Саманта сниши глас и за миг пребледня. — Той... Да не би...

— Изгони ме от имението засега. — Направи усилие да се усмихне приветливо и уверено. — Няма ли да ни почерпиш нещо, Саманта?

— Разбира се. — С разтревожено изражение звънна и помоли появилия се прислужник да се погрижи. — Ужасно ли си шокирана?

Последното, макар и изключително колебливо, бе насочено към Пенелопе.

— Явно е доста взискателен — отговори тя предпазливо.

Домакинята леко потрепери.

— Да...

Последва неловко мълчание.

Пенелопе започна леко да се ядосва на съпруга си. Защо ѝ каза за баща си едва когато пристъпваха към къщата на сестра му? Защо не ѝ даде време да осмисли чутото? Сега се чувстваше неловко и с вързан език, а и още се терзаеше, задето се държа безсърдечно и неразумно. Не възнамеряваше да разстройва с приказките си Саманта, но за какво щяха да си говорят?

— Явно родителите ти са съвсем различни от моите — подхвана тя, като се молеше на ум да не влоши нещата. — В много, много отношения. Голяма моя грешка е да смятам, че хората споделят моите чувства и отношение... Ще се постарая да не действам и да не говоря необмислено, когато отново се срещна с лорд и лейди Стратфорд.

Братът и сестрата се спогледаха, но Пенелопе не разгада подтекста. Саманта се насили да се усмихне.

— Да. Без съмнение нашите родители са доста по-различни от господин и госпожа Уестън. Но вероятно мама е била очарована от новината, че Бенедикт най-после се е задомил.

Бенедикт видимо се успокои.

— Права си! Пожела ни да сме щастливи и ме помоли да те заведа при нея, скъпа.

В спомените на Пенелопе графинята бе хладна и въздържана и навярно затова не бързаше да се срещне с нея.

— Добре — кимна Саманта също видимо поуспокоена. — Ще планирам вечерята във ваша чест. Няма да има много гости. Само скъпи приятели и роднини, за да отпразнуваме женитбата ви. Моля ви да приемете. Обещавам дотогава Грей да приключи и да не се налага да се храним сред кутиите с боя.

— Какво ще кажеш, Пенелопе? — попита Бенедикт. — Да ѝ угодим ли?

— Да ми угодите?! Ужасен си! — възнегодува сестра му. — Длъжен си да кажеш „да“, Бенедикт!

Пенелопе погледна съпруга си. На устните му играеше закачлива усмивка, докато се шегуваше със Саманта, но се долавяше и известна напрегнатост. Какво каза, когато пристигнаха? Да влезем и да видим

един почтен член на семейството ми. Нищо чудно нарочно да ѝ разказа за графа, за да ѝ позволи да съпостави жестокостта на графа с добротата на сестра си.

— Много мило и щедро от твоя страна — обяви тя на Саманта.

— За мен ще е удоволствие — увери я Саманта ентузиазирано. — Ще бъде първият ни прием. Ще бъде забавно... Отдавна чаках да се сдобия с още една сестра!

— Сигурно си се изненадала от новината — подметна Пенелопе кисело.

Домакинята се засмя.

— Да, но приятно. Желая ти много щастие, Пенелопе. От Бен ще излезе чудесен съпруг. Винаги съм го знаела. Радвам се, че избра момиче, което ми допада.

Пенелопе се усмихна притеснено и промърмори някакви благодарствени думи. Изгаряше от любопитство да научи още за Саманта и другите Ленъкс. Какво се опитваше да ѝ каже Бенедикт, докато идваха насам? Баща му наистина ли беше чудовище? Не желаше да смята съпруга си за лъжец, но и как да се примири с противоречивите страни на характера му? Бе изоставил приятеля си от преданост към баща си, а същевременно я предупреди, че графът не проявява никаква милост или доброта към него; не звучеше като човек, към когото да проявяваш сляпа преданост. Оправдаваше действията си като начин да защити Саманта, но сестра му нямаше вид на пребит от бой; дори се бе омъжила за привлекателен мъж, който очевидно я обожаваше. Какви бяха опасенията на Бенедикт относно сестра му? В един момент Саманта видимо се разтревожи от споменаването на граф Стратфорд, но после и тя, и брат ѝ се държаха сякаш всичко е наред. Дори сега, докато Саманта бърбеше за вечерята в тяхна чест, Пенелопе си мислеше единствено: с какво семейство се обвързах?

* * *

През следващите две седмици във взаимоотношенията им цареше привидно примирие. Пенелопе вече не се караше с него; не забелваше очи след негови коментари. Като цяло стана по-сдържана и сговорчива — точно такава съпруга си търсеше Бенедикт някога — но

вместо да приеме брака си за сполучлив, това го изнервяше. Как си бе представял, че мила и приятна компания ще му е достатъчна? Той искаше момичето с бърз и остър ум, което го съблазни на дивана, но тя сякаш бе изчезнала. Това го държеше нащрек и в резултат той и Пенелопе се превърнаха в двама непознати, които внимателно се дебнат един друг, Бенедикт се чувстваше донякъде неоправдан. Беше се надявал, след като тя чуе цялата история за него и Себастиан Вейн, нещата помежду им да се изгладят. Пенелопе обаче явно смяташе, че е бил груб и несправедлив към Себастиан, понастоящем вече съпруг на Абигейл, и като такъв вероятно бе разказал на семейство Уестън своята версия за случилото се, а тази версия определено не представяше Бенедикт в добра светлина. Преди не мислеше, че това е нейна работа, но сега тя бе негова съпруга и заслужаваше да чуе неговата гледна точка. Дори си представяше реакцията ѝ, когато я чуе: смайване, разкаяние, дълбоко съжаление за начина, по който го обвини за всички несгоди в живота на Себастиан. Вероятно прекадено оптимистично си представяше нейното разкаяние за предишните ѝ жлъчни забележки, защото отначало тя изглеждаше скептична, а после — доста отчуждена.

Досещаше се защо. Пенелопе или не му вярваше, или не го разбираше. От време на време биеха повечето момчета заради лошо държание; повечето бащи очакваха преданост от синовете си. В очите на света лорд Стратфорд беше интелигентен, светски и напълно контролиращ се мъж. Беше известен с колекцията си от произведения на изкуството, с точното си око за изящното и уважаван за подкрепата към талантиливи начинаещи творци. Понякога бе безмилостен при сделките, но и на това общо взето се гледаше с добро око. В обществото очакваше съпругата и децата му да са олицетворение на доброто поведение, чара и изящността, съпътстващи името Стратфорд, и никой от семейството не дръзваше да се държи по друг начин. Според Бенедикт само един на сто би повярвал на истината. Вероятно бе глупак да смята, че именно съпругата му ще е този един.

Въпреки това, повтаряше си той, не бе непреодолимо. Пенелопе, много правилно, не гореше от желание да се срещне с графа, който — от своя страна — също проявяваше безразличие към нея. Защо не приеме това положение като дар от Бога и да не прави усилия да ги събира заедно? С опитите си да ѝ обясни какво е семейството му само

влошаваше нещата, така че колкото по-малко споменава графа на Стратфорд, толкова по-добре. А и темата определено не му носеше радост.

Пренесоха се в новия си дом на Маргарет Стрийт. До едно време хранеше надежда искреността, породила се по време на огледа на къщата, да се възроди. Съвсем ясно помнеше обещанието да ѝ покаже как ще я люби, докато е облежната на стената; искаше да спази това свое обещание. Но след като в спалнята се появи огромното легло, Пенелопе повече не повдигна въпроса. Докато се любят в леглото, разсъждаваше той, няма от какво да се оплаква. Там тя никога не му отказваше, но пък после и не се сгушваше до него. Щеше му се да не я бе карал да го възседне на дивана, защото сега вече знаеше какво пропуска.

Дните се нижеха скучни и благоприлични и той започна да се измъчва. Всеки път, когато тя учтиво приемаше да го придружи на разходка, той се питаше къде е отишла жаждата ѝ за приключения. Какво ѝ ставаше? Първоначално изпита облекчение, когато тя престана с неудобните си въпроси, но после започнаха да му липсват сдърпванията... и сдобряванията, които следваха.

Една вечер я улови как го гледа в каретата със сериозно и замислено изражение. Раздразни се.

— Какво има?

Тя премигна. Бенедикт си даде сметка за прекалено острия си тон и се опита да го смекчи:

— За какво мислиш, скъпа?

Тя се загледа през прозореца.

— За нищо особено. Опитвах се да те разгадая.

Той се напрегна.

— Каква загуба на време! Не съм чак такава енигма, за да изглеждаш вцепенена от ужас.

— Вцепенена ли?! — Рязко се обърна към него. Очите ѝ блестяха и Бенедикт се изненада от вълнението, което го обзе. Ала яростта ѝ изчезна и тя се извърна отново към прозореца. — Щом казваш, милорд.

Почувства се същинско магаре. Спонтанно взе ръката ѝ в своята.

— Изказах се прибързано. Имаше унил вид. Дано не аз да съм причината.

Съпругата му го погледна невярващо.

— Бенедикт... — подхвана тя точно когато каретата спря и кочияшът скочи, за да им отвори вратата.

— Да?

Направи знак на прислужника да изчака и изпитателно изгледа Пенелопе.

— Пристигнахме — отбеляза тя.

Не му оставаше друго освен да слезе и да я съпроводи до танцувалния салон.

За пръв път от години му бе трудно да прикрие истинските си чувства на публично място. Като син на граф Стратфорд бе възпитан никога да не показва уплаха или разочарование. Един виконт — наследник на граф — по всяко време трябва да държи сметка какво го заобикаля и да се представя подобаващо. Никой не бива да подозира, че проявява слабост или несигурност, защото е неподготвен или не овладява дадена ситуация. Почти цял живот изпълняваше тази роля без особено усилие. По характер не бе сприхав, а и хората много повече харесваха очарователен, а не надменен събеседник и едва ли имаха желание да слушат някой, който през цялото време се оплаква. Бенедикт обичаше да го харесват, дори понякога да му струваше известно усилие да е сговорчив. Тази вечер обаче не намери сили да го направи; беше начумерен и неспокоен, ала не му пукаше кой го забелязва.

Присъстваха представители на по-разнообразни прослойки, отколкото очакваше. Със захлаждането лондонското общество бе изтъняло значително, но останалите в града явно бяха твърдо решили да се забавляват. Събиранията бяха сравнително по-малки, а и не всички се познаваха добре, но това видимо не смути Пенелопе; напротив: съвсем скоро го изостави и се впусна да танцува.

Бенедикт не прояви нейната активност. Отпиваше глътки от евтино вино и замислено гледаше как съпругата му държи ръката на непознат мъж, на когото не преставала се усмихва пленително. Не че ѝ нямаше доверие, но искаше да изглежда така щастлива в неговата компания. Тя какво очакваше да направи той?

Партньорът на Пенелопе я завъртя наляво, после — надясно, а накрая застана лице в лице с нея. Роклята ѝ със златиста бродерия буквално сияеше на светлината от свещите. Деколтетото разкриваше част

от прелестната ѝ гръд, а при завъртането полите ѝ се вдигаха и показваха обутите ѝ в коприна глезени. Отпи още от виното. Щеше да танцува с него, ако я покани — никога не му казваше „не“ — но нямаше да го гледа по този начин.

— Много е красива — отбеляза женски глас до него.

Погледна наляво и забеляза доста обикновена жена, облечена в кафяво кадифе, която старателно наблюдаваше танцуващите. Нямаше представа коя е.

— Моля?

— Дамата в копринената рокля със златиста бродерия. Цяла вечер я наблюдавате.

— Да.

Жената приближи глава и продължи:

— И тя ви гледа, но го знаете, предполагам. Любовница ли ви е?

Бенедикт щеше да се отдалечи, ала коментарът ѝ, че Пенелопе го гледа, го заинтригува. Искаше да чуе още.

— Тя е съпругата ми.

Жената го изгледа лукаво.

— Още по-добре! — Отново се обърна към танцуващите. — Да не сте се скарали страховито, за да се избягвате така?

— Не — отвърна той сухо.

— Не? — Тя изглеждаше дълбоко разочарована. — Жалко. Представях си всички начини, по които мъж и любовницата му, а дори и съпругата му, могат да се сдобрят. Възможно е тя да харчи прекалено много. Или той да има любовница, за която тя е разбрала. Или пък...

— Не сме се карали — прекъсна я той мрачно. — И не вярвам въобще да ме е погледнала тази вечер.

— Напротив — почти измърка жената и го огледа одобрително от глава до пети. — И нищо чудно. Доста сте привлекателен, сър.

Той я погледна шокиран, но любопитството надделя.

— Кога ме погледна?

— Всеки път, когато партньорът ѝ извърне глава. Поглежда ви изпод мигли. Само толкова. Но ви уверявам: знае, че разговаряте с мен в момента.

Бенедикт се обърна и се загледа в Пенелопе. Вниманието ѝ сякаш бе приковано към партньора ѝ. Отново се хванаха за ръце и се завъртяха. Страните ѝ бяха порозовели, а лицето грееше от вълнение.

— С риск да ме приемете за нахална, но според мен тя ви чака — промълви жената до него. — Иска да я ревнувате.

— Да я ревнувам?!

От смайване той дори забрави да се обиди. Вторачи се в гърба на партньора на Пенелопе. Мъжът беше висок, строен и Пенелопе видимо го привличаше. Подъл негодник — съблазнител!

— Получава ли се? — поинтересува се жената шепнешком. — Ако постига целта си, е редно да я отведете вкъщи и страстно и необуздано да я любите. Така ще ѝ покажете, че не държите на любовницата си и не ви интересува колко е платила за роклята, защото единствено желаете да я разкъсате и да я свалите от раменете ѝ. За това мечтае всяка жена поне от време на време. Иска мъжът да загуби ума си от страст по нея.

От тази мисъл кръвта му закипя.

— Нямам любовница! — процеди той през зъби. — И не ме интересува колко струва роклята.

— Още по-добре. — Тя се приближи още повече и без да се замисля той наведе глава. — Изглежда страдна... Дано успявате да задоволите фантазиите ѝ. Плени я, човече! Обладай я!

— Мадам! — изсумтя той. — Прекалявате!

Усмивката ѝ стана леко язвителна.

— Защото знам какво иска една жена ли? Добре. Продължавайте да умувате. Мълчете, докато се прибирате, а после цяла нощ зяпайте раздражено в тавана, само защото съм ви отворила очите за истината. — Сви рамене. — Дръжте се като всички надути мъже в Англия, но да не се изненадате, когато си намери любовник.

Бенедикт усещаше как се изпълва с гняв, но и с копнеж, докато всяка нейна дума се забива като кама в сърцето му. По дяволите! В никакъв случай не иска Пенелопе да си намери любовник. Не си представяше така брака им дори преди да се ожени за темпераментната изкусителка, която го караше да изгаря от желание по нея.

— Личният ми живот не е ваша работа — отсече той хладно.

Отговор не последва. Когато се обърна и погледна, жената в кафяво беше изчезнала. Съвси вежди и се огледа, но от нея нямаше и следа. Коя, по дяволите, бе тя и защо, за бога, бродеше из балния салон и даваше неискани и обезпокоителни съвети? За коя се мислеше?

В този миг го порази една мисъл. Да не би това да е... Изключително старателно се огледа отново за нея. Опитваше се да си припомни външния ѝ вид. Тъмна коса, но не много тъмна; незабележителни черти, толкова невзрачни, че му бе трудно да ги възстанови. Роклята ѝ беше семпла; нито пищна, нито открояваща се. Но само една жена в Лондон би била толкова дръзка, а тя току-що му даде съвети за брака... Прекоси салона, преди музиката да заглъхне. Пенелопе все още благодареше на партньора си, когато я хвана за ръката.

— Сбогувай се — промърмори той в ухото ѝ. — Прибираме се.

Тя го зяпна смаяно.

— Не е толкова късно!

Той се наведе и притисна бузата си към слепоочието ѝ.

— Не съм казал, че се прибираме да си лягаме.

С връхчето на езика си лизна месестата част на ухото ѝ.

Пенелопе подскочи. Лицето ѝ поруменя. Обърна се към партньора си и го дари с ослепителна усмивка.

— Беше голямо удоволствие да танцувам с вас, господин Грийн, но със съпруга ми трябва да се прибираме. Лека нощ.

В каретата той седна с гръб към движението, за да може напълно да ѝ се наслади. Пенелопе разтвори пелерината си, кръстоса крака и прокара обувия си в пантофка крак по прасеца му.

— Защо си тръгнахме така бързо, лорд Атертън?

Дяволите да вземат онази проклета жена; или пък Бог да я благослови. Бенедикт бе така напрегнат от копнеж по съпругата си, толкова желаше тя също да го иска, да го харесва, че не му хрумваше елегантен или възпитан отговор.

— Искам да те любя.

Очите на Пенелопе се разшириха.

— Сега?

— Да, но ще изчакам да се приберем у дома.

Тя забели очи и мислено измери вътрешността на каретата.

— Защо?

Усмивката му стана хем дива, хем жадна.

— Защото ще отнеме много повече време, отколкото краткото пътуване до вкъщи.

Пенелопе повдигна мълчаливо вежди и го дари с познатата си лукава усмивка, която само заби игличките на похотта по-дълбоко.

Вкъщи той си свали жакета, остана по риза и панталони и освободи камериера. През вратата чуваше как Пенелопе разговаря с прислужницата си в будоара. Бенедикт започна да крачи нетърпеливо напред-назад из спалнята. Чувстваше се изпълнен с жизненост и нащрек, по-напрегнат от войник на предна линия. Обладай я, нашепна гласът на непознатата жена в ухото му. Спря при писалището до прозореца и импулсивно вдигна капака. Да, както очакваше, там лежеше брой на похотливата и същевременно чудесна брошура. Отвори я и се зачете. На Пенелопе сигурно особено ѝ харесваше тази, щом я е оставила да ѝ е под ръка.

И нищо чудно. Милостиви боже...

Лейди Констанс — ако това бе дамата в кафяво кадифе — беше права. Изпитваше истинска потребност да обладае съпругата си.

ГЛАВА 19

Само благодарение на проявеното огромно търпение Пенелопе не разкъса дрехите си и не се втурна гола към спалнята.

Лизи бърбеше безгрижно, докато внимателно прибираше красивата рокля; струваше цяло състояние и Пенелопе съзнателно я облече тази вечер. Не очакваше бродерията да замае Бенедикт, но се надяваше да го впечатли дълбокото деколте. От седмици той се обгръщаше в някаква тайнственост, което я влудяваше. Същевременно не намираше повод да се оплаче от поведението му: водеше я на събирания, танцуваше с нея, любеше я, хранеше се с нея. Дори говореха, но винаги избягваха темата, надвиснала като черен облак над тях. Да, облакът беше малък, но съществуваше и Пенелопе не можеше да го забрави. Вече два пъти гостува на лейди Саманта и всеки път зълва ѝ я посрещаше радостно, ала сякаш и тя споделяше нежеланието на Бенедикт да обсъждат семейството ѝ.

Известно време Пенелопе се опитваше да си внуши, че няма значение; не е нейна работа дали графът на Стратфорд е ужасен баща, или не иска никога да я види. Не желаше да отваря стари рани като задава въпроси. Глождеше я обаче, че има нещо, което Бенедикт не споделя; нещо, изиграло важна роля в израстването му и тя не успяваше да преглътне огорчението си от мълчанието му по въпроса. Богатото ѝ въображение не ѝ помагаше; представяше си всевъзможни ужаси, съпътствали го като дете. Не вярваше действителността да е била толкова страшна, но... той мълчеше и се държеше сякаш нямаше нужда тя да знае. Е, може и да нямаше нужда, но определено умираше от пълно със страх любопитство. Рано или късно щеше да се разбере, както винаги става с тайните, и тя предпочиташе да знае, за да е подготвена.

Най-тъжното бе издигнатата помежду им стена. Долавяше колко е бдителен и напрегнат дори когато бяха сами в леглото. Липсваха ѝ топлината и близостта от първата им брачна нощ, когато я взе в обятията си и я целуваше така ласкаво. Изчезнаха, когато я обвини, че

го е съблазнила на дивана, заради пари. В онези редки, но скъпоценни моменти, според нея беше с истинския Бенедикт, който не е нащрек и не крои нищо.

Възможно бе тази вечер нещо да се промени. Щом си облече нощницата Пенелопе отпрати Лизи и влезе в спалнята. Съпругът ѝ стоеше до писалището и държеше книжка в ръка. Погледна я и тя усети как цялата пламна. После осъзна какво държи и застина.

— Тази ти харесва, а?

Пенелопе стисна колене, спомняйки си съвършено ясно всяка описана подробност.

— Да.

Бенедикт прелисти няколко страници и остави брошурата.

— Свали си нощницата.

Тя премигна, но започна да разкопчава копчетата едно по едно, докато дрехата не се разтвори до талията ѝ. Очите му следяха всяко движение на ръцете ѝ; дори в полутъмната стая тя виждаше изписаното желание по лицето му. Смело постави ръце на раменете си и отметна дрехата, за да падне на пода. Той нададе сподавен стон, но не помръдна.

— А сега какво? — попита тя, защото той мълчеше.

Той си пое тежко въздух и промълви:

— Разсъблечи ме.

Тя никога не се бе разхождала гола, но сега прекоси стаята необуздано все едно беше лейди Констанс. Очите на съпруга ѝ бяха впити жадно в нея. Никога не се бе чувствала по-красива и повсемогъща. Всички проблеми в брака ѝ изчезнаха. Така я гледаше и когато го възседна и взе члена му в ръка, преди той да я насочи как да го възкачи. Пенелопе бе готова това да се повтори, но този път възнамеряваше нещата да завършат по-добре.

Той вече бе махнал вратовръзката, но тя съзнателно започна съвсем бавно да разкопчава копчетата на шията. Усети горещината на кожата му, когато започна да я измъква плата от панталоните. Видя дори как пулсира сърцето му. Той не помръдваше; само наведе глава, когато тя изтегли ризата.

Пъхна ръка в колана на панталона, видимо отеснял от ерекцията му.

— Целият ли, милорд? — прошепна тя.

Той стисна зъби и успя само да кимне. Тръпки на вълнение я побиха, когато той постави ръка върху гърдите ѝ, докато тя се занимаваше с копчетата.

— Защо искаше да ме накараш да ревнувам, като танцуваш с други мъже тази вечер?

Пенелопе го погледна през пърхащите си мигли.

— А ти ревнуваше ли?

Беше видяла как я наблюдава мрачно и безизразно, но до последния момент, когато почти я повлече след себе си, действията ѝ сякаш не му влияеха.

— Да. — Стисна зърното ѝ между палеца и показалеца си. — Винаги ревнувам, когато се усмихваш на други мъже.

— Винаги? — Беше приключила с копчетата. Плъзна ръце по ханша му и ги постави върху дупето му. От това гърдите ѝ се прилепиха към неговите и тя отметна глава, за да го погледне в лицето. — И какво ще направиш?

Очите му притъмняха, преди съблазнителна усмивка да се появи на устните му.

— Ще те любя така, че да оставя отпечатък върху теб и никога да не искаш друг мъж да те докосва. Ще те обладавам като десетина мъже наведнъж.

— Нима? — Тя смъкна панталона му и развърза връзката на бельото му. — Десетина?

Той ритна дрехите си, без да си дава труд да прикрива възбудата си.

— Протегни си ръцете.

Заинтригувана, Пенелопе го послуша. Той се пресегна, взе нещо от писалището зад гърба си и върза китките ѝ с него. Сърцето ѝ замря, докато наблюдаваше как намотава червената панделка около китките ѝ и накрая я затяга.

— Сега иди до леглото.

Кръвта нахлу в главата ѝ, но тя се подчини. Там спря; беше високо и с вързани ръце щеше да ѝ е трудно да се качи. Бенедикт обгърна талията ѝ. Вдигна я и я задържа притисната към себе си за миг, преди да я сложи да легне по корем. Тя понечи да се извърти, но той праметна края на панделката през таблата на леглото от ковано желязо и я стегна. Пенелопе забрави да диша — оказа се с вързани

ръце, насочени към тавана. Той разхлаби малко възела и коленете ѝ отново се опряха върху дюшека.

Тя стоеше неподвижно, но сърцето ѝ биеше учестено. На шкафчето до нея имаше лъсната сребърна ваза и тя видя отражението си в нея. После проследи как Бенедикт ляга върху нея.

Постави ръце на талията ѝ.

— Не исках да те желая — прошепна той в ухото ѝ и плъзна длани нагоре. — Знаех, че ще ме завладееш и никога няма да се съвзема.

При лактите ѝ спря и прокара ръце към гърдите ѝ. Пенелопе започна да се вие и гърчи, шокирана от усещанията.

— Оказах се прав — продължи той.

Притисна се по-силно към нея. Тя усети ерекцията му между бедрата си. Неволно изви гръб, но той се отдръпна, а после отново се приближи и погали с члена си чувствителната ѝ женственост.

— Възпламеняваш кръвта ми, подлудяваш ме. Омайваш ме, смайваш ме, вбесяваш ме и не мога да ти се наситя. — Ръката му небрежно се спусна надолу и докосна вече овлажнените косъмчета в интимната ѝ област. — Искам и ти да ме желаеш по същия начин.

Погали с пръст интимните ѝ части и тя потръпна.

— Това е... Това е добро начало — успя да промълви тя.

— Но е едва началото. — Издърпа ръката си измежду краката ѝ, а тя усещаше единствено непреодолимо желание той да я обладае. — Как може един мъж да превърне жена в своя робиня? Оковите са безполезни. Единственият начин да приковеш вниманието ѝ е да удовлетвориш всичките ѝ фантазии, да задоволиш всичките ѝ желаниа и да я омаеш така, че тя да жадува за още и още. Както се чувствам аз.

— Но аз те желая истински...

Той се засмя тихо.

— Усещам. — Пръстите му отново се плъзнаха по интимните ѝ части. Тя простена. — Ала нашето не е обикновена връзка. Свързани сме, докато смъртта ни раздели, и няма защо да бързаме с оргазма.

Тя прехапа устни, за да не се наложи да го умолява за един бърз оргазъм. Играта му я изненадаваше, но и озадачаваше. Какво щеше да предприеме той? Ръцете му обхождаха тялото ѝ и търсеха най-чувствителните места. Това хем бе Бенедикт, хем не беше той. Обзелите я необуздани чувства пречеха на Пенелопе да мисли.

Беше си казала, че той определено цели нещо и че никога не показва истинското си лице. Каквато и игра да играеше в момента и независимо дали бе омаян от нея, както твърдеше, то тя бе сигурна в две неща: първо — в момента той е възбуден не по-малко от нея, и второ — бе открил огромната ѝ слабост и сега я експлоатираше безмилостно. Завързана, безпомощна и неспособна да отвърне на чувствените му докосвания, тя никога през живота си не бе изпитвала по-остра възбуда. Ако такива щяха да са нещата между тях за в бъдеще, тя няма да погледне друг мъж.

— Разтвори си коленете — прошепна той, плъзна ръце по вътрешната страна на бедрата ѝ и ѝ помогна да изпълни нареждането му. — Наведи се напред.

При това движение раменете я заболяха. Той се пресегна и леко разхлаби възела, за да ѝ остави няколко сантиметра свобода на действие. Едва успя да въздъхне от облекчението в раменете си и той отново плъзна ръка по тялото ѝ, намести я върху интимните ѝ части и започна да ги гали по-смело и по-настойчиво.

Все едно я удари гръм. От кожата ѝ сякаш изскачаха искри. Обзелите я чувства заплашваха да я удавят, но дочу собствения си глас да го умолява да продължи. Таблата, за която бяха вързани ръцете ѝ, скърцаше и се огъваше сякаш по собствена воля. Бенедикт прокара ръка по гръбнака ѝ и тя простена от наслада.

Той постави длан върху долната част на гърба ѝ и я притисна надолу. Тя обаче изви гръб и затаи дъх, когато той погали с ерекцията си мястото, където допреди малко играеха пръстите му. Приплъзваше се по нея, докато тя не затрепери от желание.

— Искам те — прошепна тя с треперещ глас.

— Нима?

Проникна в нея. Пенелопе потрепери. Той обаче се измъкна.

— Да — промълви тя, когато той отново започна да гали чувствителната пъпка между срамните ѝ устни.

— Отчаяно ли? — попита той и отново влезе в нея.

— Безумно те желая — едва успя да изрече тя.

Той продължи да я милва още минута, после хвана бедрата ѝ.

— Значи знаеш какво ми е.

Отново започна да прониква в нея, но това се оказа само началото. Всеки следващ гласък беше по-настойчив, по-дълбок и по-

бавен. Държеше я за бедрата, за да диктува темпото и ѝ пречеше да стигне до бързото освобождаване, за което тя копнееше.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, едва дишаше. Всичко в нея поемаше нетърпеливите му прониквания. Изведнъж той спря. С една ръка сграбчи силно бедрата ѝ, а с другата я погали между краката. Това отприщи надигналия се в нея вулкан. Пенелопе ахна и се разтрепери от обземащото я освобождение. Бенедикт започна отново и отново да влиза в нея ритмично; усещаше накъсания му дъх върху рамото си. После той неистово простена, опря глава между ключиците ѝ и се отдаде на своето освобождение.

Тя имаше чувството, че никога повече няма да успее да помръдне. Замаяно усети, че ръцете ѝ са изтръпнали, но не се впечатли. Надяваше се винаги да е така между тях.

Той посегна към възела, но спря. Нежно и благоговеещо ръцете му се плъзнаха за пореден път по тялото ѝ.

— Толкова си красива — прошепна той. — Толкова открита и честна. — Прегърна я през талията и опря чело в рамото ѝ. — Искам да те направя щастлива.

Разхлаби възела и тя се отпусна.

Извърна се и постави бузата си върху слепоочието му.

— Искам и двамата да сме щастливи. Просто... имам чувството, че не се разбираме взаимно.

Той се изсмя тъжно.

— Да, май си права. Но не знам как да го променя.

Пенелопе усети как засия. Насладата, която още течеше във вените ѝ, явно я правеше безразсъдна, но тя пренебрегна гласчето, което от седмици насам шепнеше в ухото ѝ и сееше съмнения по негов адрес и по отношение на съвместното им бъдеще.

— Просто говори с мен — насърчи го тя тихо. — Искам да те опозная, както и ти мен. Нека не обсъждаме само кой килим да сложим в гостната, но и какво всъщност изпитваш. Между нас не бива да има никакви тайни или неловкост. Знам си недостатъците, но ако не мога да ти имам доверие и да ти споделям най-дълбоките си и съкровени мисли, то на кого да се доверя?

Известно време той не ѝ отговори. Усещаше дъха му върху кожата си и се запита дали пак не е казала нещо нередно. Ами ако той

не желаше такъв тип брак? Защо да не приеме, че той държи да запази тайните си за себе си?

— Ако си на друго мнение, моля те да ми кажеш — продължи тя. По-добре да се разберат веднъж завинаги. — Опитвах се да се придържам към желанието от теб образ, но няма да успея да поддържам тази роля. Не настоявам да ми дадеш нещо, което не си склонен, но...

Той я прегърна силно.

— Не казвай, че ще се превърнеш в друг човек. Не го искам.

— Нито пък аз — прошепна тя. — Но ме убива да живеем като непознати.

— Непознати?!

Пенелопе се обърна с лице към него.

— Не сме ли? Като оставим това настрана.

— Това? — Обгърна лицето ѝ с длани. — За страстта помежду ни ли говориш?

— Ще ми се всичко между нас да е такова.

Изражението му се промени. За миг я изгледа изпитателно.

— Както току-що ли?

Тя се изчерви.

— Да нямаме задръжки, искам да кажа. Сега бе така всеотдайно и освобождаващо. Не мислехме за почитеността или достойнството. — Тя плахо се засмя. — Поне не и аз.

И той се усмихна.

— Нито пък аз. — Поколеба се, но после легна отгоре ѝ. Нежно развърза ръцете ѝ. — Не мога да променя онова, което сторих на Себастиан.

Пенелопе премигна. Нима той си мислеше, че това е непоправимото между тях?

— Знам. Но той ти прости. Аз също.

Бенедикт я погледа.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Плъзна пръст по врата му. — Сестра ми ме помоли, но и без това щях да го направя. Както каза: стореното не може да се промени, но е глупаво да позволим миналото да разруши бъдещето.

— Тогава откъде идва дистанцията между нас? — попита той бавно. — Заради родителите ми ли е?

— Не. — Тя докосна устните му. — Бих искала да знам кое те е направило мъжа, който си. Ако не искаш да ги виждаш или да говориш за тях, ще го приема. Доколкото разбирам въобще не приличат на моите родители и признавам, че баща ти не е човекът, с когото искам да седна на вечеря.

За момент очите му притъмняха.

— Баща ми... Според мен никога няма да вечеряме с него, но това ме устройва. Ти не би го харесала.

Тя вече се бе досетила за това.

— Тогава го изключваме от нашия брак.

На лицето му се изписа изненада, преди да я целуне.

— Изключваме го. Моето задължение... Моят живот сега си ти. — Поколеба се, но продължи: — Би искала да знаеш що за човек съм.

— Нека да е така между нас през цялото време — промълви тя и обгърна врата му с ръце.

— Да, скъпа, така ще е.

— Може ли да попитам... — Направи пауза, но реши да не спира. — Кое те вдъхнови тази вечер? Деколтетото ми ли? Или ревнуваше от господин Грийн?

— О, жадна си за комплименти, така ли? — Той се ухили. — Да, деколтето на роклята доста ми допада. И е добре господин Грийн да стои далеч. — После се разсмя. — Но всъщност ме посъветваха да те заведа вкъщи и да те обладая, както ти би искала.

— Посъветваха те?!

— От жена, която никога не съм срещал. — Видял смаяното ѝ изражение, отново се усмихна. — Но чието име подозирам, че и двамата знаем. Беше нахакана, наблюдаваше танцуващите и говореше дръзко и без задръжки. Обясни как ме мъчиш и провокираш и ми подсказа, че е най-добре да те любя страстно и невъздържано.

Пенелопе свъси вежди, но в следващия миг зяпна невярващо.

— Лейди Констанс ли беше?!

— Може би — сви рамене той.

Тя го сграбчи за раменете.

— Как изглежда тя? Къде отиде? Няма ли да е страхотно, ако я познавам? Знаеш ли: тече облог дали ще бъде разкрита самоличността ѝ? Загатна ли кога ще се появи следващата ѝ история?

— Отговорът на всичките ти въпроси е „не“. Беше най-незабележителната жена, която съм срещал. Изчезна в тълпата, преди да успея да попитам за графика ѝ за публикуване на брошурата. — Извърна се и я притегли към себе си. — Предпочитам да мисля за теб, а не за нея.

— Така и трябва. — Пенелопе се сгуши по-плътно. — Но все пак ми се струва редно да ѝ благодаря.

ГЛАВА 20

Вечерта, определена за приема у Саманта, беше прелестна. Домакинята ги посрещна сърдечно.

— Надявам се да останете доволни — сподели тя, превеждайки ги през гостната. — Реших да излезем в градината, защото времето е чудесно. Грей се шегуваше, че така ще предизвикам дъжда, но се излъга. — Разтвори френските прозорци. — Ако не сте съгласни обаче, може да останем вътре.

Бенедикт погледна Пенелопе. Нямахше начин да не остане трогната от отношението на Саманта. Сестра му бе превърнала градината в райско кътче. По дърветата висяха фенери, а малки лампи осветяваха пътеките около фонтана. Лек бриз поклащаше декоративните копринени знаменца, но благодарение на високата тухлена ограда бе изненадващо топло. Той се оказа прав: по лицето на Пенелопе беше изписано смаяно възхищение. Тя погледна Саманта.

— Чудесно е!

Домакинята засия от облекчение.

— Радвам се, че ви харесва. Забавлявах се с украсяването. Грей искаше да пуснем рибки във фонтана, но не остана време. Това е първата тържествена вечеря, която давам, и държах всичко да е наред.

— Направо си създаде модна тенденция.

— Ще се радвам, ако е така — засмя се Саманта.

Извини се и се отдалечи да даде последни наставления на прислужника, а Бенедикт предложи ръката си на съпругата си.

— Саманта очевидно се радва на женитбата ни.

— Би било неприлично да се държи по друг начин.

— Не го прави само от добро възпитание — увери я той тихо. — Разбираш го, надявам се.

Замълча, преди да отговори:

— Радвам се да го чуя. Винаги съм харесвала Саманта. Затова ми стана жал миналото лято... когато...

— Това приключи — решително я спря той. — С миналото е свършено.

Скоро гостите започнаха да пристигат: един от братята на Грей и симпатичната му съпруга, много приятна двойка; лорд и лейди Роксбъри, близки приятели на Саманта; господин Уел-Феър — също художник и техен съсед, със сестра си, която се грижеше за домакинството му. Абигейл и Себастиан не успяха да дойдат; както и Елизабет и лорд Търли, но Саманта им предаде поздравии за сватбата от сестра си и покана да ѝ гостуват при първа възможност. Всички се държаха сърдечно и дружелюбно. Бенедикт бе доволен и изненадан от кръга приятели на сестра си и остана трогнат от вечерята, която даваше за него и Пенелопе.

Разходиха се из градината и побъбриха. Вечерта беше великолепна и някои от дамите си свалиха шалове. От време на време някой възкликваше, щом откриеше поредната фигура, нарисувана на някое закътано местенце; Саманта ахваше смаяно и отиваше да я види. Доволната усмивка на Грей ставаше все по-широка, когато тя се прехласваше от смях при вида на гущерчето, нарисувано върху каменната пейка, или жабата на ръба на фонтана.

— Голям шегаджия си — смъмри тя съпруга си ласкаво.

— Но ти харесва, нали?

Пенелопе също не искаше да пропусне някое бижу; четиримата се скупчиха да разгледат отблизо колибрите, нарисувано върху тухлите над пълзящите рози.

— Много са находчиви! Изтървахме ли нещо?

Грей само намигна. Саманта ахна.

— Има още? Къде?

— Налага се да продължиш да ги търсиш. И в къщата, и навън.

— В къщата? — Саманта се обърна към Пенелопе със сияещи очи. — Ще я претърсим цялата!

Все още се смееха, когато икономът се появи на вратата към градината с тревожно изражение. Поколеба си, а после бързо застана до Грей.

— Милорд — промърмори той.

Наведе се и прошепна останалата част от съобщението в ухото на работодателя си.

Грей присви очи. Кимна и се обърна да последва иконома в къщата, но съпругата му го спря.

— Какво има?

Той хвърли поглед към Бенедикт, после се наведе и й прошепна нещо, така че никой да не го чуе. Бенедикт видя как лицето на сестра му силно пребледня.

— Татко е тук ли? — сепна се тя.

Бенедикт също се стресна. Инстинктивно взе ръката на Пенелопе и я придърпа към себе си.

— Защо?

— Не знам! — отвърна Саманта и погледна разтревожено съпруга си. — Как да постъпим?

— Поканете го да ви гостува друг път — предложи Пенелопе сред настъпилата ледена тишина.

— Чудесна идея! Подкрепям я — обади се Грей, но вече не изглеждаше весел и безгрижен.

— Не бих посмяла...

— Аз бих — прекъсна Грей съпругата си и се обърна към Бенедикт: — Какво ще кажеш, Атертън?

Бенедикт усети как три чифта очи го гледат; сестра му — тревожно, зет му — с облекчение; съпругата му — бдително и любопитно. Какво, по дяволите, правеше Стратфорд тук? Не беше поканен; проявяваше безразличие към Грей; нареди на Бенедикт да не се мярка пред очите му. Каквото и да го водеше в града и в тази къща, не вещаеше нищо добро; тази вечер, когато с Пенелопе се радваха на добро отношение, когато Саманта бе толкова щастлива, графът бе последният човек, когото желаше да види.

— Отпратете го — обади се той тихо.

Грей го потупа по рамото.

— Отлично решение. Кроли, кажи на негова светлост, че сме заети. Да се отбие друг път — нареди той на иконома.

— Късно е — прошепна Саманта с лице към вратата.

Като по команда всички се обърнаха натам. На прага, мрачен и начумерен като смъртта, стоеше графът на Стратфорд. Сякаш бе чакал вниманието им, той слезе по стъпалата и тръгна към гостите. Те се отдръпнаха, докато минаваше край тях, сякаш усетили внезапен хлад. Разговорите почти секнаха.

Грей промърмори нещо на иконома. Прислужникът се обърна към граф Стратфорд, стигнал вече до тях.

— Хубава вечер, сър — поклони се Кроли.

Стратфорд не го удостои с поглед.

— Нима?

Саманта навлажни устни и застана пред съпруга си, а той моментално я обгърна с ръце.

— Добър вечер, татко. — Направи реверанс. — Нямах представа, че си в града.

— Току-що пристигнах. — Огледа фенерите, знаменията и вече умълчалите се гости. — Не се натрапвам, предполагам.

— Очевидно не — обади се Грей суховато. — За нас е удоволствие да се присъедините.

— Колко великодушно. — Стратфорд насочи поглед към Бенедикт. — Специален повод ли празнувате?

— Да. — Саманта започваше да си възвръща самообладанието, но не пусна ръката на съпруга си. — Женитбата на брат ми. Очарована съм да имам още една сестра и исках да пожелаая на Бенедикт и на съпругата му да са щастливи.

— Нима? — повтори графът. Най-последно се обърна към Пенелопе и я огледа изпитателно. — Това, предполагам, е булката.

Бенедикт имаше чувството, че са го зашлевили през лицето. Саманта сепнато си пое въздух, а изражението на Грей стана мрачно. Пенелопе се усмихна лъчезарно все едно графът ѝ е направил сърдечен комплимент.

— Благодаря, милорд. За мен е чест да дадете благословията си за нашия брак.

Придружи думите си с елегантен реверанс.

Стратфорд стисна устни. Бенедикт се раздираше между желанието си да изръкопляска на отговора на съпругата си и желанието си да я предпази, преди графът да я унижи за дързостта ѝ.

— Не подозирах, че ще мине толкова време, преди да я дам.

Пенелопе кимна разбиращо.

— Толкова съжаляваме, че вие и лейди Стратфорд не присъствахте на сватбата. Надявам се скоро да се запозная с милейди.

Саманта гледаше Пенелопе с широко отворени очи, а Грей — с видимо одобрение. Вместо да се изплаши или да млъкне, Пенелопе

изглеждаше по-безстрашна отвсякога. Всяка изречена любезно от нея дума бе самата истина и същевременно гарантираше побесняването на графа. Той предпочиташе хората да се държат уважително и със страхопочитание, а вместо това Пенелопе току-що го принуди да съобщи на всеослушание, че не одобрява женитбата на собствения си син. Бенедикт изчакваше отговора на баща си — присъствието на останалите гости го разубеди да действа прибързано. Поне на публично място предпочиташе да поддържа някаква илюзия за цивилизованост.

— Мама придружи ли те, татко?

Стратфорд наблюдаваше Пенелопе с любопитство. Бенедикт отдавна бе станал специалист по разчитането на израженията на баща си и разгадаваше всяко настроение, но сега нямаше и най-бегла представа за какво става въпрос.

— Не.

— Колко жалко — обади се Саманта, следвайки примера на брат си. — Мама добре ли е?

— Да.

За щастие в този момент отново се появи икономът.

— Милорд, милейди, вечерята е готова.

— Чудесно! — обяви моментално Грей.

Бенедикт имаше чувството, че още при появата на Стратфорд зет му е пратил икономата да се погрижи да побързат с вечерята. Не пропусна да забележи как Грей застана плътно до сестра му, когато баща им се приближи.

— Кроли, сложи допълнителни прибори до мен за лорд Стратфорд — разпореди домакинята.

Стратфорд се усмихна ледено.

— Няма нужда. Ще вечерям в клуба си. — Отново погледна Пенелопе. — Утре ще ви посетя, лейди Атертън.

— Разбира се! — Отново го дари със сияйна усмивка. — Ще чакам с нетърпение, сър.

— За нас ще е удоволствие — обади се и Бенедикт с равен тон. — До утре, татко.

По брадичката на графа трепна мускул. Той се поклони, обърна се и си тръгна.

Никой не проговори, докато се отдалечаваше.

— Какво ли искаше всъщност? — попита Саманта.

Бенедикт усещаше присъствието на Пенелопе до себе си. Имаше лошо предчувствие, че Стратфорд дойде заради нея, макар да не разбираше причината.

— Утре, предполагам, ще разберем — обади се Пенелопе привидно безгрижно. — Винаги ли е толкова строг и мрачен?

Саманта потрепери.

— Не — отвърна тя. — Понякога е и по-лош.

— Стига сме говорили за него. — Грей отново я хвана за ръка. — Няма да допусна да развали вечерта. Да влизаме ли? Казах на Кроли да ускори вечерята, даже и да е недопечена, а аз лично съм съвсем готов за чаша вино.

Саманта обходи с разтревожен поглед любопитните си гости. Насили се да се усмихне.

— Аз също. Да започнем с тост в трапезарията и да дадем още малко време на готвачката.

— Идеята за вино е чудесна — обади се и Бенедикт. — Но ще ни оставите ли няколко минути насаме?

Сестра му кимна и той хвана ръката на жена си. Преведе я през градината, влязоха в къщата и я отведе в малък салон, далеч от очите и ушите на другите. Затвори вратата и започна да крачи напред-назад, като през цялото време прокарваше треперещите си ръце през косата си.

— Надявам се да не си го провокирала.

— Не повече отколкото ме провокира той — отвърна тя безгрижно.

Бенедикт я погледна смаян.

— Какво?! Защо, Пенелопе?

Тя отвори уста, но я затвори; очевидно търсеше подходящите думи.

— Правилно ли разбирам случилото се? Баща ти пристига, неканен и неочакван, за да ме огледа сякаш съм мебел. Съзнателно ме обижда, както сам призна. Проявява незачитане към Саманта и Грей в техния дом. Обявява намерението си да ни навести утре, след като отхвърля поканата да остане на вечеря. Аз ли съм виновна? Не се ли държах прилично?

— Не е там въпросът — подхвана той.

— Какво очакваше да направя? — възкликна тя. — Да се разтреперя от страх и шепнешком да благодаря, когато благоволи да ме погледне? Не ми е в характера.

— Знам. — Въздъхна и протегна ръка към нея. — Но щеше да е по-добре...

Тя отстъпи, за да не му позволи да я хване.

— По-добре ли? За да реши, че ще ме командва, както командва теб?

Бенедикт стоеше неподвижно, с все още протегнатата ръка.

— Никога няма да допусна да те докосне.

— Тогава не съжалявам за нищо. Крайно време бе някой да му се опълчи.

Той се засмя горчиво и отпусна ръка.

— Крайно време било. Да не мислиш, че и други не са се опитвали?

— Тогава защо продължава да го прави? — Този път тя му протегна ръка. — Ти си голям мъж, самостоятелен и способен. Защо не му се опълчиш ти? Обзалагам се, че Грей с радост би го направил, но ти и Саманта...

— Спри! — прекъсна я той тихо.

— Знам, че не е добър баща и никога не е бил — продължи тя, неспособна да се спре. — На едно дете не му е лесно да противоречи на баща си. Но ти вече не си момче, което могат да наказват. Какво ще ти направи сега? Защо ти и Саманта се страхувате от него?

— Кой ти каза такова нещо?

Тя махна нетърпеливо.

— Себастиан е разказал на Аби, а тя го сподели мен. Освен това реакцията на Саманта го доказва. Ако моят баща се държеше така, щях да побягна при първа възможност и никога нямаше да погледна назад.

— Лесно ти е да го кажеш, след като баща ти винаги е бил мил и грижовен към теб.

Пенелопе изсумтя.

— Наказвал ме е...

— Не е същото — възрази разпалено той. — Просто... не си въобразявай, че си наясно какво ни е било.

Изражението ѝ се промени. Сега беше раздразнена, а не възмутена.

— Тогава ми кажи! Опитвам се да те разбера, но ти никога не споделяш. Женени сме! Защо трябва да имаш толкова тайни от мен?

— Тайни ли? — Разпери ръце. — Нямам представа какво очакваш да ти кажа.

Съпругата му го изгледа дълго и изучаващо.

— Истината ще е напълно достатъчна — обяви тя. Пое си дълбоко въздух. — Ще се върна при гостите. Ако имаш още критични бележки към поведението ми или неприемливи нареждания, които си въобразяваш, че бих изпълнила, ще ги чуя утре сутринта.

Улови я за ръката, когато мина край него.

— Казах ти! Но ти не ме чуваш. Искаш да падна на колене, разкаян задето не се застъпих за Себастиан или да се извиня за нещо извън моя контрол.

— Не — възрази тя. — Искам да знам защо баща ти упражнява такава власт над теб, а ти не смееш да се противопоставиш и на една негова дума.

— Защото той съумява да го прави — тросна се той. Бе преценил, че ще е по-добре Пенелопе да не знае, но сега се налагаше да ѝ разкрие това-онова, преди и тя да си навлече гнева на графа. От начина, по който Стратфорд бе хвърлил изпитателен, изучаващ поглед на Пенелопе, го побиха тръпки. — Винаги е било така. Нямахше значение какво е провинението ни. Опълчвахме ли му се, винаги ни наказваше. Много тежко, при това. Нищо не му убягва. Мама не смее да си поръча дори нова шапка без неговото одобрение. Веднъж Елизабет отиде на езда без изричното му разрешение и той продаде коня ѝ. Забрани ѝ да язди повече, освен при светски изяви. Държи да изглежда добре в очите на обществото, но иначе... — Поклати глава. — Заради откраднатите гвинеи едва не омъжи Саманта за опасен лунатик. — Усмихна се тъжно при вида на широко отворените ѝ очи. — Нали искаше да знаеш какво причини на Саманта? Състави брачен договор, готов за подписване, за средния син на маркиз Доре, който е луд и опасен. Слава богу, че бащата на Грей, граф Роуланд, се намеси. Молбите на Саманта не значеха нищо за него. Същото важеше и за молбите на Грей. Продължавам да не знам как граф Роуланд е успял да убеди баща ми, но не бих се изненадал, ако го е заплашил с ужасни репресивни мерки. Но дори и тогава баща ми сведе зестрата на Саманта почти до нищо.

Пенелопе се вгледа в лицето му.

— А с теб какво правеше?

— Каквото му хрумне.

— Колко лошо беше? — шепнешком попита тя.

Бенедикт въздъхна.

— Биеше ме с пръчка, с камшик, изнасяше ми лекции, затваряше ме в стаята ми, където получавах само хляб и вода. — Пусна ръката ѝ и закри лице с длани. — Спираше ми издръжката, говореше с командващите ми офицери. Веднъж в университета нарочно не ми плати общежитието и се наложи да живея цял семестър в благотворителното отделение. Караше ме да уволнявам прислужници, служили дълги години в семейството. Когато върнах взетите от Саманта гвинеи, ми нареди да напусна къщата. В отговор на съобщението, че съм се оженил без негово разрешение и благословия, ме изгони от имението и ми забрани да виждам майка си.

— Но сега не може да ти причини нищо — изрече тя бавно, — защото...

— Защото се ожених за теб.

Погали я по лицето и изпита върховно облекчение, задето тя му позволи да го направи. Сепна се, защото си даде сметка, че се е опасявал да не би тя да се отдръпне отвратена или ужасена.

Очите ѝ потъмняха.

— Но ти би предпочел Аби или Франсис Локуд...

— Не — промълви той и я притегли по-близо. — Щях да съжалявам до края на дните си.

— И двете щяха да са почтителни и възпитани спрямо баща ти.

— Но нито едната, нито другата нямаше да ме накара да ми се прииска да извикам „Ура!“, както ти направи тази вечер.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

— Кога беше това?

— Когато го увери, че нямаш търпение да го видиш утре. — Докосна устните ѝ със своите. — Не... Май беше, когато каза, че няма да позволиш да те командва. — Плъзна ръка към талията ѝ. — Всъщност, точно сега...

Тя обгърна лицето му с длани.

— Няма да командва никой от нас. Обещай ми.

Цял живот се беше подчинявал на тираничните хрумвания на графа, за да пази майка си и сестрите си. Никоя от тях не му бе казвала да се опълчи на баща си. Напротив; в различни моменти го бяха умолявали да не провокира гнева му. Пенелопе не познаваше графа и затова не се страхуваше от него. Макар да съзнаваше, че малко боязън ще е добре, що се отнася до Стратфорд, мисълта за нейния неустрашим дух го накара да се усмихне.

— Обещавам.

ГЛАВА 21

Независимо от всички пламенни молитви на Бенедикт, на следващия ден баща му се появи.

— Дойдох с покана — обяви графът почти веднага след разменените обичайни любезности. — Заповядайте в Стратфорд Корт, Като лейди Атертън ти ще си следващата господарка там. Надявам се добре да си изпълниш ролята.

— Боже — възкликна Пенелопе с добре подбран загрижен тон. — Какви са изискванията за поста?

Стратфорд направи пауза. Бенедикт изчакваше с интерес.

— Овладяност. Красота. Елегантни и изискани маниери. — За миг по лицето му пробягна мрачна злобна усмивка. — Не. Това са моите изисквания за графиня. Явно на сина ми са различни.

Сякаш недоловила обидата, Пенелопе се усмихна лъчезарно.

— Така е — отвърна тя. — Посочи съвсем точно каква съпруга желае, но не спомена никоя от тези характеристики.

Боже. Бенедикт се напрегна, когато студения, почти пълен със съжаление поглед на баща му, се насочи към него.

— Споменът ми от онзи разговор, скъпа, е осъзнаването, че надмина всички идеали, които съм имал — подметна той.

Тя се засмя.

— Боже, ще ме накараш да се изчервя, сър.

— Определено не би искал да го направи. Не е подобаващо една дама да бъде смутена. — Стратфорд отново се бе обърнал към Пенелопе. — Добре дошли сте да посетите Стратфорд Корт утре. Готов съм да ви откарам там с яхтата си.

При това недвусмислено нареждане Бенедикт се напрегна още повече. Яхтата бе едно от най-ценните притежания на графа. Беше красива и бърза и баща му бе печелил много състезания с нея. Обикновено канеше други да се качат. Озадачаваше го фактът, че Стратфорд е дошъл в Лондон специално, за да ги отведе до Ричмънд; а и го тревожеше. Изненадващо и необяснимо баща му бе насочил

вниманието си към Пенелопе и той искаше да отклони поканата именно по тази причина.

Съпругата му обаче не долавяше неговото неспокойство.

— Колко мило и любезно от ваша страна — възкликна тя. — Лодката за разходки ли е или за състезания?

Малко неща дразнеха графа така, както някой да нарече яхтата му „лодка“.

— Държа я за собствено удоволствие — отвърна той суховато, — но също е и доста бърза.

— Сезонът напредна и не е подходящо за плаване — обади се Бенедикт с надеждата идеята да отпадне. — На лейди Атертън ще ѝ е по-удобно в карета.

Баща му се извърна към него с каменно изражение. Бенедикт се почувства по-добре; нямаше как като едно време графът да му нареди да пътува с яхтата.

— Компанията ви на борда на „Диана“ ще ми бъде приятна. Лейди Стратфорд няма търпение да се запознае със съпругата ти.

Споменаването на майка му не бе случайно и бе на път да му въздейства. Опита се да не се поддаде.

— И аз много искам отново да ѝ представя жена си. Възможно е след няколко седмици да ви посетим.

Понеже добре познаваше баща си, не му убягна гневното му смайване при този отговор. За миг графът спря да диша, а после си пое дълбоко въздух, за да си възвърне самоконтрола. Сви и разпъна поставените на коленете си пръсти на ръцете си и те заприличаха на ноктите на граблива птица. Нито един мускул на лицето му не трепна, но когато заговори отново, тонът му бе необичайно заповеднически.

— Тази седмица е по-подходящо. Даже направо утре.

Обърна се към Пенелопе, за да види дали ще се огъне или ще прояви слабост.

Пенелопе хвърли бърз поглед към Бенедикт. За нейна чест видимо не бе смутена от изпитателния поглед на графа.

— Не бих искала да ви огорча, но утре ще се наложи посещението ни да е съвсем кратко. Няма да е достатъчно, за да се опознаем по-добре с милейди.

Стратфорд се усмихна победоносно.

— Ще имате възможност да се уговорите и нова среща за по-нататък. Отплаваме утре от дока при Воксхол.

— Много мило е желанието ви по-бързо да ме въведете в семейството си...

Пенелопе отново погледа Бенедикт.

Той не можеше да каже, че проявеното от Стратфорд подчертано внимание го кара да отхвърли поканата. Баща му никога не предприемаше нещо без конкретна причина; причина, която да му донесе изгода. Стратфорд имаше някакъв мотив, за да настоява да плават с него до Ричмънд, но Бенедикт не се сещаше за никакво приемливо обяснение. Това вероятно не вещаеше нищо добро, а Бенедикт знаеше отлично, че е глупаво да се пренебрегват подобни поличби.

Но Пенелопе не бе наясно с това, а сега графът се обърна към него с нейните думи.

— Не вярвам да искаш да разочароваш майка си. Тя толкова се притеснява за теб. — Поклати глава. — Иска да се убеди, че си направил сполучлив избор.

Сега вече не знаеше какво да мисли. Увери майка си, че е доволен от брака си и това вече напълно отговаряше на истината. Инстинктът му подсказваше, че графът е напълно безразличен към тревогите на графинята. Просто търсеше начин да го изманипулира, за да капитулира. Но... след последното посещение в Стратфорд Корт не бе получил нито едно писмо от майка си. Беше необичайно; тя му пишеше веднъж месечно, дори когато той бе в немилост пред графа. Писмата ѝ бяха банални, но му даваха да разбере, че тя е добре. Малко се засрами, задето напоследък не бе мислил много за нея, прекалено зает със съпругата си.

— Както винаги съм дълбоко трогнат от нейната загриженост за моето щастие. Предайте ѝ, че съм много доволен. — Хвърли поглед към Пенелопе. — Ще дойдем в Ричмънд до няколко седмици, още повече че лейди Атертън има роднини там.

Гневът на Стратфорд бе повече от очевиден.

— Значи отказваш да дойдеш?

— Радвам се на поканата... — започна той, но баща му го прекъсна.

— Не е вярно! — Изгледа Бенедикт с онзи поглед, от който винаги настръхваше. — Явно поканата ми е обида за новия ти статут. Очевидно си забравил синовните си задължения, въпреки че именно семейните ти връзки ти помогнаха да се ожениш за богата наследница. Нежните чувства на майка ти явно вече не са ти нужни и не държиш на тях. Сега имаш съпруга, която да те утешава. Няма да ти се натрапвам повече, лорд Атертън.

Последното го изрече язвително, за да напомни, че именно той е истинският виконт Атертън; Бенедикт се ползваше от титлата само защото бе негов наследник.

Десетина ругатни се завъртяха в ума на Бенедикт. Какво да направи? Отново го манипулираха, въпреки всичките му усилия да се измъкне от властта на графа. Можеше да склони сега или да рискува никога повече да не види майка си. Стратфорд би ли стигнал дотам? Досега не го бе заплашвал с такова нещо. В стремежа си да спечели малко време погледна Пенелопе. Тя остана смълчана по време на разменените реплики, но следеше сцената с изострено внимание. Той го забеляза почти с облекчение. Дано сега разбере малко по-добре що за човек е баща му. Това бе един от редките случаи, когато графът показваше истинската си същност извън пределите на Стратфорд Корт.

— Поканата е много мила — продължи той, все още печелейки време. — Не самото посещение, а краткият срок за осъществяването му ме притесняват. Имам да уреждам някои въпроси, а други ще трябва да отложат, ако ще отсъствам от града няколко дни. Ще ми дадете ли един ден, за да се подготвя?

Един ден, за да анализира скрития зад поканата капан и шанса да откаже писмено, а не лично.

Трябваше да се досети: всеки признак на разколебаване бе белег за слабост и графът се възползва.

— Естествено — отвърна той с престорена любезност. — Един ден, за да си припомниш синовния дълг, нищо, че ще разочароваш майка си и отказваш на баща си...

Бенедикт бе готов да се усмихне, но се въздържа.

— Благодаря за разбирането. Вече не съм ерген и не съм свободен да правя каквото ми хрумне. Имам да уреждам финансови въпроси и да управлявам прислуга. А, както отбелязахте, и съпруга, за която да мисля. Трябва й време да си стегне багажа за пътуване до

Стратфорд Корт. Не искам дойде неподготвена за първото си официално посещение в имението, на което е бъдещата господарка.

Стратфорд не можеше да възрази на нито един от тези доводи; и двамата го знаеха. Графът се обърна към Пенелопе.

— И аз не бих искал, скъпа. Но, уверявам те, церемониалностите не са задължителни. — Хвърли нов изпепеляващ поглед на Бенедикт. — Все пак сме семейство.

— Да, така е. — Пенелопе се изправи. Мъжете сториха същото. Тя отново се усмихна лъчезарно на графа. — Много любезно от ваша страна да ме оставите да задоволя женската си суета. За мен ще е унижение да пристигна зле подготвена и да не окажа дължимата чест на името Стратфорд.

— Без съмнение — отбеляза графът суховато и се поклони. — Тръгвам за Ричмънд утре следобед. Дълбоко се надявам все пак и вие да се присъедините, лейди Атертън.

Докато не чуха вратата да се затваря зад него и двамата не помръднаха. Бенедикт въздъхна, отпусна се отново на стола и прокара ръце по лицето си.

Пенелопе отиде до прозореца.

— Тръгна си — съобщи тя. — Какво странно посещение.

Той затвори очи. Думите ѝ само бегло описваха току-що случилото се.

Ръката на съпругата му върху рамото му го стресна.

— Такъв ли е обикновено?

Бенедикт се засмя горчиво.

— Не. Държа се изключително мило и грижовно, за разлика от друг път. — Погледна я в очите. — Много се интересува от теб.

Сериозният му вид я озадачи, затова не направи гримаса, нито забели очи.

— Защо?

— Нямам никаква представа. — Взе ръката ѝ и прокара пръст по брачната халка. — Опасявам се, че интересът не е добронамерен.

Тя сбръчка леко чело.

— Тогава какво е? Не иска ли да бъда представена на майка ти?

— Не това го занимава — отвърна той, премисляйки поведението на графа. — Последния път ме изгони и ми забрани да посещавам

майка си. Ако той не ни иска там, нито една нейна дума няма да му повлияе.

— А ако наистина се пита дали от мен ще излезе добра графиня? — предположи тя. — Горд е и вероятно иска майка ти да ми даде съответните напътствия...

Той поклати глава.

— Възможно е, но това не би го накарало лично да дойде в Лондон. И дори да предложи да ни отведе с яхтата. Държи я за себе си. Аз съм се качвал само два пъти, а сестрите ми дори не са стъпвали на нея.

— Никога ли? — попита тя смаяно.

— Не е като твоя баща — напомни той. — За него не дъщерите са важни, а яхтата.

— Ако си склонен да му откажеш, нямам нищо против.

— Но няма да остане без последствия.

А какви щяха да са последствията, ако каже „да“? На този въпрос му бе по-трудно да отговори, а щеше да въвлече и Пенелопе.

Тя стисна леко ръката му, но не каза нищо. Отново се потапя в мислите си, а не ги споделя, даде си сметка Бенедикт.

— Озадачен съм, защото той не остана особено доволен от брака ни. — Поколеба се, но реши да се изкаже докрай. — Презира цялото ти семейство. Баща ти сам е спечелил състоянието си, а един джентълмен не постъпва така, макар именно парите да правят семейството ти отчасти приемливо. Така разсъждава баща ми. Освен това се ожених, без да поискам одобрението му. Той предпочита свят, пълен с високомерие и привилегии, където всички да се съобразяват с него. Не позволи на Елизабет да се омъжи за първия ѝ избраник и разреши на Саманта да се омъжи за Грей едва след намесата на баща му, граф Роуланд. Според него е немислимо наследникът му да се ожени за момиче, което той не е избрал или одобрил.

— Тогава защо обмисляш да капитулираш пред сегашното му изискване?

Именно вълнението в тона ѝ го грабна. Нотките на съчувствие и загриженост преминаха през сърцето му и проникнаха там, където нямаше никакви защити. Те означаваха, че тя му вярва, и още по-важно, го подкрепя. Без да продума, вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Майка ми не е като него — промълви Бенедикт. — Тя е добра и любяща и не мога да я оставя да се изправи пред гнева му. Никога не ѝ е посягал, но... Има и други начини да нараниш и осакатиш душата на някого и Стратфорд ги владее всичките.

Няколко минути седяха мълчаливи. Когато той най-накрая се осмели да я погледне, видя замисленото изражение на Пенелопе. Очите ѝ не се откъсваха от преплетените им пръсти; тя бе стиснала решително зъби.

— Дали майка ти ще иска да отидем? — попита тя.

— Ще е очарована да се запознаете. Стратфорд не излъга: тя се притеснява за мен. И за сестрите ми. Когато узна за брака ми, най-силното ѝ желание бе да съм щастлив. — Поклати глава. — Не бих се изненадал обаче, ако не знае за отправената покана от баща ми. Не се допитва до нея за такива неща.

— Тогава да отидем заради нея. В състояние съм да издържа презрението на баща ти няколко дни и винаги може да се изнесем в Монтроуз Хил Хаус или дори Харт Хаус, нищо че е затворен през зимата. — Спокойно посрещна смаяния му поглед. — Ще е жестоко да я изложим на недоволството му, а ако откажем, той няма да има на кого друг да си го изкара, нали?

За пръв път Бенедикт се почувства напълно недостоеен за съпругата си. Проявяваше безкрайната си преданост не само към него, но и към майка му; жена, която бе срещала само веднъж и то при съвършено други обстоятелства.

— Пенелопе...

— Няма да допусна обаче този мъж да ме сплаши — добави тя. — Не обещавам да си държа езика зад зъбите, ако се държи невъзпитано или унижава мен или някой, на когото държа. Длъжна съм да ти го кажа, преди да му пратиш отговора си.

На устните му бавно се появи усмивка.

— И през ум не ми е минавало да изисквам подобно нещо. — Отметна глава, за да я види по-добре. — Имаш ли нещо против да отидем по реката?

— И да изпусна вероятно единствения си шанс да плавам с яхтата на графа на Стратфорд? — Запърха с мигли. — Не бих го пропуснала за нищо на света.

Бенедикт се засмя. Тя му се усмихна широко.

— Благодаря — промълви той импулсивно.

— Съмнявал ли си се, че няма да си премълчавам? — Сви устни по онзи прелестен начин, който го провокираше да я целуне. — Би ли насърчил подобно поведение?

— Няма да го направиш, без да си го премислила предварително — отвърна той. — Познавам те. И обичам, когато не си премълчаваш.

На устните ѝ се появи лукава усмивка.

— Отношението ти невинаги беше такова.

— Но започнах да осъзнавам предимствата. — Наведе се към нея. — Да ги изброя ли?

— Ако обичаш.

Той повдигна брадичката ѝ. Очите ѝ блестяха като аквамарини. Бенедикт изпита безкрайна благодарност към Абигейл Уестън и Франсис Локуд. Ако някоя от тях бе приела предложението му за брак, нямаше да има Пенелопе. Коя друга щеше да го тласне да се опълчи на семейната фасада и да потъпче благоприличието? Тя не се плашеше от графа и не трепваше пред изпепеляващите му погледи. Необременена от неговите наказания, тя му отвърщаше хем дръзко, хем с достойнство. Бенедикт видя как тя отхвърля острите нападки на графа, сякаш нямаха никакво въздействие върху нея — впрочем отговаряше на истината. Колкото и пъти да си бе повтарял, че баща му вече няма контрол над него, съзнаваше, че не е съвсем така. Стратфорд винаги щеше да е наясно с неговите слабости и уязвими места и винаги щеше да се възползва от тях.

Нежеланието на Бенедикт да отпътува още на другия ден за Ричмънд не се бе изпарило, но така вероятно щеше да е най-добре. Нека и баща му, и майка му видят каква жена е взел. Пенелопе заразяваше всички с несломимия си дух. Може да послужи за пример на майка му и да я направи по-смела и да поукроти малко баща му. Ако нещата отидат на зло, не е задължително да виждат графа повече. Стратфорд го знаеше. Заключениеите му думи подсказваха, че е наясно с независимостта на сина си. Бенедикт бе женен, със самостоятелно състояние и съпруга, която не се впечатляваше от така ценната за Стратфорд гордост. Заедно с Пенелопе ще следват собствен път и графът няма да им попречи.

Или поне така си мислеше.

ГЛАВА 22

В отговор на бележката на Бенедикт, с която приемаше поканата, графът им писа сбито номера на кея и часа на заминаване. В зависимост от вятъра щяха да пристигнат в Стратфорд Корт за вечеря.

Бенедикт посъветва Пенелопе да вземе багаж само за няколко дни и да се облече топло за плаването. Беше мрачен есенен ден и когато слезе от каретата на кея, той присви очи и погледна сивото небе. Май щеше и да завали. Постоянният вятър щеше да е благоприятен за платната, но неприятен за пътниците. На борда на яхтата имаше каюта, ала според графа бе проява на слабост да се търси убежище в нея. Бенедикт се примири, че следващите няколко часа ще му е студено и мокро.

Но това не значеше, че и съпругата му трябва да страда. Хвана я под ръка и освободи каретата. Прислужниците вече пътуваха с багажа към Ричмънд.

— Не позволявай баща ми да те убеди да останеш на палубата — посъветва я той. — Пътуването ще бъде тежко.

Тя разгледа яхтата, докато я приближаваха. Не бе особено голяма, но си личеше високото ѝ качество. „Диана“, боядисана в златисто, направо блестеше.

— Винаги ли пътува в такова лошо време?

— Не, но след като си състави план, не обича да го променя. — Видя я да поглежда една лодка наблизко, която се мяташе нагоре-надолу по вълните. Осъзна, че думите му са я стреснали. — Спокойно. Времето не е неподходящо за плаване. Просто щеше да е много приятно в хубав, слънчев ден.

— Без съмнение — промърмори тя.

Стратфорд се появи на палубата. Бенедикт вдигна ръка за поздрав. Баща му кимна, обърна се и отиде на кърмата. Бенедикт вече съжаляваше, но хвана Пенелопе за ръка и я поведе напред.

— Този път поне си точен — бяха първите думи на графа, щом стъпиха на палубата.

— Атертън винаги е точен — защити го Пенелопе усмихната. — Татко също цени тази добродетел и възпита нас, децата си, да сме точни. Това много помага брачният ни живот да тече по-леко.

Стратфорд изгледа сина си ядно. Бенедикт само наведе глава, като внимаваше да не прихне. Представяше си какво му е на баща му да го сравняват в каквото и да било отношение с бащата на Пенелопе.

— Не съм била на много яхти — продължи Пенелопе, — но не съм виждала хубава като тази. Ще ме разведете ли, милорд?

Не беше сигурен дали баща му ще се съгласи, но графът вероятно бе изключително благоразположен днес, защото ѝ подаде ръка.

— Разбира се — отвърна Стратфорд с ледена усмивка.

Бенедикт тръгна след тях. Светлата ѝ ръкавица се открояваше на фона на тъмния ръкав на дрехата му. Все още не намираше никакво обяснение за внезапния интерес на графа и бавно започна да си представя, че всъщност е просто въпрос на любопитство. Може Стратфорд да съжалява за обидното си държание или да е чул приказки по свой адрес в Лондон. Или гневът му се е смекчил и сега иска да провери дали от Пенелопе ще излезе добра графиня. Не че мнението на Бенедикт съвпаднаше с изискванията на баща му относно качествата на една графиня и определено не възнамеряваше да позволи на баща си да натрапи своите сковани представи на Пенелопе, но ако графът държеше на нещо, то бе името и титлата. Пенелопе не приличаше на майка му. Не се подчиняваше, въздържаше или плашеше. Обичаше приключенията, от нея строеше енергия и смелост. Когато вятърът духна по-силно и почти отнесе шапката ѝ, тя само вдигна ръка, за да я задържи, без да се оплаква. Стратфорд я заведе на място, откъдето да наблюдават работата на тричленния екипаж, който в момента вдигаше платната и насочваше яхтата към течението. Пенелопе наблюдаваше всичко с неподправен интерес и от време на време задаваше въпроси, които показваха, че поназнайва нещо за състезанията. Веднъж Бенедикт дори долови уважение в погледа на баща си, докато ѝ отговаряше.

Щом отплаваха, Стратфорд отиде да надзирава кормчията. Бенедикт се приближи към съпругата си близо до носа и се загледа в стелещия се край тях град.

— Според мен те харесва — отбеляза той с известна изненада.

— Защото още не ме е изхвърлил през борда ли? — попита тя с лека усмивка.

— Защото отговаряше на въпросите ти.

Тя улови кичур, който вятърът залепи на челото ѝ, и го пъкна отново под шапката.

— Мислех за баща ти и как командва всички. Вероятно най-много уважава силата. Децата му не са могли да му се противопоставят, но аз не съм му дете и той няма власт над мен. Като му възразявам, възпитано, естествено, може да съм го убедила да се откаже да ме унижава.

Бенедикт не смяташе така. Графът продължаваше да се държи снизходително към Грей, син на доста влиятелен граф, и още не бе простил на Саманта, задето се омъжи за него. Но в теорията на Пенелопе имаше логика и всъщност може би беше права. Никога не бе разбирал истински баща си.

— Ако някой би успял да го спре, това си ти.

Тя го погледна оскърбено.

— Да не ме наричаш свадлива, лорд Атертън?

— Точно обратното, скъпа. Нарекох те жена с необичайна решителност и самообладание.

— Тоест упорита.

— В най-добрия смисъл на думата.

— Хм...

Тя извърна поглед, но той бе сигурен, че руменината по страните ѝ не се дължи единствено на вятъра.

Бенедикт хвърли поглед през рамо. Баща му стоеше зад румпела и гледаше критично. Приблужи се още по-близо до жена си.

— Пътуването с яхтата на баща ми има един съществен недостатък пред пътуването с карета.

Тя явно долови подтекста в думите му, защото вирна глава и го дари с една от тайнствените си усмивки, сякаш обмисля нещо доста нередно.

— И какъв е той?

— Липсата на уединение. — Прокара пръсти по ръката ѝ, стиснала перилата. — Четох за едно доста интригуващо пътуване с карета онзи ден...

— Къде го чете?

— В будоара на жена си. — Преплети пръсти с нейните за малко. — Представа нямам накъде се бе отправила каретата, но смело твърдя, че най-забавната част бе по пътя.

— Не намери ли историята за... необичайна? Или шокираща?

— Силно шокираща, но в хубавия смисъл. — Поднесе ръката ѝ към устните си, докато наблюдаваше как тя се изчервява и го гледа прехласнато. — А на теб стори ли ти се шокиращо?

Тя прокара език по долната си устна.

— Не. Всъщност... това е една от любимите ми истории на този автор. — Пулсът ѝ бе учестен. — Знаеш ли за други подобни... подвизи?

— Не пряко. — Постави ръката ѝ обратно на парапета. — Засега.

— Няма да се върнем в Лондон с яхта, нали?

— Не — отвърна той още преди тя да е изрекла въпроса си.

Според него бе прекадено студено и мокро за плаване. А и не вярваше баща му да ги покани втори път.

— Добре. — Тя леко допря бедро до неговото и се усмихна хитро. — Ще проверим дали написаното е достоверно.

Ако графът не бе на метри от тях, щеше да я целуне. Изпита неистово нетърпение да са вече в Стратфорд Корт. След пътуването ще се наложи да се оттеглят, за да се преоблекат за вечеря. Бенедикт имаше и други идеи как да оползотворят този час и нещо. А ако баща му подмята хапливи забележки за бъдещите графове на Стратфорд, Бенедикт ще се усмихва и ще обмисля други приятни начини, по които да ги зачене.

Небето потъмня. Докато минаваха край двореца на епископа във Фулам започна да вали. Бенедикт вдигна яката на жакета си, доволен, че има оправдание да напусне палубата.

— Искаш ли да слезем в каютата?

— Не още. — Обърна лице нагоре сякаш дъждът е благодат. — По-скоро прилича на мъгла.

— Въпреки това ще ни намокри — напомни ѝ той.

— И какво от това? Скоро ще ни е топло и сухо.

— Казваш го, защото си в благоприятно положение.

— Така е — съгласи се тя весело. — Но не е ли и приключение? Колко пъти може да се похвали човек, че е преживял буря на палубата?

Чувствам се изследовател, изправен през опасности и ужаси, докато изучава неизвестното.

— Едва ли ще има нещо интересно в края на пътуването.

— Ще се запозная с майка ти. — Пенелопе придърпа пелерината по-плътно към себе си. — Надявам се да ѝ направя добро впечатление.

Той стисна ръката ѝ.

— Ще успееш. Когато те представя, баща ми ще е там. Тя няма да се държи естествено. Само в негово отсъствие ще видиш истинската ѝ същност и колко е топла и мила. Много искам да те хареса, Пенелопе, и съм убеден, че така ще стане.

— Надявам се.

Не звучеше напълно сигурна, но пръстите ѝ стиснаха ръката му и той отново изпита прилив на нежност към нея.

Продължаваше да вали, но не силно. Известно време се разхождаха напред-назад по палубата, за да се стоплят, ала накрая тя стана прекалено хлъзгава и те застанаха зад румпела, където имаше известна защита от вятъра.

Стратфорд огледа Пенелопе от глава до пети.

— Сигурно искаш да се скриеш от това време, лейди Атертън. Прислужникът ми е приготвил чай в салона долу.

Бенедикт отново се смая. Салонът бе луксозен и изпипан като всичко останало на яхтата. При по-дългите си плавания Стратфорд винаги вземаше и прислужници, които да му осигуряват уют. Бенедикт обаче никога не бе чувал тези удобства да бъдат предлагани на друг. Пенелопе само се усмихна.

— Навън е свежо, милорд. Малко дъжд няма да помрачи удоволствието от пътуването.

Графът вдигна вежда.

— Ти си почти безстрашна, за разлика от повечето дами.

Бенедикт обаче долови истинския смисъл: „Това е неподобаващо за една дама“.

Погледна жена си и забеляза влагата по лицето и пелерината ѝ. Глупаво беше Пенелопе да остане отвън, за да докаже на графа, че няма да се пречупи. Наведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Почти пристигнахме. После ни чака път до имението. Възползвай се от възможността да останеш малко насаме.

Тя срещна погледа му и кимна.

— Много сте мил, графе. Чаша чай ще ми дойде добре.

Стратфорд посочи с ръка.

— Вратата е в дъното на стълбите.

Бенедикт понечи да я последва. Баща му щеше да го сметне за слаб и изнежен, но не му пукаше.

— Един момент, Бенедикт — спря го графът. — Искам да поговорим.

Той се поколеба. Пенелопе спря до него и го хвана под ръка. Повей на вятъра запрати дъжда право в лицата им.

— Не може ли да почака? — попита той спонтанно.

Стратфорд го изгледа строго, без да каже дума.

Бенедикт потисна въздишката си.

— Иди се стопли — подкани той Пенелопе и пусна ръката ѝ.

Тя му се усмихна съчувствено, обърна се и прекоси палубата.

* * *

Пенелопе стисна здраво парапета и с наведена глава се спусна по късото стълбище. Стъпалата бяха мокри, а подът под краката ѝ се люлееше от залитанията на яхтата наляво-надясно. Най-долу имаше тесен коридор, осветен от закачения над главата ѝ бронзов фенер. Всички дървени повърхности лъщяха до блясък. Бенедикт беше прав: баща му не щадеше средства, за да си угажда. Отправи се към резбованата врата, очевидно вход към салона. Стори ѝ се жалко да притежаваш такъв плавателен съд и никога да не каниш гости на него. Сети се за лодката, която баща ѝ купи, за да прави майка ѝ излети с гости по реката. Това бе далеч по-добър начин да си използваш богатството. Графът на Стратфорд беше богат и с благородническа титла, но беше сигурна, че родителите ѝ за нищо на света не биха разменили мястото си с него.

Влезе в салона, развърза пелерината и я закачи на кука на вратата, после свали и ръкавиците си. Бенедикт я посъветва да се облече топло, но пелерината не бе опазила сухо мантото отдолу. Съблече го. Въпреки фенерите беше тъмно, но лък тихо и топло, благодарение на малката кръгла печка, закрепена към пода до нея. След пронизващия вятър горе и постоянните пръски от реката тук се

чувстваше като в Рая. Пенелопе махна шапката си и въздъхна облекчено. Не се учудваше защо Бенедикт искаше да им спести това пътуване. А защо ли графът настоя да пътуват по реката? Макар и побързо, далеч не беше толкова удобно колкото с карета. Беше решила да не напуска палубата, но сега, усетила топлината от печката и когато вече не я валеше дъжда, остана доволна, че Бенедикт настоя да слезе.

— Ето те и теб.

Неочакваният глас от сенките я накара да подскочи и леко да възкликне. След това искаше направо да изпищи, когато се обърна и видя кой стои насреща ѝ.

Три мисли се мярнаха в ума ѝ. Първо: ще се върне на палубата, ако ще и ураган да се развихри. Второ: щеше ѝ се да има ръжен за камина под ръка. И трето — най-обезпокоителното: затова графът бе настоявал да ги качи на яхтата си. Графът ни най-малко не бе омекнал по отношение на наследника си, а бе замислил огромно зло.

— Вече бях намислил да се кача, за да те довлека тук. Стратфорд бе уверен, че няма да издържиш и половин час на палубата, а аз те чакам от два часа. — С ледена усмивка на лицето лорд Клери затръшна вратата, преди тя да избяга през нея. — Няма ли да седнеш, лейди Атертън?

ГЛАВА 23

— Каква изненада — опита се тя да възвърне самообладанието си и да не ѝ проличи колко е разтревожена. — Никой не ме предупреди, че ще се сблъскам с чудовища по пътя.

Той се засмя.

— Острият ти език не ти изневерява, виждам. — Изглежда я мрачно. — Вече не си девствена дама.

На свой ред тя го изгледа изпепеляващо и отстъпи към печката. Роклята ѝ бе мокра и понеже, без да се замисли, избра светла, сега тя очертаваше тялото ѝ повече отколкото ѝ се искаше.

— Съпругът ми, лорд Атертън, ще бъде не по-малко благодарен за поздравленията по случай брака ни, убедена съм.

— Нима? — Клери се подсмихна. — Доколкото дължи брака си на мен, така е и редно да бъде.

— Боже! — Тя невинно се ококори. — А аз си мислех, че го дължи, защото приех искреното му предложение.

— Ако на Атертън въобще му е минавало през ума да се ожени за теб преди онази нощ, значи е по-голям глупак, отколкото го мислех. — Отново я огледа безцеремонно. — Освен ако не си му дала онова, което отказа да дадеш на мен.

Не, помисли си Пенелопе разярена, тя е глупачката. Бенедикт знаеше, че поканата на Стратфорд е подозрителна, но тя настоя да я приемат. И през ум не ѝ минаваше, че баща му би бил толкова безсърдечен; недопустимо бе в гърдите му да няма и капчица привързаност. Смяташе, че ги кани да им гостуват от великодушие и приличие; сега бе наясно колко се е заблуждавала. Възможно бе Стратфорд да не знае какво ѝ бе причинил Клери и че той е разпространил клюката, станал причина Бенедикт да се ожени за нея. Но нямаше разумно обяснение защо графът ги подведе да се качат на яхтата му и още по-малко защо е скрил, че Клери я причаква тайно долу.

— Какво искаш?

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Колко си пряма! Добре. Къде е Оливия Таунсенд?

Пенелопе премигна. Оливия ли? Не за пръв път ѝ се прииска да знае с какво държи Оливия, но сега това всъщност нямаше значение. При никакви обстоятелства няма да му каже, дори да разполагаше с информация.

— Извън града е.

— Това го знам. — Той се приближи. — Къде е?

— Далеч, според мен.

Лицето на Клери притъмня.

— Не си играй с мен — предупреди я той с безизразен мек тон. — Страшно много искам нещо от нея. Когато искам нещо страшно много, аз го получавам.

— Но тя е човек, не вещ — учтиво отвърна тя. — Не можеш да получиш човек, само защото го искаш. А ако тя има нещо, което ти желаяш, можеш само да ѝ направиш предложение да ти го даде и да се надяваш, че тя ще склони.

Той се изсмя зловещо.

— Да се пазаря? Не, милейди, няма да стане. Да не би да не съм се изразил правилно? То вече ми принадлежи. Тя го знае, а не ми го дава. Ти как би го нарекла? Според мен е кражба.

— По-скоро лъжеш. Това бих казала. Оливия не е крадец.

— Мери си думите, момиче.

— Наричай ме лейди Атертън, ако отново се срещнем някога, но искрено се надявам това да не се случи. Сега отивам при съпруга си сега. Хубав ден, сър.

Обърна се към вратата, разтреперана от гняв и страх. Последния път, когато се озова в една стая с него, нещата щяха да приключат много лошо... Но Бенедикт бе на палубата. Трябваше само да стигне при него.

После никога вече нямаше да възразява, когато той настоява да избягват баща му. Клери бе чудовище, но Стратфорд я бе предал в лапите му, качвайки я на плавателен съд, от който няма как да се махне. На мига се отказа да си наложи да мисли по-ласкаво за графа сега, когато са семейство. Той никога няма да ѝ бъде семейство.

Нямаше начин Клери да ѝ попречи да отвори вратата, но пък я последва.

— Бягай при съпруга си, ако си въобразяваш, че ще те спаси — присмя се той, като я следваше неприлично близо по петите. Пенелопе вдигна полите си и се опита да върви по-бързо, но не беше лесно по хлъзгавия под. — Има вероятност, естествено, той да не вземе твоята страна така охотно, както миналия път. В крайна сметка вече получи от теб каквото искаше. Освен това Стратфорд полага почти толкова много усилия да намери Оливия Таунсенд, колкото и аз. Защо мислиш дойде в Лондон да те вземе?

Пенелопе му хвърли шокиран поглед през рамо, преди да успее да се спре.

Тънката усмивка на Клери издаде злорадството му.

— Сигурно си поласкана. Граф и виконт искат нещо от теб! Умно момиче би си дало сметка какво значи това и охотно ще отговори на въпросите им.

— Като знам кои са въпросният граф и виконт, това не вещае нищо добро за госпожа Таунсенд. По тази причина не възнамерявам да кажа каквото и да било и на двама ви.

Обърна му гръб и се хвана за парапета, за да се качи на палубата. Дъждът беше спрял, но по небето се носеха тъмни облаци. Все едно беше здрач, а не ранен следобед. Вятърът бе поутихнал, но тя потрепери, когато премина през влажната й рокля. Пелерината й остана в салона. Намрази Клери още повече; редно бе да е в топлия сух салон, а не да излиза навън, облечена още по-тънко отпреди малко.

Точно стъпи на последното стъпало и Клери я хвана за ръката.

— Защо не помислиш за съпруга си, вместо за госпожа Таунсенд? — Кимна с глава към румпела в другия край на яхтата, зад издутото платно. — Той ще ти обясни какво значи да противоречиш на граф Стратфорд. И повярвай: аз съм същия като него, когато ми възразяват. Искаш ли да навлечеш на скъпия си съпруг гнева на баща му?

— Познавам съпруга си — отвърна тя тихо, но гневно. — Няма да предаде беззащитна невинна жена в лапите ти, каквото и да каже баща му.

На челюстта на Клери заигра мускул.

— Къде е тя?!

Пенелопе се освободи от хватката му и тръгна по палубата. Яхтата не беше огромна, но не виждаше Бенедикт. Издутите платна

скриваха всичко от погледа ѝ.

Клери я следваше.

— Къде е тя? — повиши той тон. — Няма да питам повече.

— Някъде, където не можеш да я нараниш!

Той изруга. Този път я сграбчи така силно, че тя не успя да се освободи. Вятърът отвя косата от лицето му и това подчерта острия му нос и решителната брадичка. Приличаше на дявол. От ледената омраза в погледа му я обзе внезапен страх.

— Давам ти последен шанс — просъска той.

— Пусни ме!

За миг той остана неподвижен. Пръстите му се впиваха в ръцете ѝ.

— Както желае дамата.

Пусна я и леко я бутна. Тя неволно залитна назад. Подметките на кожените ѝ боти се плъзнаха по палубата. Пенелопе посегна да се хване за перилата. Яхтата плаваше бързо и водата под нея се пенеше.

В този момент Клери сложи ръка на гърдите ѝ, бутна я и я прати в Темза.

* * *

— Честно казано, Бенедикт, разочарован съм. Баща ѝ, предполагам, ти е платил добре, за да я вземеш. Тя е упорита вироглава жена и в нея няма никаква деликатност.

Бенедикт се постара обидните думи на баща му да не го засегнат.

— Аз пък съм изключително доволен от женитбата.

Стратфорд го погледна косо.

— Не е особено красива.

Въпреки волята му на устните му се появи лека усмивка. Пенелопе може и да не отговаряше на представата на графа за красавица, но тя сияеше от жизненост и енергия и Бенедикт не бе виждал по-омайна жена от нея.

— Никак не съм съгласен.

Графът изсумтя.

— Тогава явно е толкова разюздана и похотлива, колкото говори клюката. Смаян съм, задето си взе такава булка.

— Всичко в разпространената клюка е лъжа.

Не че на Бенедикт не му допаднаше нейната разюзданост в неговото легло. На лицето му се появи усмивка.

Баща му я забеляза и не остана доволен. Бенедикт го видя, но нямаше сила, която да го спре. Нека Стратфорд да знае, че бракът му не е провал; нека разбере, че Пенелопе не е нежно цвете, което ще повехне от страх; да проумее, че влиянието му върху него вече е сведено почти до нула.

Стратфорд се обърна напред и остави вятъра да го брули.

— Не вярвах да доживея деня, когато обикновена фуста ще завърти сина ми на малкото си пръстче.

— Пенелопе — възрази Бенедикт — е моя съпруга, а не обикновена фуста. Не ви отива да говорите така грубо за бъдещата графиня на Стратфорд, сър.

— Велик ден ще е, когато дъщерята на копач на въглища господства в Стратфорд Корт.

— Точно така — съгласи се синът му, сякаш графът бе изразил силно одобрение.

Баща му бавно издиша; от студения въздух дъхът му се превърна в бяло облаче. Пенелопе вероятно щеше да подметне, че мирише на сярра. Бенедикт стисна устни; не бе редно да приема неуважителните ѝ забележки за толкова забавни, колкото ги смята.

— Тогава защо не започнеш да я въвеждаш в бъдещите ѝ задължения?

Нещо в думата „задължения“ винаги караше раменете му да се стегнат. В света на Стратфорд значението ѝ бе натоварено с много дълбок смисъл. Благодарение на натрупания през годините опит знаеше, че спомене ли я баща му, тя вещае неприятно задание или непосилно изискване.

— Единственото ѝ задължение е към мен.

— А твоето — към мен.

Ръцете на Бенедикт се свиха в юмруци. Всичко винаги се свеждаше до желанията на графа.

— Многократно съм преизпълнил задълженията си.

— Нима ще ми откажеш една дребна молба? — Стратфорд вдигна вежди. — Трудно ми е да го повярвам. Наистина е дребна. Няма нужда да се разстройваш или да си разваляш настроението —

продължи той, преди Бенедикт да успее да отговори. — Трябва само да упражниш съпружеския си авторитет върху жена си и да я убедиш да стане по-сговорчива.

Безпокойството, съпътстващо го цял ден, прерасна в тревога.

— Няма!

— Не? — очите на Стратфорд блестяха от засегнато честолюбие. — Боже, Бенедикт, след толкова години не си ли наясно, че това е неприемлив отговор?

Някога нямаше да е; тогава щеше да стои почтително и да се моли исканото да е малко или поне лесно изпълнимо и никога нямаше да дръзне да откаже. Нищо че баща му винаги намираще някакъв недостатък в действията му, независимо колко се стараяше да му угоди. Вече не помнеше колко бой е изял; всички наказания се преплитаха; но ясно помнеше как се хващаше с ръце за писалището на графа, навеждаше глава и се стягаше в очакване на първия удар с тънката жилава пръчка; тя се огъваше, никога не се чупеше и нанасяше парещ удар след удар. В съзнанието си Бенедикт все още виждаше пръчката, подпряна до прозореца в кабинета на Стратфорд, откъдето напомняше какви ще са последствията при отказ или неподчинение. Единствената милост, проявявана от баща му, бе да го налага през дрехите, за да не останат белези.

Бенедикт затвори за миг очи и си пое дълбоко въздух. Боят беше останал в миналото.

— Вече съм голям и не може да ме набиеш за неподчинение. Мое право е да реша как ще упражнявам съпружеския си авторитет. Всеки мъж — всеки — който се опита да се намеси в това мое право, ще съжaliaва. — Посрещна, без да трепне, свирепия поглед на баща си. — Говоря сериозно, татко — каза той тихо, но заплашително. — Остави я на мира.

Графът се извърна.

— Не желая да имам нищо общо с нея — подхвана той. — Но тя разполага с важна за мен информация. След като ми отговори на един елементарен въпрос, можеш да вземеш леката жена, за която си се венчал, и да правиш каквото щеш с нея, но далеч от очите ми.

По дяволите!

— Каква информация? — попита той.

Какво искаше Стратфорд от Пенелопе?

Изречението на графа не подсказа нищо. Той само повтори:

— Погрижи се да е сговорчива.

Без дума повече Бенедикт се обърна, за да слезе долу. Съзнаваше, че допусна грешка. Стратфорд определено страшно искаше да получи информацията, каквато и да бе тя. Бенедикт предчувстваше, че има причина графът да ги покани в Стратфорд Корт, но допусна — съвсем глупаво — че е свързана с него. Бе сигурен, че Пенелопе няма представа какво иска от нея Стратфорд. Самият Бенедикт не си представяше какво толкова знае съпругата му, а баща му така силно и отчаяно жадува да научи... В следващия миг мъж, който Бенедикт искаше да е на километри далеч от Пенелопе, стъпи на палубата.

По дяволите!

Сърцето му биеше лудо, докато прекосяваше хлъзгавата палуба. Спусна се бързо по стълбите. Присъствието на лорд Клери бе достатъчно, за да застане нащрек. Плаваха от два часа, следователно Клери е чакал долу, в салона, където Стратфорд подкани Пенелопе да отиде. Бенедикт отвори вратата, като се молеше жена му да е вътре жива и здрава. Гледката силно го разтревожи: мократа ѝ пелерина и шапката ѝ, но нямаше и следа от Пенелопе.

Платната над главата му плющяха, когато се върна на палубата и трескаво се огледа за нея. „Диана“ не бе кой знае колко голяма и нямаше много места, където човек да се скрие.

Баща му и Клери още стояха при румпела и ожесточено обсъждаха нещо. Бенедикт отиде при тях и сграбчи Клери за гърлото.

— Къде е жена ми?!

Бесен, Клери се опита да се освободи.

— Пусни ме!

— Къде е?! — Бенедикт го разтърси.

Клери успя да се измъкне, изгледа го свирепо, а после се обърна към Стратфорд:

— Оказа се упорита...

— Обеща да я убедиш — прекъсна го Стратфорд. — Аз ли трябва да върша всичко? Доведи я и ще измъкна истината от нея.

Мускул на челюстта на Клери трепна.

— Погрижих се вече за нея.

Бенедикт отново се нахвърли върху него.

— Къде е тя? Салонът е празен! Къде е съпругата ми?!

По лицето на Клери се изписа омраза.

— Загуби си булката, така ли, лорд Атертън? Колко удобно се подреждат нещата за теб.

— Доведи момичето, Клери — намеси се Стратфорд ледено. — Търпението ми се изчерпва.

Клери продължаваше да се усмихва зловещо и Бенедикт прозря ужасната истина. Извърна се и огледа водата от едната страна на яхтата, после — от другата. Реката беше буйна и постоянните вълни пречеха да се види дали има някой.

— Къде е тя? — тросна се графът.

— Редно е да ми благодарите. И двамата — отвърна Клери. — Атертън сега разполага с богатството ѝ, а ти ще му намериш подходяща съпруга. Ще открия госпожа Таунсенд по друг начин.

Бенедикт заби юмрук в самодоволната физиономия на Клери. Не изчака да се наслади на гледката как виконтът се свлича на колене, докато от носа му тече кръв. Вместо това свали жакета си и отново трескаво огледа водната повърхност. Онова там глава ли беше? Роклята на Пенелопе беше светла, а под водата се мяркаше нещо бяло. Взря се по-внимателно, като дори не смееше да мигне.

Баща му го улови за ръката, докато Бенедикт свалияше единия си ботуш, а после другия.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Отивам да я измъкна. А когато се върна, ще застрелям съучастника ти!

Очите го смъдяха от взирание в онова място във водата, където, както се надяваше, човешка фигура се бореше срещу течението. Моля те, Господи, нека това да е Пенелопе. Откога беше във водата? Вятърът издуваше платната и яхтата се движеше бързо. На това място реката не бе особено широка, но можеше да е опасна дори в ясен, спокоен ден. Като момче я бе преплувал многократно, за да избяга от баща си. Криеше се в горите около Монтроуз Хил Хаус и си представяше, че е сираче, довлечено от водата на див и далечен бряг.

Стратфорд отново го сграбчи и го извърна към себе си.

— Няма да влизаш във водата. Ще се разправя с идиота Клери... Знаеше, че искам да говоря с нея...

— А вместо това я е бутнал в реката.

Графът отхвърли думите му с нетърпеливо махаме на ръката.

— В тези води тя е загубена. Не ставай глупак! — Вятърът рошеше сивата му коса. — Ти си мой син и наследник! Не смей да рискуваш живота си!

Само това имаше значение за Стратфорд. На Бенедикт му идеше да го убие. И понеже вероятно за последен път заставаха лице в лице, той отметна ръката на баща си.

— Предпочитам да умра, опитвайки се да я спася, отколкото да живея като твой наследник.

Прехвърли крака през перилата и скочи.

ГЛАВА 24

Темза се оказа шокиращо студена. Пенелопе едва си пое въздух, преди главата ѝ да потъне под водата. За миг сърцето ѝ спря. Видя как „Диана“ минава край нея и закрива сивото небе; видя и как лорд Клери се обърна и се отдалечи, явно без да съжалява, задето я бутна в реката. Яхтата отмина, а тя усети как отново потъва в студената, тъмна вода.

Раздвижи енергично ръце. Преди много време Джейми научи нея и Абигейл да плуват. Беше през лятото, а тя беше шест-седемгодишна. Бяха ги пратили за няколко месеца при баба им и дядо им в Съмърсет. Имаше езеро, където трите деца Уестън ловяха риба или джапаху в плиткото. Майка им беше възложила на Джейми да пази сестрите си да не попаднат в дълбокото. След като му се наложи да измъкне Пенелопе няколко пъти, Джейми обяви, че или трябва да се научат да плуват, или никога повече няма да ги води на езерото. На Пенелопе плуването страшно ѝ хареса. Абигейл не искаше да си потапя главата под водата, но Пенелопе си сваляше роклята и скачаше вътре, опиянена от лекотата на движенията и чувството за безтегловност.

Но да лежиш по гръб, да се смееш със сестра си и да пръскаш брат си беше далеч по-различно отколкото да се бориш срещу течението на Темза, при това с дрехи и след като години не си плувал. Успя да си покаже главата над водата и да поеме въздух, преди да я залее нова вълна.

Бавно и трмаво мускулите ѝ започнаха да си припомнят движенията. Риташе с крака и загребваше с ръце. Когато отново изплува на повърхността, почти извика от облекчение.

Но сега — какво? Полите на роклята ѝ я теглеха надолу; течението я отнасяше все по-настрани от яхтата. Нямахме представа къде се намира и на какво разстояние е брегът. Обърна се по корем, но сърцето ѝ се сви, като видя колко далеч е сушата.

И яхтата беше далеч. „Диана“ продължаваше да плава все едно нищо не се е случило. Изплю влязлата в устата ѝ вода и огледа

плавателния съд за никакви признаци на тревога, но не забеляза такива.

— Бен... — почти проплака тя.

Но той нямаше откъде да знае. И двамата не подозираха за присъствието на Клери на борда. Според Бенедикт тя се намираше в безопасност и на топло в салона. Може и да не разбере, че я няма, докато не стигнат пристана.

Вълните, предизвикани от преминаването на яхтата, утихнаха. Пенелопе усети пристъп на паника. Не биваше да се поддава. Стисна решително зъби. Няма да позволи на онази отровна змия да я убие. Ще се спаси, а после ще се погрижи лорд Клери да бъде осъден за опит за убийство. Вече не я интересуваше какво иска от Оливия; опита се да я убие и щеше да го види обесен за това.

Мократа ѝ коса ѝ тежеше на тила. Успя да освободи няколко фиби и косата ѝ се спусна на дълга плитка по гърба ѝ. Слава богу, задето накара Лизи да ѝ направи скромна прическа. Опита села откъсне полата на роклята, но платът бе прекалено здрав. Даде си сметка, че вече едва усеща краката си; огледа брега, за да си набележи цел, избра си високо дърво и заплува към него.

Бенедикт пореше вълните, движен от страх и гняв. От повърхността на реката вече нямаше възможност да се оглежда за Пенелопе. През десетина метра спираше и крещеше името ѝ. Сърцето му биеше лудо; може би заради това почти не усещаше студа на реката; но Пенелопе бе по-отдавна във водата, а и не знаеше дали умее да плува. Мисълта, че може да е закъснял и тя вече в безсъзнание да се спуска към дъното, го движеше напред.

— Пенелопе! — извика той отново. — Пен, къде си? — Отговор не последва. — Пенелопе! Отговори ми! — Сърцето му се сви от ужас. Пенелопе!

Стори му се, че чу нещо отпред. Придвижи се още няколко метра и спря.

— Пенелопе! Продължи да викаш, за да следвам гласа ти.

— Бен...

Преди да чуе името си докрай, той си пое дълбоко въздух и се устреми напред. Тя беше още жива. През няколко метра продължи да вика името ѝ и най-после я видя.

— Боже! — С треперещи ръце я придърпа към себе си. Риташе енергично, за да се задържат на повърхността. Тя обгърна лицето му с длани и го целуна. Макар да не биваше да се бавят, той ѝ отвърна със същото. — Слава богу — въздъхна той, когато устните им се откъснаха. — Слава богу, намерих те...

— Клери — успя да промълви тя. — Той ме бутна...

— Знам. — Вратовръзката му се бе разхлабила при плуването и той я изтегли от врата си. — Денят е чудесен за плуване, лейди Атертън, но мога ли да те убедя да излезем на брега?

— Определено, милорд. — Тя леко се засмя. — Накъде е?

Той се огледа.

— Натам. — Намота вратовръзката около китката ѝ. — Можеш ли още да плуваш?

Тя имаше изплашен вид, но кимна. Той притегна примката и притисна пръстите ѝ към нея. Кожата ѝ бе леденостудена и тя видимо едва се държеше на повърхността. Досети се, че дебелината ѝ рокля я тегли като котва надолу. — Ще те дърпам. Не пускай, чу ли?

— Няма. — Заля я вълна. Тя изплю водата от устата си и заяви: — Няма да допусна... да се... удавя.

Решителният ѝ тон го накара да се усмихне.

— Това е жената, която познавам. Готова ли си?

Стисна другия край на вратовръзката. Тя кимна и той заплува към брега.

Сега, когато я влачеше, трябваше умно да разпределя енергията си. Усети как от студа краката и раменете му са на път да изтръпнат. Направи няколко маха, после остави течението да ги повлече. Изведнъж си даде сметка, че знае къде се намират. Течението ги бе отнесло точно до мястото, където като момче преплуваше реката. Тук тя му бе позната до болка. Огледа се и зърна скалата съвсем близо до брега, от която щеше да се възползва. С помощта на вратовръзката притегли Пенелопе.

— Виждаш ли онзи голям камък? — Тя се огледа вяло. Устните ѝ бяха посинели, а погледът — замъглен. Той леко я шляпна по бузата. — Отиваме натам. Чуваш ли ме? Течението ще ни носи до един момент, а после, когато приближим, ще плуваме с всички сили. Сега се отпусни и остави течението да те носи. Разбра ли ме? — Тя се взираше невиждащо в скалата. Той отново я шляпна, този път по-силно. —

Пенелопе! — Хвана я за брадичката и я накара до го погледне. — Почти стигнахме. Остава още съвсем малко, скъпа. Мисли си как Клери трябва да умре. — Нещо блесна в очите ѝ. — На мен ми се ще да бъде изкормен.

— Да бъде удавен! — Опита се да се усмихне. — В помийна яма.
— Още по-добре! — засмя се той.

Тя видимо бе изтощена. Виждаше как се бори да си държи главата над водата. Добре: щяха да се оставят на течението. Така ще спести малко сили и когато му дойде времето, ще я изтегли на брега.

— Хайде, Пен. Почти успяхме.

Не добави, че излизането на брега е само първото препятствие. Щяха да са сред гората, която някога изследваха със Себастиан Вейн, преди Лудия Майкъл да продаде осемдесет акъра на Стратфорд за смешната сума от петдесет лири стерлинги. Никой не бе влизал там от десетина години, а това означаваше, че с Пенелопе ги чака мъчителен път до Монтроуз Хил Хаус. Не знаеше как ще откликне Себастиан, но Абигейл със сигурност щеше да помогне на сестра си. Ако го прогонят по подозрение, че е действал в комбина с баща си и Клери... Важното е да приютят Пенелопе. Ще им е вечно благодарен за това. Вече се намираха близо до скалата.

— Хайде, Пенелопе, плувай — насърчи я той. — Остават няколко метра.

Тя кимна леко и раздвижи ръце. Раменете му горяха; десният му крак бе на път да изтръпне. Все едно плуваше в захарен сироп. Течението се опитваше да го отнесе надясно. Когато най-последно усети калта под краката си едва успя да се изправи и да се обърне, за да изтегли Пенелопе. Сърцето му спря, когато я видя. Косата ѝ бе разпиляна по лицето, очите ѝ бяха затворени, а устните — леко разтворени. За миг не различи дали диша.

— Пенелопе! — Изправи я на крака. — Събуди се!

В отговор тя се наведе, разкашля се и изплю голямо количество вода.

— Никога вече няма да вляза във вода — обяви тя тихо. — Нито ще се кача в лодка.

Той се засмя, обзет от неистова радост. Прегърна я и я целуна по челото.

— Не те виня.

Помогна ѝ да направи няколкото крачки до брега; не беше лесно, защото калта засмукваше краката им. Най-после стъпиха на твърда земя.

Но там се сблъскаха с нов проблем. Вятърът не беше утихнал и режеше през мокрите им дрехи като нож. Пенелопе се разтрепери и той се огледа за какъвто и да е заслон. В почвата до скалата зърна процеп. Насочи я натам.

— Трябва да се подсушим — обяви той и разтърка енергично раменете ѝ. — После ще изкачим хълма и ще видим дали сестра ти приема гости.

— Толкова ли сме близо до Монтроуз Хил Хаус? — попита тя завалено.

— Да — излъга той.

Процепът се оказа не това, което изглеждаше. Бенедикт отмести няколко сухи клона и видя, че продължава навътре. Тук, неизложен пряко на вятъра, му стана малко по-топло. Влизайки по-дълбоко навътре дори изпита чувството, че кухнята продължава. Протегна ръка встрани, но не напипа нищо. Наподобяваше пещера. В следващия миг ритна нещо и то се търколи по земята с метален звук.

— Чакай малко.

Наведе се и заопипва наоколо. Откри фенер, а след малко напипа кремък и торбичка прахан.

— Не мърдай — посъветва той Пенелопе. Почти не различаваше светлата ѝ фигура. — Ще се опитам да запаля фенера.

След няколко опита във фенера най-после заигра тънко пламъче. Пенелопе седеше на пода, облежната на камъка, където я остави. Той вдигна фенера и тя впи жаден поглед в светлинката.

— Трябва да те подсушим.

Обърна я и започна да разкопчава копчетата на гърба ѝ. Белият вълнен плат беше посивял и подгизнал от водата. Най-накрая, в стремежа си да махне мократа дреха от гърба ѝ възможно по-бързо, направо раздра роклята. Тя остана по прозрачни долни дрехи. Той метна роклята настрана и започна да сваля бельото ѝ едно по едно.

Изстискваше всичко старателно, преди отново да го сложи на гърба ѝ. Все пак влажни дрехи бяха малко по-добре от мокри дрехи.

— Направи същото и за себе си — посъветва го тя през тракащи зъби и отново се отпусна на пода.

По-скоро за да не ѝ противоречи, той свали ризата си и я изцеди доколкото успя. Мъждукащата светлина осветяваше само на метри от фенера и дъното на процепа не се виждаше.

— Чакай тук — заръча ѝ той. — Сега ще се върна.

— Къде отиваш?

Той коленичи за бърза прегръдка.

— Щом намерих фенер, защо да не открия и друго полезно нещо? Това тук прилича на малка пещера.

— Ще дойда с теб...

Тя понечи да стане, но той я спря.

— Почини си. Поеми си въздух. Тепърва ни чака катерене по хълма. Обещавам ти да не се бавя.

Само миг и тя се предаде. Бенедикт въздъхна облекчено. Ако го бе умолявала, той не знаеше дали щеше да я остави сама. Импулсивно я целуна.

— Почини си, скъпа — прошепна отново той, взе фенера и изчезна в мрака.

Наистина се оказа малка пещера. Коридорът бе тесен, но само в началото. Остана удивен: колко пъти бе претърсвал този бряг и сам, и със Себастиан, без да открият нищо? Запита се дали не води до загадъчното грото при Харт Хаус, но отхвърли идеята. Беше прекадено близко до водата и вероятно се наводняваше от време на време. А и нали Пенелопе обеща да му покаже тайнствената пещера? Вдигна фенера по-високо. Като пристигнат невредими в Монтроуз Хил Хаус, ще ѝ напомни дадената дума.

С една ръка се подпираше на стената, за да не загуби равновесие. Подът беше неравен и на няколко пъти настъпи остри камъчета, които болезнено го убодоха през чорапите. Стената завиваше и той се озова в началото на ширнала се пред него кухня. Бенедикт завъртя фенера, но не различи почти нищо; пламъчето беше много малко, а пространството — обширно. Но все пак имаше нещо...

Насочи светлината натам. Оказа се парче платно. Тръсна го, смаян от размера му, и събори нещо друго. Огледа се по-внимателно и забеляза разхвърляни раkitови сандъци; някои бяха отворени и около тях имаше слама. Смая се от странната колекция, взе платното и се върна при Пенелопе.

— Не знам кое е по-страшно — обяви тя с треперещ глас, когато го видя да се появява от коридора. — Вятърът или тъмнината.

— Вятърът — отсъди той. Помогна ѝ да се изправи и я зави с платното.

Беше грубо и твърдо, но щеше да я пази от вятъра. — Няма нищо страшно в тъмнината.

Сините ѝ очи бяха огромни, когато го погледна.

— Има. Когато паднах във водата, беше много тъмно. Никога не съм се чувствала толкова самотна.

Да, точно така е било. Слава богу, че онзи негодник Клери се появи на палубата. Ако Бенедикт не бе съобразил навреме, че тя е в реката... Прогони мисълта от съзнанието си. Дотук само я бе измъкнал от водата. Без топли дрехи и огън и двамата рискуваха да си навлекат ужасни болести. Притисна устни към слепоочието ѝ.

— Не си сама. Нито сега, нито в бъдеще. Тръгваме към дома на сестра ти, където ни чака топла вана, горещ чай и уютно легло.

Тя кимна и се облегна на него. Той преметна ръката ѝ през врата си, хвана я през кръста и излязоха в нощта.

ГЛАВА 25

Пенелопе се опасяваше, че през тази нощ един от тях ще умре.

Мисълта я преследваше, откакто се озова във водата. Отначало я прогони, изпълнена със справедлив гняв и решителност Клери никога да не получи удовлетворението да се отърве от нея така лесно. Духът ѝ отново се повдигна, когато Бенедикт я намери: вече не беше сама, а той познаваше реката. Обещанието му, че ще прекарат нощта в безопасност и на топло у Абигейл — и думите за отмъщение, които отпрати по адрес на Клери — ѝ дадоха нови сили.

Ала те почти се стопиха, докато стигнат брега. Каза, че е в състояние да продължи да плува, но крайниците ѝ бяха вдървени. Беше замаяна, трудно съобразяваше и разсъждаваше и не чувстваше почти нищо. Едва чу гласа на Бенедикт, който я насърчаваше, и изпита огромно облекчение, когато най-после я изтегли на брега. Почти не усещаше как се движи тялото ѝ, но лък отчетливо чуваше тракането на зъбите си, докато вятърът проникваше през мокрите ѝ дрехи.

Не бе обикаляла наоколо колкото сестра си, но и Пенелопе се бе разхождала из гората. Знаеше, че Монтроуз Хил Хаус се намира на върха на хълма. Сега се налагаше да го изкачат, облечени във влажни дрехи и съпровождани от пронизващ вятър. Като молец, привлечен от светлината, мислите ѝ се въртяха единствено около тези няколко факта. Нямахше сили, едва ходеше. Бенедикт, току-що преплувал бурна река, влачейки и нейната тежест, вероятно бе още по-изтощен.

А после взе фенера и я изостави. Тя се притискаше към камъка и се опитваше да спре ужасното треперене, затворила очи, за да не се вижда в тъмнината. Небето отвън бе тъмно като нощта наоколо, а слабата светлина от фенера изчезна заедно с Бенедикт. Беше на метри от нея и скоро щеше да се върне, знаеше го, но ѝ бе трудно да не се чувства абсолютно сама.

Не се оказа права по отношение на много неща. Нямахше как да не го признае. Лорд Стратфорд беше далеч по-ужасен, отколкото очакваше. Едно бе да си строг, а и много бащи биеха децата си. Когато

Бенедикт ѝ разказа за изтърпените наказания като момче и дори като юноша, тя лекомислено ги сравни с няколкото пъти, когато баща ѝ наби брат ѝ. Бенедикт сподели, че графът не проявява милост към никого, а тя приписа поведението му на типичната за титулуваните аристократи арогантност. Изразената от съпруга ѝ надежда тя и Стратфорд да не се срещнат никога я накара да се замисли дали той не се срамува донякъде от нея. Не се оказа права; никак, никак даже.

Дори Бенедикт да искаше да я държи далеч от графа, защото бракът с нея е позор за него, тя трябваше да се радва, че няма да има нищо общо с баща му. Вместо това сметна за най-добре да му се опълчи, та да му покаже решимостта си никога да не попадне под строгия контрол, който упражнява върху семейството си. Ако Бенедикт се бе оженил за нея, защото зестрата ѝ го освобождаваше от влиянието на графа, не беше ли редно да го демонстрира? Проявата на слабост само насърчава грубияните.

Вместо това графът я примами на яхтата, за да предостави на Клери случай да я тормози с въпроси — и не само — за местонахождението на Оливия. Нищо чудно графът да е бил подведен относно истинската същност на Клери; или да има благородна и почтена причина да иска да говори с Оливия. Но всеки път, когато проявяваше снизхождение към мотивите на графа, се оказваше грешка; налагаше се да приеме, че Стратфорд е толкова безскрупулен, колкото и Клери.

По страните ѝ се стичаха сълзи. Тя предизвика този кошмар, защото пренебрегна предупрежденията на Бенедикт; безразсъдно си въобрази, че знае как да се справи с графа по-добре от сина му, и от упоритост да не сподели с никого как я нападна Клери. Каква полза да спазва даденото на Оливия обещание, ако това ще доведе до нейната смърт; или още по-лошо: до смъртта на Бенедикт?

Чу стъпките му при завръщането и светлината от фенера изплува в тъмнината. Бързо изтри сълзите си. Понеже и без това беше мокра, надяваше се да не проличи, че е плакала. В момента не заслужаваше състрадание. Ала чувството ѝ за вина се засили, когато той я вдигна на крака и ѝ нашепна утешителни думи. Бе намерил нещо грубо и твърдо, за да я загърне, а той продължаваше да стои по мокра риза и панталони. Когато я увери, че не е сама — сега или в бъдеще — говореше искрено. Ако сега тя прояви слабост, той ще се опита да я

носи на ръце и така и двамата ще бъдат обречени. Прегънала го през раменете, тя мислено се закле: ще стигне до върха на хълма заради Бенедикт, ако не заради себе си. Прекадено много го обичаше, за да не го направи.

Когато усещаше, че забавя крачка или искаше да помоли да си починат, тя се насилваше да каже нещо оптимистично. Чувстваше се по-добре, ако Бенедикт не се притеснява за нея и затова искаше да си придаде непринуден вид. Но когато най-после се изкачиха на малко възвишение и видяха къщата пред себе си, тя се разплака.

— Знам, любима, знам. — Бенедикт спря, за да си поемат дъх и двамата. Притисна лицето ѝ към гърдите си. — Казах ти: ще успеем.

Въпреки сълзите си тя леко се засмя.

— Бях готова да се обзаложа, че няма...

Прегърна я по-силно.

— Значи аз спечелих, така ли? — Целуна я дълго и чувствено. — Никога не съм искал повече да се озова в леглото с теб, отколкото в този момент.

Тя пак се засмя тихо.

— А аз никога не съм била по-склонна да те последвам. Малко би ме забавила единствено една гореща вана.

— Ако Вейн има вана, в която и двамата да се поберем едновременно, веднага ще я откупя от него, независимо от цената. — Целуна я още веднъж. — Да вървим ли?

Пенелопе успя да се задържи на крака само защото не откъсваше очи от широката входна врата. Почти стигнахме, повтаряше си тя след всяка крачка. Бенедикт вече трепереше, а тя почти бе спряла. Надяваше се това да е добър признак и отказа да разсъждава повече в тази посока.

Наложи се Бенедикт да потропа няколко пъти, преди вратата да се отвори. Изгледа ги озадачена жена.

— Да?

— Госпожа Вейн — едва промълви Бенедикт.

Пенелопе усети как се изплъзва от прегръдката му. Ръцете ѝ не ѝ се подчиниха, когато се опита да се задържи за него.

— Сестра ѝ... За малко не се удави...

Платното се свлече, докато тя се спускаше към земята; вятърът я пронизваше като нож. Тя искаше само да се сгуши на земята и да

заспи.

— Пенелопе!

Писькът на Абигейл прекъснаха всякакви по-нататъшни негови обяснения.

Следващите няколко минути почти ѝ се губеха; настъпи някакво суетене, някой я вдигна, внесе я вътре и се качи по стълбите.

— Бен... — простена тя и протегна ръка.

Не ме оставяй, искаше да помоли тя. Ела с мен. Прости ми, задето ти нямах повече доверие.

— Себастиан е при него. — Абигейл вървеше до нея, но избърза, за да отвори вратата за онзи, който я носеше. — Джоунс, сложи я на леглото и се погрижи за лорд Атертън. Какво стана?! — Щом вратата се затвори зад прислужника, сестра ѝ започна да сваля малкото ѝ останали дрехи. — Пенелопе, събуди се! Говори ми!

— С какво да помогна? — попита друг разтревожен женски глас.

— Донеси още кърпи и ги сложи до камината. — Не особено нежно Абигейл теглеше ботата ѝ. — Пригответи горещ чай за двамата ни гости и пригответи леглото в стаята в дъното на коридора. И ми донеси ловния нож на господин Вейн. Не мога да ѝ сваля ботите!

Пенелопе отвори очи.

— Бен... Къде е той...

— Не се съмнявам, че Себастиан вече го е натикал в камината.

— Не! Не бива да прави нищо на Бенедикт...

Опита се да се надигне, но сестра ѝ я задържа.

— За да го стопли, Пен — обясни тя нежно. — Какво стана?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Сега, когато Бенедикт не я виждаше, тя не се опита да ги спре.

— Бяхме на яхтата... На яхтата на Стратфорд. Искаше да отидем в Стратфорд Корт. Бенедикт се съпротивляваше, но аз настоях заради майка му.

Госпожа Джоунс се върна и Абигейл започна да реже връзките на ботите ѝ.

— Лорд Клери се оказа на борда и ме бутна в реката. Питаше къде е Оливия, аз не му отговорих и той ме бутна. Бенедикт скочи след мен. Наложих се да плуваме и... Аби, течението беше страшно силно. — Така силно хлипаше, че сестра ѝ едва ли разбираше и думичка, но трябваше да си излее душата. — Не знаех дали ще се измъкнем. После

се наложи да изкачим хълма и съм толкова уморена... Не знам дали някога ще имам сили да помръдна...

— Замълчи — прекъсна я Абигейл. Беше успяла да разреже и двете връзки по време на истерично поднесения разказ на Пенелопе. — В състояние си да направиш поне още няколко крачки. Госпожа Джоунс вече ти е приготвила гореща вана и ще се киснеш в нея, докато не заприличаш на варено яйце.

Помогна на Пенелопе, вече само по долна риза, да се изправи. С икономката я настаниха във ваната. Водата ѝ се стори вряла; още по-силно се разплака, като усети как я щипят пръстите на краката и ръцете. Абигейл метна топла кърпа върху раменете ѝ и я притисна надолу, докато гърдите и ръцете ѝ се потопят.

Постепенно тръпките отминаха, а с тях и разтърсващите хлипания. Облегна глава върху рамото на сестра си. Чувстваше се изтощена до степен да не може да говори.

— Каж ми пак: кой те бутна? — прошепна Абигейл и нежно я погали по главата.

— Лорд Клери. — Оливия ще трябва да я разбере. Пенелопе не смяташе да пази повече никакви тайни. — Заплашва Оливия. Тя ми сподели, че има план как да се спаси от него, но напусна Лондон, а Клери иска да разбере къде е. Той спомена, че лорд Стратфорд желае същото. — Гласът ѝ потрепери. — Нямам представа какво искат от нея, но се опасявам, че тя е в опасност...

Абигейл ѝ направи знак да се успокои.

— Не се притеснявай за Оливия сега. Значи Клери те бутна от яхтата? Сигурна ли си, че е нарочно?

Пенелопе кимна. В този момент я погледна в лицето и тя никога нямаше да забрави изражението му.

— И Бенедикт ли бутна? Не ми се вярва лорд Стратфорд да допусне подобно нещо.

— Не знам. — Спря отново напиралите сълзи. — Но той ми спаси живота, Абигейл. Нямаше да се справя без него.

— Казах ти, че е по-добър, отколкото го смяташ — усмихна се сестра ѝ. Пенелопе се загледа в пламъците в камината. Така беше. Още нещо, за което не се оказа права.

— Знам... Обичам го, Аби. И исках той да се влюби в мен почти от първия миг, когато го видях. Исках да го мразя за причиненото на

Себастиан, но дори и тогава го желяех. А сега... Сега разбирам защо се е държал така. При онова чудовище, баща му, как иначе да се държи? А аз съм ужасна. Смятах, че по-добре от него знам как да постъпва. Как ще ме заобича след нещата, които му наговорих?

Абигейл ѝ подаде кърпичка, защото Пенелопе пак подсмърчаше.

— Прекалено строго се съдиш, според мен.

— Може би...

Въздъхна, но най-после бе напълно откровена.

След дълъг престой във ваната и две чаши горещ чай Абигейл ѝ помогна да излезе и я облече с дебела нощница. Среса косата на Пенелопе и я сложи да легне, като отхвърли възраженията на сестра си, че ѝ предоставя своето легло.

— Мама ми даде мебелите от стаята ми в Харт Хаус. Сега разполагаме с предостатъчно легла. — Подпъхна завивките под Пенелопе. — Със Себастиан ще бъдем в дъното на коридора. — Разпали огъня в камината и разтреби стаята. На излизане спря на прага. — Да приготвят ли второ легло за Бенедикт?

— Не! — отвърна тя без колебание.

Надяваше се той да пожелае да дойде, след като се съвземе от шока, че едва не се удави заради нея.

По някое време вратата се отвори и шумът я изтръгна от неспокойния ѝ сън. Беше се борила да държи очите си отворени, за да го посрещне, ако той дойде.

— Бен... — промълви тя и се опита да се надигне, макар да усещаше тялото си сковано.

— Да. — Мушна се под завивките и се сгуши в нея. Плъзна устни по шията ѝ. — Тук съм.

— Слава богу. Толкова се изплаших...

— И аз не бях спокоен през цялото време. — Целуна я отново и пак я придърпа в прегръдките си. — Откъде да предположа, че детските ми лудории да плувам в реката ще се окажат толкова полезни?

Тя се опита да се засмее, но излезе нещо като изхлипване.

— Съжалявам, съжалявам. Аз съм виновна...

— Не! — отсече той. — Не говори така. Единствен Клери е виновен...

Не съвсем. Бенедикт неволно млъкна. Пенелопе се досещаше какво си мисли. И баща му имаше вина, въпреки че не той я бутна в реката. Тя преглътна.

— Но аз настоях да се качим на яхтата. Ти се оказа прав. Трябваше да откажем...

— Ще ми се да бяхме — въздъхна той. — Но нито ти, нито аз имаше откъде да знаем. Доводите ти бяха логични. Приех ги. Ако ти си виновна за неволно предложената лоша насока на действие, аз съм още по-виновен, че се съгласих, защото отлично знам какъв е баща ми.

— Искане да открие Оливия — промълви тя. — Оливия Таунсенд е жената, която Клери заплашваше вечерта, когато ти ме спаси от него. Тя ми поиска двеста паунда, за да напусне Лондон. Клери настояваше да му кажа къде е и каза, че и баща ти иска да знае.

— И двамата да умрат без надежда за възкресение, ако зависи от мен.

— Той ме бутна, защото не му казах къде е... — Обърна се да го погледне. — Клери ме причакваше в салона.

— Знаем. Пенелопе, ако имах представа, че е на борда, нямаше да стъпим на яхтата, независимо от заплахите на баща ми.

Тя неволно потрепери.

— Какво ли ще предприемат сега?

Бенедикт придоби мрачно изражение.

— Не знам, но няма да имат възможност отново да те наранят.

— А майка ти?

Докосна с пръст устните ѝ.

— Вярвай ми, дори да се наложи повече никога да не я видя.

— Ти ми спаси живота — прошепна тя.

— Толкова ли си изненадана? — Той се усмихна. — Да не си очаквала друго?

Тя затвори очи.

— Не знам...

— Скочих, щом разбрах, че си във водата. Молах се да не е прекалено късно. Слава богу, че умееш да плуваш.

Пенелопе си припомни всичките си лоши помисли по негов адрес и отправените към него хапливи забележки. А той рискува живота си за нея. Гърлото ѝ се сви, като си помисли колко близко бяха до смъртта. Вкопчи се в нощната му риза.

Той явно усети онова, което тя не изричаше.

— Обичам те, Пенелопе. — Притегли я в прегръдката си. — Достатъчно силно, за да умра за теб.

За миг тя не помръдна. След това възкликна:

— Какво?!

— Обичам те. — Опря чело в нейното. — Веднъж спомена, че това е най-важното в един брак...

— Но ти не ми повярва.

Той бавно поклати глава.

— Не бях виждал брак, изграден на базата на любов и уважение. И не очаквах да видя.

Тя избягна да го погледне. Поставаи ръце върху гърдите му, когато той се опита да я притегли по-близо.

— Но ти дори не ме искаше. Въобще не съм типът момиче, за което искаше да се ожениш.

— Така е, но не очаквах и да обичам съпругата си. Не помниш ли какво търсех? Приятна, дружелюбна компаньонка. Някоя, достатъчно красива, за да я поглеждам с удоволствие, мила, за да не ме влудява, и сговорчива, за да не спори с мен или да ми възразява. — Тихо цъкна с език. — Що за идиот съм бил.

— Такъв, който не искаше да го тормозят и да го изкарват извън кожата — напомни му тя.

— Да, вярно — промърмори той, а на устните му се появи усмивка. — Измъчван от похотливи, сладни мисли за теб в леглото ми. Влудяван от твоята прямота и жажда за приключения. Но и очарован от твоите изблици. Впечатлен, във висша степен, от предаността ти към приятелите. И дълбоко трогнат от способността ти да обърнеш гръб на своето неодобрение към мен и да проявиш готовност да направиш брака ни щастлив дори след положеното лошо начало.

Лицето ѝ гореше.

— О, да, беше голям подвиг... — Млъкна за малко. И продължи тихо: — Не бива да се шегувам с това. Така ли не го разбра? Влюбих се отчасти в теб, още когато за пръв път стъпи в Харт Хаус.

— Така ли? — попита той с интерес. — Разкажи ми повече.

— Ти беше най-привлекателният мъж, когото съм виждала...

— А сега?

Тя се изчерви.

— И още си. Дори повече оттогава. Още не те бях виждала гол... Той изръмжа доволно.

— Но ти не ме забелязваше. Дори когато флиртувах с теб и те предизвиках да търсим призраци в Хамтън Корт.

Веждите на Бенедикт се стрелнаха нагоре.

— А аз си мислех, че отрязана ми глава ще бъде поставена на поднос, ако се опитам да направя нещо!

— Но определено не ме искаше тогава.

Той легна върху нея.

— След логичен, пресметлив анализ прецених, че сестра ти е безопасен избор. Знаех: ожения ли се за теб, няма да имам и миг спокойствие. Ще прекарам остатъка от живота си в четене на скандални брошури... — Пъхна ръка под завивките и започна да тегли нощницата ѝ нагоре — ... да се питам колко дръзка би била, когато се любим...

Тя изви гръб и обгърна врата му, докато той се наместваше между краката ѝ.

— И да се побърквам от желание по теб... От целувките ти... И дори от язвителните ти коментари.

Целуна я.

Пенелопе сепнато си пое въздух, когато ръката му се плъзна по корема ѝ. Трябваше вече да е дълбоко заспала след изпитанието през последните няколко часа. Вместо това кожата ѝ настръхваше, където пръстите му я докосваха, и тя го искаше вътре в себе си повече от всеки път досега. Искеше той да я люби, докато всички спомени от този ден се заличат от съзнанието ѝ, а тялото ѝ се изтощи напълно от наслада, а не от застрашаващи живота ѝ опасности. Обви кръста му с крака и го придърпа.

— Стига и ти да ме обичаш, няма причина да ти отказвам никое от тези неща.

Той се засмя и проникна така силно в нея, че се сляха в едно цяло.

— Докато ти ме обичаш, няма да се отказвам от тях.

ГЛАВА 26

На следващото утро Бенедикт се събуди рано. Пенелопе прошепна нещо неразбираемо, докато измъкваше ръка изпод топлото ѝ тяло и стана от леглото. Сгънати на стол до камината имаше дрехи. С радост облече жакет, който не беше негов. Вероятно бе на Себастиан, защото в раменете му бе малко тесен, а ръкавите — прекалено дълги.

И ботушите му бяха малко големи, но фактът, че го чакаха, го трогна. След като подпъхна завивката по-плътно около спящата си съпруга, той тръгна да намери домакина си.

Гърлен лай го закова на място на долната площадка. Огромното черно куче на Себастиан излезе от салона; ушите му бяха дръпнати назад, а от гърлото му излизаше тихо ръмжане.

— Борис! — На прага се появи Себастиан Вейн и сложи ръка върху главата на кучето. — Седни. — Хълбоците на кучето веднага се залепиха за пода. Себастиан погледна Бенедикт. — Как спа?

— Много по-добре, отколкото ако бях на дъното на реката.

— А Пенелопе?

Гърлото му се стегна, преди да отговори:

— Тя е добре. Благодарение на вас.

Някогашният му приятел наклони глава.

— Не аз скочих от яхтата, за да я спася. И не аз я носих на ръце половин километър нагоре по хълма.

Това обаче не изкупваше вината му, че въобще позволи кракът ѝ да стъпи на борда. Бенедикт се поколеба, но продължи:

— Ще се разходиш ли с мен? Добре е да вземем фенер.

Дори да се бе изненадал, Себастиан не го показа. Донесе две палта и му подаде едното без никакъв коментар. Бенедикт го облече. Почувства се гузен, припомняйки си колко пъти бе предавал Себастиан и как се бе крил зад властния характер на баща си и се бе оправдавал пред себе си с думите: Какво можех да направя? Прояви се като страхливец и нито веднъж не се противопостави на графа. Пенелопе

беше права в това отношение. Оттук нататък възнамеряваше да действа както е редно, без да се страхува от нечий гняв.

— Ще те търсят, предполагам — обади се Себастиан, докато слизаха по хълма.

Борис тичаше пред тях.

— Може би. — Бенедикт присви очи, защото днес слънцето светеше ярко. — А може и да не го направят. — Усети косия поглед на Себастиан. — Възможно е да ни смятат за мъртви и дори да го желаят.

— Това би било прекалено безчувствено дори за графа.

Бенедикт знаеше какво има предвид Себастиан. Стратфорд никога не би пожелал сина му, неговият наследник, да е мъртъв. Без Бенедикт имението щеше да попадне в ръцете на далечен братовчед, който живееше разгулно и се интересуваше единствено от конни надбягвания. Цялата грижливо подбрана колекция от произведения на изкуството на графа щеше да бъде разпродадена, за да си направи конферма или направо да проиграе парите на състезанията. Дори за човек, отказващ да приеме дъщерята на новобогаташ като следващата графиня на Стратфорд, тази идея бе недопустима. Бе наложил всички наказания и жестокости към сина си, само защото държеше той да е негов образ и подобие, когато заеме мястото му.

Но синът натрупа повече знания, отколкото графът възнамеряваше; някои уроци усвои по-късно, но те бяха важни.

— След последните разменени думи смело твърдя, че с баща ми няма да си проговорим скоро. Най-после ясно видях в каква степен е лишен от всякакви чувства. Всяка загриженост за моето здраве и безопасност са били единствено, защото аз съм наследникът на Стратфорд. — Поколеба се, но сподели: — И се срамувам от онова, което направих с надеждата да спечеля уважението му. Трябваше да ти кажа: никога не съм вярвал, че ти си откраднал парите му, нито ми е минавало през ум, че имаш нещо общо с изчезването на баща си.

Този път Себастиан не успя да прикрие смайването си.

Бенедикт се насили да продължи.

— Повтарях си, че не знам със сигурност, но истината е друга. Страхувах се да не предизвикам гнева на баща си. И отчасти, защото... по онова време те мразех.

Себастиан се закова на място.

— Бен...

— Мразех те, защото ти имаше възможност да правиш онова, което аз не можех — прекъсна го той. Отново изпита познатата силна вина и болката от завистта. — Боже, как исках да тръгна с теб и да се бия срещу французите! Дори бях готов да ме осакатят! Вместо това останах вкъщи, където баща ми добре знаеше, че не желая да съм. Караше ме да се гърча, задето копнея да съм другаде. След като ти замина, ме прати да уволня господин Самуел.

Себастиан помнеше господин Самуел — главен прислужник в Стратфорд Корт от години. Самуел често се бе карал и на двамата за разните им пакости и прегрешения. Ала те не разбираха, че Самуел се бе опитвал да им спести гнева на графа. Много преди Бенедикт прислужникът бе опознал властния характер на милорда и се стараяше да предпази двете момчета от наказания. Когато Бенедикт му каза, че губи мястото си, възрастният човек въздъхна уморено и сподели, че го е очаквал от известно време. И макар Бенедикт да предаде цялото послание на баща си — ако Самуел не напусне имението до следващия ден, ще бъде прогонен с камшици — прислужникът не се настрои срещу него.

— Защо?

В отговор на смаяния въпрос на спътника си Бенедикт само вдигна безпомощно ръце.

— Не знам. Негова светлост никога не дава обяснения за действията си. И това бе само началото. Когато ти се върна, вече знаех какво следва, ако му се противопоставя.

Изпитателният поглед на Себастиан се изпълни със съчувствие.

— Пенелопе се оказа права в оценката си за мен — добави тихо Бенедикт. — Бях страхливец и не му възразявах. Тъжната истина е, че нямах представа как да го направя. Досега.

— И двамата имаме за какво да съжаляваме — обобщи Себастиан. — За щастие това е минало. — Поколеба се, но продължи: — Така и никога не ти благодарих за ролята ти... във всичко.

Бенедикт се престраши да погледне някогашния си приятел. Насреща му стоеше спокоен и овладян човек. Ала Себастиан положително изпитваше същото като него. Пенелопе с огромно удоволствие му бе споделила колко много Себастиан обича Абигейл. За пръв път истински разбра как любовта променя мирогледа на мъжа.

— Благодаря, задето ни приютихте снощи.

— Да не си мислил, че няма да го направим?

Бенедикт сви безпомощно рамене.

— Не знаех...

— Е — Себастиан си прочисти гърлото, — сега сме почти братя.

— Да, така е...

— Явно колелото е направило пълен кръг, а?

Бенедикт бавно се усмихна.

— Така е. За щастие.

Известно време вървяха мълчаливо.

— Къде отиваме? — попита Себастиан, щом приближиха водата.

Бенедикт прескочи камък, за да стъпи на тесния бряг. Задържа настрана храстите и трънака, та Себастиан да преодолее препятствието. Слънцето огряваше реката, а на небето не се мяркаше нито едно облаче.

— Открих пещера, когато стъпихме на брега. Години наред сме обикаляли гората. Ти подозираш ли си за съществуването ѝ?

— Не.

— Малка е. По-скоро ниша в скалата, но някой я използва. Именно там намерих платното. Исках отново да я разгледам на светло.

Тръгнаха по брега и извървяха стотина метра. Най-последно видяха скалата. Оттук изглеждаше сякаш се слива с гората, защото беше обрасла с храсти, дива лоза и увивни растения: беше по-скоро зелена, а не сива като камък. Дори когато я приближаваха, входът не се забелязваше. Едва когато застанаха пред него, го видяха. Двамата си размениха погледи и влязоха предпазливо.

Роклята на Пенелопе лежеше на земята; беше все още мокра. Изрита я настрана, за да разчисти пътеката, и запали фенера. Отвън Борис излая, но млъкна след тихата команда на господаря си. Бенедикт тръгна по тесния коридор. Тази сутрин му се стори по-кратък. Подаде фенера на Себастиан и се наведе да огледа кошовите в малкото помещение.

— Кой да се сети? — промърмори Себастиан, оглеждайки се наоколо. — Дали помещението е било използвано наскоро?

Бенедикт вдигна капака на един сандък; беше нисък, но широк. В ъглите по пръчките ракета се виждаше вълна.

— Имам чувството, че да. Сламата е прясна. Водата вероятно приижда рядко дотук, но е достатъчно влажно, за да изгние, ако е тук

отдавна.

Себастиан удари леко с бастуна един от сандъците.

— Формата му е странна...

Коментарът на приятеля му леко озадачи Бенедикт. Той цял живот бе виждал такива сандъци. В тях пристигаха картините и статуите за колекцията на баща му. Графът се гордееше с нея и постоянно я обогатяваше. Стратфорд Корт можеше спокойно да си съперничи с Кралската академия в Лондон, ако графът позволи на някого да разгледа колекцията му. Но той никога не го правеше. Дори бе построил своя частна галерия, където рядко канеше дори членовете на семейството си. Какви ли не картини имаше вътре. Бенедикт бе влизал там няколко пъти. Веднъж баща му го извика, за да му покаже нов шедьовър, изваден от сандъка и окачен на стената, където графът да му се наслаждава. Бенедикт беше тринайсетгодишен, когато баща му прецени, че няма отношение към изкуството — сериозен недостатък в очите на графа — и повече не бе допуснат в галерията.

— Не и ако в него е пренасяна картина — поясни Бенедикт.

Замълчаха; отвън долиташе само шумът от бурно течащата река.

— Може да става въпрос за контрабандисти — обади се накрая Себастиан.

Бенедикт не каза нищо. Този терен бе собственост на баща му. Хубави осемдесет акъра с излаз на реката, но баща му не направи нищо със земята. Сега беше дори по-дива, отколкото когато принадлежеше на стария господин Вейн. Бенедикт си мислеше, че графът просто не се интересува от тази земя. Защо да я разчиства и строи на нея, когато величественото му имение се намира на отсрещния бряг на Темза? Но ако имаше друга причина? Ако малка лодка спре тук и разтовари пренасяни в сандъци произведения на изкуството нощем, никой няма да забележи. За какво му беше обаче на графа да прибъгва до такива хитрини?

— Себастиан, по време на войната имаше ли доста плячкосване?
— изкънтя гласът му в затвореното пространство.

— При всяка удобна възможност — отвърна мрачно приятелят му. — Началниците се правят, че не виждат. Дори предпочитат подчинените им сами да се снабдяват с продоволствия.

— А други неща? Например бижута, монети, ценни предмети...

— И картини ли? — довърши Себастиан вместо него, когато той млъкна. — Офицерите определено го правеха. Редовите войници не можеха да носят много, но на висшестоящите им бе позволено по всяко време да пращат багаж.

Бенедикт кимна. Не искаше да знае повече. Войната приключи преди няколко години, но това не значеше нищо. Армиите на Наполеон бяха пренесли огромни количества ценни предмети от целия континент. Стратфорд с отвращение бе коментирал обществената изложба на плякосани съкровища, организирана в Париж. Независимо от заповедта на граф Уелингтън откраднатите произведения на изкуството да бъдат върнати, задачата бе непосилна. Ако някои от шедьоврите бяха попаднали в частни ръце... или в алчните ръце на държавен служител, Бенедикт не се съмняваше, че баща му без никакви угризения би се постарал да се сдобие с тях. Граф Стратфорд винаги получаваше желаното. Но чак пък контрабанда?

Излязоха отново на слънце и той изгаси фенера. Как да постъпи? Няколко счупени сандъка и разпиляна слама не доказваха нищо. Бенедикт не знаеше откъде идват произведенията на изкуството в колекцията на баща му; никога не се бе интересувал от тях. Дори ако е склонен да обвини баща си, към кого да се обърне? Стратфорд може и да е най-студеният човек на този свят, но знаеше цената на съюзниците и връзките.

— Какво ще предприемеш?

Трепна от въпроса на Себастиан, зададен така неутрално.

— Какво мога да направя? Какво доказват няколко счупени сандъка? Не желая да го защитавам или да пренебрегна стореното от него зло — побърза да добави той. — Но това са само подозрения и не смея да действам без доказателства. — Неволно направи гримаса. Не използва ли почти подобни доводи, за да оправдае бездействието си по отношение оневиняването на Себастиан преди години? — Но ако издебна как някоя лодка пристига тук и разбере какво стоварва...

Приятелят му го погледна многозначително.

— Господин Уестън едва ли ще възрази срещу присъствието на един-двама стражари върху земите му. — Посочи с ръка. — Границата минава там, при завоя.

На лицето на Бенедикт се появи доволна усмивка.

— Да отидем да проверим колко добре се вижда — предложи той.

Бяха се придвижили доста напред по брега, когато Борис се разляя, а някой от реката им подвижна. Минаваше голяма лодка; греблата ѝ бяха потопени, за да намалят хода ѝ. Себастиан изкомандва кучето да мълчи и вдигна ръка; лодката се насочи към тях. Бенедикт пристъпи напред, за да вижда по-добре. В този момент прислужникът в лодката се провикна:

— Милорд!

Изправи се на носа и така енергично размаха ръце, че щеше да обърне плавателния съд.

— Казах ти: ще те търсят — промърмори Себастиан. — Няма да оставят водите да отнесат наследник на графство.

Бенедикт стисна устни. Пет пари не даваше за титлата. Ако не друго, реакцията на Стратфорд към евентуалното убийство на Пенелопе бе накарало сърцето му да се вкорави до степен да не се чувства повече слаб, задължен или изплашен.

— Да? — обади се той хладно, когато носът на лодката заора в брега. — Ето ме.

— Милорд. — Мъжът се бореше да си поеме въздух. Бенедикт разпозна Джефри от конюшните. — Слава богу, сър. Търсим ви от зори. Графинята ще е радостна, задето ви намерихме...

Бенедикт реши да не мисли за тревогата на майка си.

— Със съпругата ми имахме късмет да стигнем до брега. Предай на графа. Несъмнено ще се разочарова.

Обърна се. Възнамеряваше това да е последното му съобщение към Стратфорд.

— Но, милорд — възрази Джефри, — не мога!

— Ако те уволни, ще те назнача при мен — обеща Бенедикт, без да се обръща.

— Не, сър. Баща ви е мъртъв. Вече вие сте графът.

Бенедикт се закова на място. Себастиан сепнато си пое въздух.

— Какво?!

Джефри закима с глава. Същото направиха и двамата гребци.

— Негова светлост, вашият баща, получи фатален сърдечен удар снощи. Почина малко след пристигането си в Стратфорд Корт, сър. Майка ви прати всички налични прислужници да търсят вас и лейди

Атертън. Искам да кажа: новата графиня. — Поколеба се и добави: — Моите съболезнования, милорд.

Бенедикт погледна към Себастиан, втрещен не по-малко от него. Мъртъв ли? Това бе невероятно. Вчера баща му бе съвсем здрав. Усъмни се да не би да е лъжа. Наредил е на Джефри да каже каквото му дойде наум, за да го върне в Стратфорд Корт.

— Ще дойдете ли с нас? — попита Джефри.

Изправи рамене.

— Не. Кажи на майка ми, че лейди Атертън и аз сме в Монтроуз Хил Хаус.

Не бе готов да се върне в Стратфорд Корт. Сигурно новината за баща му бе някаква грешка.

Ала не беше.

По-малко от час след като със Себастиан се върнаха в къщата, на алеята пристигна карета. Преди кочияшът да слезе, за да ѝ държи вратата, лейди Стратфорд излезе. Бенедикт едва я позна. Косата ѝ бе разчорлена, беше в обикновена сутрешна рокля, а пелерината ѝ заплашваше всеки момент да се свлече от раменете ѝ. Тя се огледа трескаво.

— Бенедикт... О, Бен...

— Мамо. — Тръгна към нея, а тя се хвърли да го прегръща. — Тук съм.

— Казаха ми, че си се удавил! — проплака тя. — И ти, и съпругата ти. Вълна ви заляла и сте паднали от яхтата.

— И двамата сме живи. — Хвана я за раменете и я отдалечи. — Но какви са тези приказки за татко? Джефри твърди...

Тя кимна. Лицето ѝ бе поруменяло, а очите ѝ блестяха, все едно имаше треска. Нямахше нищо общо с обичайния си овладян вид.

— Получил е пристъп още на борда на яхтата. Щом „Диана“ стигнала пристана, го докараха вкъщи, но той така и не се върна в съзнание. Почина преди полунощ. Според лекаря сърцето му не е издържало. Нищо не можело да се направи. — Тя го помилва по лицето, сякаш не вярваше на очите си. — Лорд Клери каза, че баща ти се хванал за сърцето, когато разбрал, че си паднал от палубата и припаднал. Умря с мисълта, че теб вече те няма.

— Клери? — попита Бенедикт рязко. — В Стратфорд Корт ли е?

— Не. Потегли към Лондон рано сутринта.

— Защо е бил на яхтата?

Графинята се стресна от настойчивостта на въпросите му.

— Каза, че идвал да види картина, която баща ти обмислял да продаде. Изказа съболезнованията си и веднага се върна в града. Защо?

Бенедикт поклати глава. Клери, естествено, щеше да побегне; негодник. Но по-късно ще разполага с време да се погрижи лорд Клери да си получи заслуженото.

— Значи татко наистина е мъртъв? — сниши той глас, сякаш ако го произнесеше високо, графът щеше да излезе с навъсено изражение от каретата.

Тя се овладя.

— Да.

За негова изненада тя наведе главата му и прошепна в ухото му:

— Никога повече не може да нарани нито теб, нито някой от нас.

Гърлото му се сви. Никога истински не бе желал смъртта на баща си, но и определено не изпитваше никаква тъга. По-скоро бе смаян. Прегърна майка си по-силно.

— Не съжалявам — прошепна на свой ред той.

Усети движение зад гърба си. Пенелопе стоеше и ги наблюдаваше от прага на къщата. Всички останали тактично се бяха прибрали в къщата. Съпругата му обаче стоеше в очакване до вратата; на раменете си бе метнала дебел шал; изражението ѝ бе загрижено.

— Хайде, време е да ти представя Пенелопе.

Графинята се дръпна.

— Сигурно няма добро мнение за мен...

Той погледна жена си и ѝ даде знак да се приближи. Без да се поколебае, тя тръгна към тях.

— Мамо, тя е най-прекрасният и великодушен човек, когото познавам. Бъди себе си и тя ще се влюби в теб.

Тя се насили да се усмихне, когато Пенелопе стигна до тях. Бенедикт притегли съпругата си до себе си.

— Мамо, помниш Пенелопе. Скъпа, майка ми, графинята на Стратфорд. Или по-точно вдовстващата графиня.

Пенелопе впи поглед в него. Беше ѝ предал думите на Джефри за баща му, но сподели и че не им вярва докрай. Младата жена направи реверанс.

— Радвам се отново да ви видя, мадам. Надявам се този път истински да се опознаем и да се сприятелим.

Майка му изглеждаше смаяна; гледаше ту единия, ту другия. Бенедикт долови момента, в който тя осъзна истината и се овладя.

— Скъпа — подхвана тя с глас, разтреперан от вълнение, — добре дошла в семейството. Виждам обожанието на сина си. Няма причина и аз да не изпитвам същото.

Устните на Пенелопе се разтвориха от изненада и удоволствие.

— Ваша светлост е толкова мила...

— Не — намеси се Бенедикт усмихнат. Хвана я за брадичката и я целуна. — Тя е абсолютно права.

ЕПИЛОГ

Три седмици по-късно

Градините продължаваха да са красиви, макар и леко посърнали от първата слана. Въздухът бе хладен и свеж и Бенедикт с радост го вдиша. За пръв път... се радваше да е тук.

Въпреки траура за баща му, салоните на Стратфорд Корт никога не му се бяха стрували по-светли и ведри. Дължеше се отчасти на факта, че бяха пълни е живот. И двете му сестри дойдоха за погребението и се задържаха, за да възстановят семейните връзки. Саманта и Грей възнамеряваха скоро да се върнат в Лондон, но Елизабет и съпругът ѝ, лорд Търли, щяха да останат до Коледа, когато се очакваше Елизабет да роди. Беше споделила желанието си детето ѝ да види бял свят тук, нещо немислимо само допреди месец. На вратите имаше черен креп, но той не помнеше всички в къщата някога да са били толкова щастливи.

Пенелопе застана до него на стъпалата към градината. Обгърна талията ѝ с ръка. За пръв път го направи, когато тя се съвземаше от изтощителното плуване в Темза и дори когато тя твърдеше, че вече е добре, продължи да я държи така, защото му беше приятно. Нещо повече: на нея ѝ беше приятно. Постава буза върху рамото му и въздъхна щастливо. Бенедикт се усмихна. Винаги се чувстваше доволен, когато тя беше до него.

— Продадох яхтата — съобщи ѝ той. — Лорд Марсдън отдавна я иска. Много се зарадва, когато му я предложих.

Марсдън беше шотландец. След като той купи „Диана“ шансът тя да плава нагоре-надолу по Темза бе минимален. Бенедикт не желаше да я притежава и бе наясно, че Пенелопе никога няма да стъпи на нея.

— По-добре отколкото да бъде насечена за огрев — отвърна Пенелопе. — Надявам се, че си му поискал добра цена.

Той я погледна.

— Дори да бе назовал по-ниска цена, пак щях да му я дам.

— И един шилинг беше достатъчен — промърмори тя, но после се усмихна. — Нека да е жив и здрав и да плава с нея.

— Нека обикаля жив и здрав всички шотландски острови.

Пенелопе се засмя и двамата тръгнаха из градината. Все още се усещаше аромата на лавандула. Майка му спомена плановете си да засади повече рози през пролетта и бързо спечели и Пенелопе на своя страна. Двете заедно толкова надълго и нашироко му описваха подредбата на бъдещите градини, че накрая той шеговито си запуши ушите и им каза да правят каквото намерят за добре. Това, разбира се, бе точно каквото Пенелопе искаше от самото начало, даде си сметка той. Лъчезарната ѝ усмивка обаче го компенсира за манипулацията над него. Зараждащото се приятелство между майка му и съпругата му топлеше сърцето на Бенедикт и бе много по-важно от временните неудобства, които разместването в градините щеше да причини.

— Намислил съм да продам и други неща — сподели той по време на разходката им.

— Нали не къщата ни в Лондон? — поинтересува се веднага тя. — Точно я подредихме така хубаво.

Той се засмя.

— Не, разбира се. — Харесвах я, нищо че бе сравнително малка за домакинството на един граф. Отклони я от пътеката и я прегърна поплътно, когато излязоха от закътаната градина и усети вятъра откъм реката. — Ще продам малко земя.

Първоначално го погледна слисана, но после изражението ѝ се смекчи.

— Колко земя, милорд?

— Около осемдесет акъра.

От другата страна на реката се издигаше хълм, а на върха се виждаха комините на Монтроуз Хил Хаус.

— Дано я продадеш на приемлива цена — продължи тя.

Загледан в съседното имение, той се усмихна отново.

— За петдесет лири стерлинги и нито пени повече. Нека Вейн се грижи за земите си от другата страна на Темза. Аз имам предостатъчно работа по моите.

Въпросите около баща му, останали без отговор, все още се въртяха в ума му. Той огледа галерията на графа, но само от влизането настръхна целият, сякаш Стратфорд бе вътре и бранеше колекцията си.

След като забеляза няколко картини, които биха се побрали в сандъците в пещерата, излезе от помещението и го заключи. Грей щеше да му помогне да сортират произведенията и ако имаше откраднати или плячкосани картини... Ще се занимае с това, когато е сигурен в предположенията си. Никой не се бе приближавал до пещерата. Със Себастиан поставиха денонощни пазачи, но засега резултатът бе нулев.

Междувременно лорд Клери бе изчезнал. Докато Бенедикт стигне до Лондон, за да обвини виконта в предумишлено убийство, от Клери не бе останала и следа. Лейди Клери не му помогна особено. Знаеше единствено, че съпругът ѝ имал неотложна работа в имението си в Уелс. Проверка там показа, че лорд Клери не се е мяркал наоколо. Докато наетите от Бенедикт детективи не го откриеха, той нямаше какво да предприеме. В момента обаче, когато Клери отново се появеше, Бенедикт щеше да е готов да действа.

По-тревожно бе положението с Оливия Таунсенд; никой не бе чувал и дума от нея. Бенедикт се съгласи с Пенелопе, че най-вероятно Клери я издирва. Писмото на Пенелопе най-после стигна до брат ѝ Джейми и той се появи в Стратфорд Корт два дни след погребението на графа. Обяви намерението си да намери Оливия, но досега бяха получили само две кратки бележки от него, с които им съобщаваше, че не напредва особено. Пенелопе вярваше в брат си, смяташе го за по-умен от Клери и бе убедена, че пръв ще открие Оливия. Бенедикт се надяваше да е права.

— Благодаря ти — промълви съпругата му и отново насочи вниманието му към имението отсреща. — Така нещата ще си дойдат на мястото.

Той я привлече още по-плътно към себе си.

— Никога не съм мислил за онези земи като за мои. Ако по някаква причина Себастиан откаже да ги вземе, ще говориш със сестра ти да го убеди.

— О, ще приеме предложението ти. — Тя се усмихна. — Абигейл обожава да броди в гората и той ще е щастлив да ѝ осигури по-голям терен за разходки.

Той също се усмихна.

— Така ли? Питам се дали няма заровено съкровище там. Май по-добре ние да го претърсим, преди да ги продадем.

— Какво имаш предвид?

— Какво ли? — Той спря. — Да не би... Ти наистина ли си забравила?

Тя неволно поруменя.

— Наясно си за какво говоря — обяви той и я прегърна през кръста. — Обеща ми, мадам.

— Прекадено студено е да ходим сега — възрази тя и така се издаде, че е разбрала намека му.

Когато потърси помощта му, да изчистят името на Себастиан, Пенелопе обеща да му покаже изкуствената пещера в Харт Хаус. Той бе слушал от дете за нея и макар да обикаляше горите, обикновено със Себастиан, така и никога не я намери. Но на някакъв етап Себастиан явно я бе открил и я бе показал на Абигейл, а тя на свой ред бе разказала на Пенелопе. Някои неща бяха забавили изпълнението на обещанието ѝ: разразилия се скандал, прибързаната сватба, ухажването, което прерасна в любов, и пътуването с яхта с почти фатален край, но той не го бе забравил, нито бе загубил интерес към гротото.

— Според Аби вътре е леденостудено дори през лятото. Представяш ли си какво ще е сега?

— С дебела пелерина и ботуши ще ти е топло.

— В гората е. Дълбоко в гората. — Тя направи гримаса. — Последния път, когато я търсех, паднах в калта и си изкълчих глезена.

— Стотици пъти съм се разхождал в гората. Обещавам да те пазя от всякакви опасни кални локви. — Погледна я с очакване. — Търся я от двайсет години. Наистина ли няма да спазиш обещанието си?

Тя изсумтя.

— Ще е там и напролет!

— Хайде, скъпа — подкани я той. — Да отидем сега.

— Сега?! Луд ли си?

Той се засмя.

— Вероятно. Някога мечтаех да прельстя мома там.

Плъзна ръка нагоре и докосна гърдите ѝ.

Страните ѝ поруменяха.

— Не виждам защо да не се възползваме от удобствата на топлата спалня.

— Така ли? — Целуна я по слепоочието. — Нима ще се лишиш от тръпката да извършиш нещо диво и необуздано? Какво ли би направила лейди Констанс?

— Би запалила огън, за да прогони студа.

— И да извърша прелъстяването сред пушек и дим? — Отново я прегърна. — Обещавам ти: въобще няма да помислиш за студа.

Тя се засмя и го целуна.

— Знам. Но ще се притеснявам за детето.

Бенедикт застина.

— Какво дете?

Пенелопе се поколеба, после взе ръката му и я постави върху корема си.

— Онова, което ще се роди следващото лято.

Бенедикт прокара пръсти по още плоския ѝ корем.

— Какво? — повтори той глуповато.

Тя кимна.

— Говорих със сестра ти, с мама и с акушерката. Всички го потвърдиха.

Дете. Мина му през ума да внимава да не е баща като покойния граф Стратфорд, но веднага я прогони. Жилавата пръчка вече я нямаше в кабинета; хвърли я в огъня в деня на погребението. А и Пенелопе веднага ще се намеси, ако той допусне грешка. По-добре да мисли как ще осигури на децата си по-щастлив живот от своя досега.

Взе съпругата си в прегръдките си и я целуна. Беше невероятно доволен да я има. Изпита благодарност дори към баща си, защото ако Стратфорд бе по-благ родител, Бенедикт вероятно щеше да е с някоя възпитана и кротка съпруга, която никога нямаше да завладее сърцето и душата му.

— Тогава трябва да ми покажеш пещерата, за да знам къде ще се крие синът ми от учителите си.

— Или дъщеря ни.

Той се засмя.

— Да. С майка като теб всяка наша дъщеря ще е дръзка и нахакана като момче.

— Май вече нямаш нищо против моята дързост? — подметна тя и го погледна лукаво.

— Обожавам я.

Тя се усмихна и дръпна вратовръзката му.

— Но не повече отколкото да изследваш пещери?

— Моля те. Нека те склоня.

Той я дари с най-прелестната си усмивка.

Изражението на Пенелопе омекна и Бенедикт за пореден път се удиви от неподправената любов, която сияеше в очите ѝ.

— Вече го направи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.